

ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ
ของนักเรียนที่ประพฤติล้อยตามและที่ซัดกับสังคม

ปริญญาโท

ของ

สุจินต์ ปริชามารถ

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แขนงจิตวิทยาการศึกษา
ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการค้นคว้าวิจัย

๑๐ มีนาคม ๒๕๑๕

ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ
ของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามและที่ขัดกับสังคม

บทคัดย่อ
ของ
สุจินต์ ปริชามารณ

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แขนงจิตวิทยาการศึกษา
ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการค้นคว้าวิจัย

๑๐ มีนาคม ๒๕๑๕

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย ๒ ประการคือ (๑) เพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม และ (๒) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนสองประเภทดังกล่าว ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ แบบสอบถามความเกรงใจ และแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบด้วยนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม ๑๐๐ คน และนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม ๑๐๐คน ซึ่งครูประจำชั้นหรือครูแนะแนว เป็นผู้คัดเลือกนักเรียนเหล่านี้ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ จากนักเรียนชั้น ม.ศ.๓ ของโรงเรียนรัฐบาล ๒ โรง ในเขตนครหลวง กรุงเทพมหานคร

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า .

๑. ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิเสธกับความเกรงใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม แต่ไม่พบความสัมพันธ์แบบเส้นตรงในนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมและนักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม
๒. ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม แต่ไม่พบความสัมพันธ์แบบเส้นตรงในนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม
๓. นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมมีความเกรงใจสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์แบบเส้นตรงในนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม
๔. นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม และนักเรียนหญิงมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
๕. นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมมีความเกรงใจและลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม และนักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคมมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและที่ประพฤติขัดกับสังคม

CREATIVITY, KRENGCHAI AND LEADERSHIP OF
NONDEVIANT AND DEVIANT STUDENTS

ABSTRACT

BY

SUJIN PREECHAMART

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education Degree (Educational Psychology)
at the College of Education
in collaboration with
the Bangkok Institute for Child Study

March 10, 1972

The purposes of this study are (a) to discover the relationship between creativity, krongchai and leadership of the nondeviant and the deviant students, and (b) to compare the differences of creativity, krongchai and leadership of these two groups of students.

Creativity test, "Krongchai" (Courtesy biased or self-effacement or being considerate) questionnaire and Leadership Behavior Description Questionnaire were administered to 200 M.S. 3 students - 100 nondeviant and 100 deviant - in 6 government secondary schools in Metropolitan Bangkok Dhonburi. These students were identified and selected by their classroom or guidance teachers according to the given criteria.

The results of the study show that :

1. There is a statistically significant linear negative correlation between creativity and krongchai in the nondeviant students, the nondeviant and deviant girls. This linear correlation is not found in the deviant students and in the nondeviant boys.
2. There is a statistically significant linear positive correlation between creativity and leadership in the nondeviant students. This linear correlation is not found in the deviant group.
3. There is a statistically significant linear positive correlation between krongchai and leadership in the nondeviant girls. This linear correlation is not found in either the nondeviant group or deviant group.
4. The nondeviant students are more creative than the deviant students. The girls are more creative, than the boys.

5. There is no statistically significant difference in krongchai and leadership between the nondeviant and the deviant students. The deviant boys show more krongchai than either nondeviant or the deviant girls.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้แล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แขนงจิตวิทยาการศึกษา
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัย
ได้

..... ประธาน

..... กรรมการ

..... กรรมการ

.....

ผู้อำนวยการ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัย

๔๒๓๕

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความแนะนำและได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากอาจารย์ ดร. ปรีชา ชรรมา รองศาสตราจารย์ ดร. จรรยา สุวรรณทัต ผู้อำนวยการสถาบัน อาจารย์ ถาวร เกิดเกียรติพงศ์ ที่ได้กรุณาเป็นพี่ปรึกษา อาจารย์ ดร. พจน์ สะเพียรชัย ที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านสถิติ และคุณประสิทธิ์ บัวคลี่ ที่ได้กรุณาให้ใช้แบบทดสอบ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่และคณะครูโรงเรียนต่างๆที่ได้กรุณาให้ความสะดวก และความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง ในการทดลองข้อสอบ และเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณ คุณจรัส บุญญานันต์ ที่ได้ช่วยเหลือในการควบคุมสอบและบริการรถในการเดินทางเก็บรวบรวมข้อมูลตลอดจนร่วมแสดงความกตัญญูเห็นในการทำวิจัยนี้

คุณเขาวนา บุทธสุริยพันธุ์ ที่ให้ใช้เครื่องพิมพ์ดีด และโดยเฉพาะ คุณณภาพร เนมรักยาวิช เป็นผู้นำกำลังใจ ทำให้ผู้วิจัยทำงานสำเร็จลงตามที่ได้คาดหวังไว้ จึงขอขอบพระคุณมาก เป็นกรณีพิเศษ ณ โอกาสนี้ด้วย

สุจินต์ ปริชามารถ

สารบัญ

บทที่ ๔

หน้า

๑	บทนำ	๑
	✓ ภูมิหลัง	๑
	✓ ความมุ่งหมายของการศึกษา	๔
	✓ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
	✓ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๕
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	๖
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	๗
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	๒๔
๒	วิธีดำเนินการ	
	กลุ่มตัวอย่าง	๒๙
	๑. โรงเรียนและนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง	๒๙
	๒. เกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๙
	๓. ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	๓๑
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๔๐
	๑. แบบทดสอบความถนัดสร้างสรรค์	๔๐
	๑.๑ ลักษณะของแบบทดสอบ	๔๐
	๑.๒ การตรวจให้คะแนน	๔๑
	๑.๓ คุณสมบัตินี้ของแบบทดสอบ	๔๒
	๒. แบบสอบถามความเกรงใจ	๔๓
	๒.๑ ลักษณะแบบสอบถาม	๔๓
	๒.๒ การตอบแบบสอบถาม	๔๔
	๒.๓ การตรวจให้คะแนน	๔๔
	๒.๔ คุณสมบัตินี้ของแบบสอบถาม	๔๕

๓. แบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ	๔๕
๓.๑ ลักษณะของแบบสอบถาม	๔๕
๓.๒ การตอบแบบสอบถาม	๔๖
๓.๓ การตรวจให้คะแนน	๔๖
๓.๔ การทดสอบสอบ	๔๗
ก. การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก	๔๗
ข. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	๔๗
ค. ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง	๔๗
๔. แบบสอบถามครูเกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมขัดกับสังคมนิยม	๔๘
๔.๑ ตัวอย่างแบบสอบถาม	๔๘
๔.๒ การตอบแบบสอบถาม	๔๘
๔.๓ การตรวจให้คะแนน	๔๘
๕. แบบสอบถามภูมิหลังนักเรียน	๔๘
การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	๔๘
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๐
๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๔
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	๕๔
ผลการวิเคราะห์และการแปลความหมาย	๕๕
๑. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๕๕
๒. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม	๕๖
๓. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๕๗

๔. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๕๔
๕. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม	๕๕
๖. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม	๖๐
๗. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและ นักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม	๖๑
๘. ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติ คล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม	๖๓
๙. ผลการเปรียบเทียบความเกรงใจ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติ คล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม	๖๖
๑๐. ผลการเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติ คล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม	๖๘
๔ สรุปผลการศึกษา อภิปราย และข้อเสนอแนะ	๗๒
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	๗๒
กลุ่มตัวอย่าง	๗๒
เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล	๗๒
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	๗๒
ผลการศึกษาความสัมพันธ์	๗๓
ผลการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง	๗๔
อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๗๕
บรรณานุกรม	๘๗
ภาคผนวก	๘๘

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑. กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน ประเภท และเพศ	๓๑
๒. แสดงลักษณะที่หักอาศัยของนักเรียนในปัจจุบัน	๓๒
๓. แสดงอาชีพของบิดามารดาและผู้อุปการะของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	๓๓
๔. แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้อุปการะกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	๓๔
๕. แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือน	๓๕
๖. แสดงเชื้อชาติบิดามารดาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	๓๕
๗. แสดงจำนวนพี่น้องและลำดับที่เกิดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	๓๖
๘. เงินค่าใช้จ่ายรายเดือนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	๓๖
๙. แสดงแหล่งที่มาของเงินค่าใช้จ่ายรายเดือน	๓๗
๑๐. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๔๕
๑๑. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม	๔๖
๑๒. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๔๗
๑๓. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๔๘
๑๔. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม	๔๙

ตาราง

หน้า

๑๕. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติดีซัดกับสังคม ๒๑
๑๖. แสดงการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะ
ความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติกด้อยตามสังคมและนักเรียน
ที่ประพฤติดีซัดกับสังคม ๒๑
๑๗. แสดงการ เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติ
คดียตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติดีซัดกับสังคม จำแนกตามเพศ ๒๓
๑๘. แสดงการ เปรียบเทียบความเกรงใจ ระหว่างนักเรียนที่ประคด้อยตามสังคม
และนักเรียนที่ประพฤติดีซัดกับสังคม จำแนกตามเพศ ๒๖
๑๙. แสดงการ เปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติ
คด้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติดีซัดกับสังคม จำแนกตามเพศ ๒๘
๒๐. แสดงค่า t ที่ได้จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ
ระหว่างนักเรียนที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูงและลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ ๓๖

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบที่	หน้า
๑. แสดงค่าความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมแต่ละชนิดของนักเรียนที่ครูประเมินว่า ชั้กับสังคม ชายหญิง	๓๘
๒. แสดงการกระจายของคะแนนประเมินค่าพฤติกรรมของนักเรียน ที่ประพฤตืชั้กับสังคม ทั้งกลุ่ม ชายและหญิง	๓๙
๓. คะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ	๖๒
๔. คะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ จำแนกตามเพศ	๖๕
๕. คะแนนเฉลี่ยความเกรงใจ จำแนกตามเพศ	๖๘
๖. คะแนนเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้นำ จำแนกตามเพศ	๗๑

ภูมิหลัง

ในปัจจุบัน ปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติดังกล่าวของเยาวชนกำลังเป็นที่สนใจของประชาชนทั่วไป เพราะในระยะเวลาที่ผ่านมา ได้ปรากฏมีเยาวชนหรือเด็กวัยรุ่นประพฤติในทางที่เสียหายมากขึ้น (กรมประชาสัมพันธ์, ๒๕๐๕ : ๑-๒) ทั้งเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันต่างๆ เช่น นักเรียนพากระเบิดงานวิชาการ (สยามรัฐ, ๒๕๑๔ : ๒) ผลงานของสารวัตรนักเรียนพาบนักเรียน ๒๔๔ คน (สยามรัฐ, ๒๕๑๔ : ๓) นักเรียนยกพวกตีกันและรวมหัวกันโหมมู่หญิง (สยามรัฐ, ๒๕๑๔ : ๑๒) ประภาศน์ อวยชัย (กรมประชาสัมพันธ์, ๒๕๑๔ : ๓๕) อธิปไตยเด็กและเยาวชน กลาง และถาวร โพธิ์ทอง ผู้อำนวยการสถานศึกษาและคุ้มครองเด็กกลาง ได้ร่วมกันชี้แจงภาวะ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ภายหลังการปฏิวัติว่า ในรอบปี ๒๕๑๔ คือตั้งแต่เดือน มกราคม จนถึงวันที่ ๒๓ ธันวาคม มีเด็กและเยาวชนที่ถูกจับในข้อหาต่างๆทั้งสิ้นจำนวน ๔,๒๔๕ ราย สูงกว่าจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับในปี ๒๕๑๓ เล็กน้อย (ในปี ๒๕๑๓ มีจำนวนเด็กและ เยาวชนที่ถูกจับเพียง ๔,๒๒๖ คน) และจากสถิติในรอบ ๖ ปี (๒๕๐๘-๒๕๑๓) จำนวนของ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นนักเรียนอยู่ระหว่าง ๕๐๐-๖๐๐ คนต่อปี ความผิดส่วนใหญ่ของเด็ก และเยาวชนได้แก่ขโมย เป็นเรื่องเกี่ยวกับขโมยของ การลักทรัพย์ การทำร้ายร่างกาย การปล้นทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนและความผิดอื่นๆ และจากคดีต่างๆที่มาสู่ศาลคดีเด็กและ เยาวชนกลาง ตั้งแต่ปี ๒๕๐๘ ถึง ๒๕๑๓ พอสรุปได้ว่า จากจำนวนผู้กระทำผิด ๑,๒๒๒ ราย มีเด็กและเยาวชนกระทำผิดเนื่องจาก สาเหตุทางครอบครัวหรือสภาพทางอารมณ์ ๖๖๔ ราย เหตุคบเพื่อนเสเพลหรือถูกชักจูงใจจำนวน ๓๑๔ ราย เหตุทางเศรษฐกิจ เช่นยากจนหรือไม่มี งานอาชีพจำนวน ๒๔๖ ราย สาเหตุอื่นๆ เช่นทางกามารมณ์ ประมาทเลินเล่อและเสี่ยงโชค ทางการพนัน ๓๒๗ ราย และมีสาเหตุทางร่างกายหรือสภาพทางจิต ๑๓ ราย

ปัญหาเยาวชนในสายตาของบุคคลอื่นๆที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องด้วย มีแตกต่างกันไป เช่น ตำรวจ มักพูดว่า "เยาวชนสมัยนี้ชอบกระทำความผิดกฎหมาย ประพฤติตัวเป็นพาลเถร" ครูและ นักการศึกษา มักกล่าวว่า "เด็กมักจะเกียจคร้าน หัวแข็ง ไม่สนใจต่อการเรียน" พ่อแม่

มักจะปรารภว่า "เด็กเป็นควายยาก" แข็งกระด้างและไม่ค่อยมีสัมมาคารวะ เป็นต้น อะไร
 เป็นเหตุให้เด็กแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น ตามหลักจิตวิทยาเด็กวัยรุ่น (อายุระหว่าง ๑๒-๒๐ ปี)
 เป็นเด็กที่อยู่ในระยะ "หัวเลี้ยวหัวต่อ" ระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ จึงมีผู้กล่าวอยู่เสมอว่า
 จะเป็นเด็กก็ไม่ใช่ เป็นผู้ใหญ่ก็ไม่เชิง การที่เด็กวัยรุ่นมีลักษณะเช่นนี้ ทำให้เกิดความยุ่งยาก
 และการไม่เข้าใจกันทั้งทางฝ่ายตัวเด็กเองและทางฝ่ายผู้ใหญ่ ทำให้บางครั้งความนึกเห็นของเด็ก
 และของผู้ใหญ่ขัดกันอย่างตรงกันข้าม เด็กอยากกระโดดโลดเต้น ส่งเสียงอึกทึก ชอบแต่งตัว
 ไว้ทรงผมแปลกๆ พูดภาษาสแลง คือผิดปกติและคึกมากผิดปกติ อันที่จริง การแสดงพฤติกรรม
 เหล่านี้ เป็นลักษณะของเด็กวัยรุ่น มิใช่เป็นเรื่องเสียหายแต่ประการใด ดังคำกล่าวของ ฮอลล์
 (Hall, อ้างจากนาฏเจลิเยว สุมาวงศ์, ๒๕๐๔ : ๒๑-๒๓) ที่ว่า "การแสดงแปลกๆของ
 เด็กวัยรุ่นนั้นแท้จริงเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติอันเอง" และของ เฮิร์ลลอคส์ (Hurlocks)
 ที่ว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหาและเป็นวัยแห่งความเครียด ฉะนั้น
 ผู้ใหญ่ควรจะได้เข้าใจถึงพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นและอย่าได้มีอุปาทานว่า เด็กวัยรุ่นจะต้องมีปัญหา
 จะต้องปรับตัวไม่ได้หรือจะต้องเป็นเด็กที่ไม่ดี ผู้ใหญ่จะต้องยอมรับความจริงว่า ระยะวัยรุ่น
 เด็กประสบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ทั้งทางร่างกาย สังคม อารมณ์และสติปัญญา
 เด็กอาจจะมีปัญหาแตกต่างกันสุดแล้วแต่ความแตกต่างระหว่างบุคคล พื้นฐานทางครอบครัวและ
 สังคม ผู้ใหญ่ควรเข้าใจว่า การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายนี้ เป็นเพียงพัฒนาการตอนหนึ่งของชีวิต
 มนุษย์ที่ทุกคนจะต้องผ่านเท่านั้น

✓ * เนื่องจากวัยรุ่นต้องการความรัก ความอบอุ่น จากพ่อแม่ ครู เพื่อน ต้องการความ
 สัมฤทธิ์ผล ความรู้สึกมั่นคงและความปลอดภัยตลอดจนการยอมรับในสังคมและความสนใจในด้าน
 ต่างๆอย่างกว้างขวาง ซึ่งในบางครั้ง ความต้องการและความสนใจเหล่านั้น ไม่ได้รับการ
 ตอบสนองเท่าที่ควร จึงทำให้บางครั้งพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นที่แสดงออกมาขัดกับความต้องการ
 ของผู้ใหญ่และสังคม แต่การแสดงพฤติกรรมที่แปลกๆของเด็กนั้น อาจจะแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะ
 ในด้านความคิดสร้างสรรค์หรือลักษณะความเป็นผู้นำอันมีอยู่ในตัวเด็ก ซึ่งถ้าลักษณะเหล่านี้ได้รับความ
 ความเข้าใจ ก็อาจพัฒนาให้เกิดผลดีในด้านบุคลิกภาพของเด็กได้

ในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สนใจปัญหาที่ว่า อะไรเป็นเหตุให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะประพฤติปฏิบัติตนให้มีระเบียบแบบแผนหรือซัดต่อสังคมมากขึ้น และไม่สนใจในปัญหาที่ว่า เราจะวิธีแก้ไขให้เด็กที่มีพฤติกรรมดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงเป็นเด็กที่ประพฤติดีได้อย่างไร เพราะปัญหาทั้งสองประการดังกล่าว ได้รับการพิจารณาแก้ไขจากผู้รับผิดชอบ คือกระทรวงศึกษาธิการและครูอาจารย์โดยตลอด และในปัจุบันได้เข้มงวดกวาดขันยิ่งขึ้น ดังคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ ให้สถานศึกษาต่างๆ เข้มงวดกวาดขันเกี่ยวกับความประพฤติ การแต่งกาย การไว้ทรงผมอันไม่เรียบร้อยและเหมาะสมกับสภาพนักเรียน ตลอดจนกวาดขันให้นักเรียนมีคุณสมบัติในเรื่องอายุขุมต่างๆ และเสพยาเสพติดให้โทษ เป็นต้น (กรมประชาสัมพันธ์, ๒๕๑๔:๔๕) ผู้วิจัยสนใจในปัญหาที่ว่า กลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมซัดกับสังคมนี้ มีองค์ประกอบทางจิตวิทยาแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมคล้อยตามสังคม หรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เพราะหากเราทราบข้อแตกต่างทางด้านนี้แล้ว จะทำให้เราเข้าใจพฤติกรรมของเด็กอย่างถูกต้อง เพื่อการวางแผนแก้ไขพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องให้หันเหไปในทางที่ถูกที่ควรได้ถูกวิธียิ่งขึ้น

องค์ประกอบทางจิตวิทยาที่นับว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งของบุคลิกภาพของคนเรานั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้อย่างกว้างขวาง สำหรับในประเทศไทย ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคมไว้ก่อน ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาใน ๓ ตัวแปร คือองค์ประกอบในด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านลักษณะความเป็นผู้นำ และด้านความเกรงใจ เพราะเห็นว่า "ความเกรงใจนั้น เป็นค่านิยมอย่างหนึ่งที่เก็บกดและควบคุมพฤติกรรมทางสังคมให้อยู่ในกรอบของความเหมาะสมที่สังคมยอมรับ ... ดังนั้นความเกรงใจในฐานะที่เป็นค่านิยม จึงทำหน้าที่คล้าย Superego ที่คอยระแวดระวัง ยับยั้งมิให้ตัวเราทำอะไรผิดพลาคไปจากค่านิยมอันดีงาม" (ประสิทธิ์ บัวกลี, ๒๕๑๔ : ๔)

การศึกษารั้งนี้ กระทำกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔ โดยแยกศึกษาและเปรียบเทียบกลุ่มนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคมกับกลุ่มนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม ในด้านองค์ประกอบที่กล่าวแล้วข้างต้น

ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนในกลุ่มที่ประพฤติล้นตามสังคมและที่ประพฤติขัดกับสังคม
๒. เปรียบเทียบนักเรียนที่ประพฤติล้นตามสังคมและที่ประพฤติขัดกับสังคมว่าจะมีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด
๓. เปรียบเทียบนักเรียนที่ประพฤติล้นตามสังคมและที่ประพฤติขัดกับสังคมว่าจะมีความเกรงใจแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด
๔. เปรียบเทียบนักเรียนที่ประพฤติล้นตามสังคมและที่ประพฤติขัดกับสังคมว่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด
๕. เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ว่าจะมีความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด
๖. เพื่อสร้างแบบสอบถามเรื่องลักษณะความเป็นผู้นำ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยเชื่อว่าผลการศึกษารังนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารโรงเรียน ครู และผู้แนะแนวในโรงเรียน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ดังต่อไปนี้

๑. ช่วยให้ผู้บริหารโรงเรียนและครู ผู้ปกครองได้ทราบความแตกต่างในด้านบุคลิกลักษณะของเด็กที่ประพฤติล้นตามและที่ขัดกับสังคม และได้เข้าใจพฤติกรรมของนักเรียนดียิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และส่งเสริมให้นักเรียนมีความประพฤติเหมาะสมตามที่สังคมต้องการ

๒. ช่วยให้ผู้แนะแนวเข้าใจนักเรียนดียิ่งขึ้น กล่าวคือ เมื่อผู้แนะแนวทราบว่านักเรียนที่มีลักษณะความเป็นผู้นำ ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์เป็นอย่างไรแล้ว ผู้แนะแนวจะเฝ้าหาทางส่งเสริมหรือช่วยแก้ไข ซึ่งถ้าหากนักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือ ได้พัฒนาบุคลิกลักษณะต่างๆดังกล่าวเป็นอย่างดีแล้ว นอกจากจะเป็นผลดีต่อนักเรียนโดยตรงแล้ว ก็ยังมีผลดีต่อการพัฒนาประเทศสืบสวนหนึ่งด้วย

๓. ช่วยให้ผู้รู้ประจำชั้นและครูผู้สอนประจำวิชาทราบและเข้าใจพฤติกรรมต่างๆที่นักเรียนแสดงออกมา ซึ่งจะช่วยให้ครูหาทางแก้ไข การปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีส่วนส่งเสริมทั้งค่านี้นักเรียนมีความประพฤติตามที่สังคมต้องการและส่งเสริมในด้านการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียน

๔. ช่วยให้ผู้ปกครองนักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอบรมได้ใช้เป็นแนวทางในการอบรม เพื่อส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนและคุณบุตร คุณธิดา ภายใต้การปกครองของตน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ↘

๑. กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

๑.๑ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔

๑.๒ เป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ๖ โรง ในเขตนครหลวงกรุงเทพมหานคร ซึ่งจะใช้ตัวอักษรย่อ เรียกชื่อว่าโรงเรียน ก, ข, ค, ง, จ และ ฉ

๑.๓ เป็นนักเรียนที่ครูประจำชั้น หรือครูแนะแนวเป็นผู้คัดเลือก โดยตัดสินจากการเกณฑ์ที่กำหนดให้ว่า เป็นเด็กที่ประพฤติซัดกับสังคมและที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๒. ตัวแปรที่ศึกษาค้นคว้า

๒.๑ ตัวแปรอิสระ (Independent variables)

- ความประพฤติของนักเรียน (คล้อยตามสังคม, ซัดกับสังคม)
- เพศ

๒.๒ ตัวแปรตาม (Dependent variables)

- ความกึกสร้างสรรค์
- ความเกรงใจ
- ลักษณะความเป็นผู้นำ

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

๑. ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถที่จะรวบรวมสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันเข้าเป็นสิ่งใหม่ รูปใหม่ และอาจนำไปใช้โน้มน้าวใจได้ ความสามารถอันนี้แสดงออกโดยการสนองตอบต่อสิ่งเร้า โดยสิ่งเร้านั้นจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความคิดต่อเนื่องสัมพันธ์กันไปจนถึงสุดกระบวนการ ในกระบวนการคิดนี้ ตอนแรกจะนึกถึงสิ่งธรรมดาทั่วไปก่อน ต่อจากนั้นก็จะได้คิดถึงสิ่งที่ค่อยๆยากขึ้น คนที่ระลึกได้มาก จะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง และคนที่ระลึกได้น้อยก็จะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ในการศึกษารังนี้ ความคิดสร้างสรรค์วัดออกมาเป็นคะแนนได้ โดยการทำให้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

๒. ความเกรงใจ เป็นลักษณะหรือความรู้สึกรู้สึกของบุคคลที่ใช้เพื่อรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลให้คงที่หรือดีขึ้น ในการศึกษารังนี้ ความเกรงใจวัดออกมาเป็นคะแนนได้ โดยการทำให้แบบสอบถามความเกรงใจ

๓. ลักษณะความเป็นผู้นำ หมายถึงลักษณะของความสามารถในการนำและดำเนินกิจกรรมของกลุ่มไปสู่เป้าหมายที่กลุ่มกำหนด รวมทั้งความสามารถในการนำกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาและเพื่อรักษาขวัญกำลังใจของกลุ่มด้วย ในการศึกษารังนี้ ลักษณะความเป็นผู้นำวัดออกมาเป็นคะแนนได้ โดยการทำให้แบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ

๔. นักเรียนที่ประพฤติชักรับสังคม หมายถึงนักเรียนที่ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวลงความเห็นว่าเป็นเด็กชักรับระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและประพฤติชั่วไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นนักเรียน เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินว่านักเรียนประพฤติชักรับสังคม มีดังนี้

- ๔.๑ แต่งกายผิดระเบียบของโรงเรียนบ่อยๆ
- ๔.๒ ขาดเรียนบ่อยๆโดยไม่ลาหรือแจ้งสาเหตุให้ทางโรงเรียนทราบ
- ๔.๓ พูดจาไม่เรียบร้อย เช่น พูดคำหยาบโดยเฉพาะกับครู อาจารย์และเพื่อนต่างเพศ
- ๔.๔ วางตัวไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ
- ๔.๕ ไม่สนใจการเรียน เช่น ไม่ส่งงานตามกำหนดเวลา ชอบคัดลอกงานของเพื่อน มักรบกวนเพื่อนขณะที่ครูสอนหรือแสดงกิริยาไม่สนใจ ไม่รับผิดชอบงาน ฯลฯ

๔.๖ เคยทุจริตในการสอบ ไม่ซื่อสัตย์ ไว้วางใจไม่ได้

๔.๗ ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท ชักชวนเพื่อนก่อความไม่สงบกับบุคคลภายนอก หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เช่น ในขณะที่มีการแข่งขันกีฬามักจะตะโกนเชียร์ ทำนองทำร้ายฝ่ายตรงกันข้ามหรือผู้ตัดสิน

๔.๘ แสดงพฤติกรรมอื่นที่ครูเห็นว่านักเรียนไม่ควรกระทำ

เกณฑังกล่าวนี้ ได้จากผลการศึกษาค้นคว้า ของสถาบันระหว่างชาติ. สำหรับ การค้นคว้าเรื่องเด็ก ซึ่งได้รวบรวมพฤติกรรมของนักเรียนตามทีครูเห็นว่าเป็นพฤติกรรมขัดกับสังคม .

๕. นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม หมายถึงนักเรียนที่ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนว เห็นว่า มีความประพฤติไม่เป็นไปตามเกณฑ์ต่างๆที่ใช้ตัดสินว่านักเรียนประพฤติขัดกับสังคม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. โควิลล์และคณะ (Coville and others , 1960 : 120 - 142) ได้ศึกษาและแบ่ง ลักษณะความบกพร่องทางบุคลิกภาพ ออกเป็น ๓ พวกใหญ่ๆ คือ

๑. ความผิดปกติทางแบบบุคลิกภาพซึ่งเกิดมีติดต่อกันมาเป็นเวลานาน เช่นพวกไม่สามารถปรับตัวได้ดี พวกอารมณ์สุขเศร้า พวกแสดงออกเกินความเป็นจริง และพวกที่หากระแวงคนอื่น เป็นต้น

๒. ความผิดปกติของลักษณะทางบุคลิกภาพ พวกนี้ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีเนื่องจากขาดคุณลักษณะในการพัฒนาบุคลิกภาพที่ดี โคลแมน (Coleman) ได้สรุป ลักษณะอาการของพวกที่มีความผิดปกติทางคุณลักษณะบางประการไว้ ดังนี้

๒.๑ ไม่สามารถเข้าใจและรับค่านิยมทางจริยธรรมได้

๒.๒ พัฒนาการทางด้านสติปัญญาและความรู้สึกรับผิดชอบไม่ไ้ระดับกัน

๒.๓ แม้สติปัญญาจะอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยหรือสูงกว่า แต่ในทางจริยธรรมมักอยู่ในระดับต่ำ

๒.๔ เป็นคนชอบแสดงออก หุนหันพลันแล่น ไม่มีความรับผิดชอบ ขาดการควบคุม สติตัวเองและขาดวิจารณญาณ เห็นแก่ตัว ไม่มีความพอใจในสิ่งใด ไม่สามารถเข้ากับคนอื่นได้

๒.๕ ไม่สามารถหาประโยชน์จากประสบการณ์หรือความผิดที่เคยเกิดขึ้น คือไม่สามารถที่จะหาเหตุผลของความผิดเกินและหาหนทางแก้ไขได้ คนประเภทนี้จะหาทางเลี่ยงการทำโทษ อย่างเดียว

๒.๖ สามารถหลอกลวงผู้อื่นว่าตนเป็นผู้นำ

๒.๗ ทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลเลวลง เพราะขาดคุณสมบัติที่จะเป็นเพื่อนที่ดี แต่มีคุณสมบัติขบถในผู้อื่น

๒.๘ ไม่มีความอดทนต่อความกดดันเล็กๆน้อยๆ เช่น เมื่อมีข้อขัดแย้งเพียงเล็กน้อยในที่ทำงาน เขามักจะลาออกจากงาน ถ้าเป็นเรื่องภายในครอบครัว มักจะทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่และมักจะแสดงอารมณ์เกรี้ยว

๒.๙ มักโต้แย้งกฎเกณฑ์ อำนาจและวินัยต่างๆ มักใช้อำนาจไปในทางทำลาย

๒.๑๐ พุคปลง่าย พร้อมทั้งจะหาเหตุผลเข้าข้างตนเองและกล่าวโทษผู้อื่นเมื่อตนสำนึกผิด

๒.๑๑ มีความฉลาดในการแสดงอารมณ์เฉยๆ แสดงความผิดหวัง และแสดงความเศร้าโศกให้ปรากฏแก่ผู้อื่น

๓. ความผิดปกติทางค่านิยม ลักษณะเบื้องต้นของการผิดปกติประเภทนี้ คือการที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ไม่พอใจสังคม ผิดปกติทางเพศ และเป็นทาสต่อสิ่งเสพติด

พวกที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม จะมีลักษณะขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ การตัดสินใจไม่คิดหาความรู้สึกรับผิดชอบและความไม่เข้าใจซาบซึ้งในพฤติกรรมของผู้อื่น บุคคลประเภทนี้จะรู้สึกไม่มีความสุขในสังคม จะพบคนใช้ประเภทนี้ไปรับการรักษาในโรงพยาบาลเพียงร้อยละ ๒ และพบในเบรกราวพวกอาชญากรถึงร้อยละ ๑๕- ๒๐

อาจจะอธิบาย สาเหตุของการมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมได้ ตามทฤษฎีข้างล่างนี้

๑. ทฤษฎีว่าด้วยสาเหตุทางร่างกาย เช่น เป็นพวกที่ชอบพูดจาโต้แย้ง อาจจะเนื่องมาจากความผิดปกติทางสมอง ได้แก่เป็นโรคเกี่ยวกับสมองหรือสมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างแรง

๒. ทฤษฎีว่าด้วยสาเหตุทางจิต ส่วนใหญ่เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เป็นไปในทางไม่ถูกต้อง ขัดกับหลักจิตวิทยา ทำให้เด็กเกิดปัญหาขึ้นได้ อาจจะเนื่องจากสาเหตุ

๒.๑ ถูกทอดทิ้ง เช่นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพความเป็นอยู่อย่างซาเย็น ซึ่ง เป็นเหตุให้เด็กมีความรู้สึกว่าคุณเองถูกทอดทิ้ง เด็กพวกนี้จะมีความรู้สึกตำหนิปกครองของตน หรือไม่ก็จะลงโทษตัวเองด้วยการกระทำผิดหรือแสดงความรู้สึกที่เป็นปฏิกิริยาเพื่อประท้วงผู้ปกครอง

๒.๒ เด็กได้รับการเอาใจใส่มาจนเกินไป เด็กพวกนี้จะเลี้ยงไม่โต และมีความเชื่อว่า ถ้าเขาต้องการอะไรแล้วจะต้องได้ แต่เมื่อเขาเติบโตขึ้นมาและต้องไปอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์นอกบ้าน เขาจะไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพภายนอกบ้านได้ เขาจึงมักแสดงออกในทางเป็นปฏิกิริยา

๒.๓ ขาดแบบอย่างที่จะยึดได้ การที่เด็กจะมีชีวิตในสังคมได้ดีนั้น เด็กจะต้องศึกษา ตัวอย่างที่ดีจากบุคคลอื่นๆ เพื่อเขาจะได้นำไปใช้ในการครองชีวิตจริงของเขา ปรากฏว่าเด็กที่ขาดการเอาใจใส่จากพ่อแม่ เด็กที่มาจากบ้านแตกสาแหรกขาด หรือเด็กที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้งเป็นเวลานานติดต่อกัน เช่น พ่อต้องออกไปสงครามหลายปี เด็กดังกล่าวจะไม่สามารถพัฒนากระบวนการที่ช่วยให้ตนสัมพันธ์เข้าแบบอย่างที่ดีได้

เกล็กและอีเลเนอร์ (Glueck and Eleanor, 1950 : 261) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ เด็กเกเร กับเด็กไม่เกเร ในเมืองบอสตัน จำนวนกลุ่มละ ๕๐๐ คน และได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า สถานการณ์ต่างๆภายในครอบครัวมีส่วนผลักดันให้เด็กเป็นคนเกเรมากกว่าสภาพของที่อยู่อาศัย หรือจำนวนสมาชิกในครอบครัว สภาพการณ์ต่างๆเหล่านั้นได้แก่ ระเบียบวินัย การอบรมสั่งสอน ความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตรและความสามัคคีภายในครอบครัว และยังคงกล่าวว่า ถ้าองค์ประกอบเหล่านี้ไม่เหมาะสม โอกาสที่เด็กจะเกเรมีถึงร้อยละ ๔๔ และเบอร์รี่ (Berry, 1971 : 221 - 222) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ สถิติปัญญา สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและสภาพสิ่งแวดล้อมของเด็กที่เข้ารับการอบรมความประพฤติใหม่ ที่ the North West Home Office Classifying School เด็กเหล่านั้นเป็นเด็กชายที่ศาลส่งตัวมาจำนวน ๖๐๐ คน มีอายุระหว่าง ๑๐ ปี ๓ เดือน ถึง ๑๗ ปี ๒ เดือน ระหว่างการอบรมเขาได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบชุดหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบสติปัญญา (Stanford-Binet Intelligence Scale Form L-M (1960) และ Progressive Matrices แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (Burt Word Reading Test; Burt Test No. ๕ Spelling; Schonell Silent Reading Test B; Schonell Essential Mech. Arith. Test; Ballard Reasoning Arithmetic Test.) และแบบทดสอบบุคลิกภาพ (High School Personality Questionnaire) (Cattell and Beloff, 1963); และ Junior Eysenck Personality Inventory (JEPI)

จากนั้นให้ครูใหญ่จากโรงเรียนเดิมของกลุ่มตัวอย่างประเมินค่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความประพฤติ รายงานเวลาเรียน ตลอดจนสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง นำเอาคะแนนที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และทำการวิเคราะห์ตัวประกอบ ปรากฏว่า จากแบบทดสอบ JEPI กลุ่มตัวอย่างได้คะแนน Extraversion ค่าความมัธยิมเลขคณิต แต่ได้คะแนน Neuroticism และ Lie Scales เหนือมัธยิมเลขคณิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .009 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นคนเก็บตัว มีความวิตกกังวลสูง ระดับสติปัญญาของกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยและกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เรียนวิชาพื้นฐานเข้าไปประมาณ ๓-๔ ปี และพบว่า กลุ่มตัวอย่างมาจากครอบครัวขนาดใหญ่ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีพ่อแม่เคยเป็นอาชญากร มาก่อนประมาณร้อยละ ๓๕.๕ เป็นลูกนอกกฎหมายร้อยละ ๑๕.๒ และอยู่กับบิดามารดาที่ให้อำนาจร้อยละ ๒๐

แอมเบิล (Amble) ได้ทำการวิจัยว่า ถ้าครูมีความสัมพันธ์กับนักเรียนดีแล้ว ครูสามารถจะบอกได้ว่า ลักษณะความประพฤติเช่นไรที่จะทำให้เด็กต้องออกจากโรงเรียนก่อนจบหลักสูตร เขาเลือกนักเรียนมา ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนปกติ ๕๐ คน เป็นชาย ๒๐ คน และหญิง ๓๐ คน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นนักเรียนที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน ๔๖ คน เป็นชาย ๒๗ คน และหญิง ๑๙ คน เอนักเรียนทั้งสองกลุ่มไปวัด I.Q. และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วให้ครูประเมินค่าเด็กทั้งสองกลุ่ม โดยใช้มาตราประเมินค่า ๕ จุด เป็นการประเมินค่าพฤติกรรมของเด็ก ๗ อย่าง คือ ความร่วมมือ อารมณ์ ความริเริ่มและความขยันขันแข็งในการทำงาน ลักษณะความเป็นผู้นำ บุคลิกภาพ ความเชื่อมั่นในตนเอง และการตัดสินใจและความมีไหวพริบ เมื่อได้คะแนนจากการประเมินค่าแล้ว นำไปทดสอบด้วย Chi-square test ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคันนั้น จะมีพฤติกรรมอยู่ในจุด ๔ และ ๕ ส่วนนักเรียนที่สามารถเรียนจบตามหลักสูตร จะมีพฤติกรรมอยู่ในจุด ๑, ๒ หรือ ๓ (ศูนย์ศึกษา, ๒๕๑๓ : ๗๓ - ๗๔)

บอลล์ (Ball, 1962 : 87 - 101) ได้ศึกษาปัญหาพฤติกรรมหรือสภาพที่เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม และได้พิจารณาถึงขอบเขตความเบี่ยงเบนของพฤติกรรมและทัศนคติของนักเรียน รวมทั้งปัญหาความล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนจากการประเมินค่าของครู ว่า

นักเรียนปรับตัวดีและนักเรียนที่ปรับตัวไม่ดี โดยเลือกครูประจำชั้น ๑๐ คน เป็นชาย ๔ คน และหญิง ๖ คน เป็นผู้ประเมินค่าเด็กทั้งหมดจำนวน ๒๒๔ คน และให้เด็กทั้งหมดทำแบบทดสอบ MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory) เพื่อที่จะได้กำหนดความเที่ยงตรงของความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับบุคลิกภาพของนักเรียนโดยเปรียบเทียบับผลที่ได้จากการทำแบบทดสอบ MMPI ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนชายจะได้รับการประเมินค่าจากครูว่าปรับตัวไม่ดีกว่านักเรียนหญิง ในจำนวนเด็ก ๒๐๐ คน มีนักเรียนหญิงร้อยละ ๑๔.๕๗ และนักเรียนชายร้อยละ ๒๓.๒ ที่ได้รับการประเมินค่าว่ามีปัญหาทางด้านบุคลิกภาพหรือมีปัญหาในโรงเรียน

๒. สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการประเมินค่าของครูมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือร้อยละ ๖๖.๗ ของนักเรียนชายที่ปรับตัวไม่ดี และร้อยละ ๔๕.๕ ของนักเรียนหญิงที่ปรับตัวไม่ดี ได้คะแนนต่ำกว่าเกรด C นักเรียนชายและหญิงที่ปรับตัวดีและได้คะแนนเกรด C มีเพียงร้อยละ ๒๐.๔ และร้อยละ ๑๕.๔ ตามลำดับ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม การเรียนซ้ำ ความมั่นคงในครอบครัว มีความสำคัญน้อย ในการตัดสินว่าเด็กปรับตัวได้หรือไม่ได้ มีปัญหาหรือไม่มีปัญหา ครูถือเอาพฤติกรรมและการกระทำที่เด็กแสดงออกในห้องเรียน เป็นเกณฑ์ตัดสินมากกว่าจะใช้เกณฑ์อย่างอื่น

๓. ภาพเส้น ของ MMPI ของนักเรียนชายที่ได้รับการประเมินค่าจากครูว่าปรับตัวไม่ดี เมื่อเปรียบเทียบกับของนักเรียนชายที่ปรับตัวได้อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย หรือปรับตัวได้ดีกว่าจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ภาพเส้น แสดงให้เห็นว่าพวกที่ได้รับการประเมินค่าว่าปรับตัวไม่ดี จะมีแนวโน้มเป็นโรคประสาท ส่วนนักเรียนหญิงที่ปรับตัวไม่ดีเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนนักเรียนหญิงในห้องที่ปรับตัวดี ไม่มีอะไรแตกต่างกันแต่อย่างใด

วิสเลอร์ (Whisler, 1969 : 856 - 857) ได้ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่ม ซึ่งแบ่งออกโดยวิธีการสัมภาษณ์และการศึกษาประวัติ คือ กลุ่ม A จำนวน ๑๖ คน เป็นนักเรียนที่ถูกกระทำหรือไม่พอใจไม่เฉพาะเจาะจงที่ตัวบุคคล (Impersonal offences) กลุ่ม B จำนวน ๒๔ คน เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมถูกรานหรือไม่พอใจในตัวบุคคล (Personal offences) และกลุ่ม C จำนวน ๒๖ คน เป็นพวกคล้อยตามสังคม แล้วใช้แบบทดสอบ

SAI(Situational Appraisal Inventory) ของ พิตเทิล(Pitttle,1968) วัดความรู้สึก
รับผิดชอบ Barron's Ego Strength Scale วัดความแข็งแกร่งของจิตใจ (Ego-Strength)
Guilt Scale ของ พิตเทิล(Guilt Scale,1964) วัดความสำนึกผิด (Guilt)
ปรากฏว่า ความรู้สึกรับผิดชอบ ความแข็งแกร่งของจิตใจ และความสำนึกผิด ของนักเรียนทั้งสามกลุ่ม
มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00๑ และยังพบว่า กลุ่ม A มีความรู้สึกรับผิด
ชอบและความสำนึกผิดสูง แต่มีความแข็งแกร่งของจิตใจต่ำ กลุ่ม B มีความแข็งแกร่งของจิตใจสูง
แต่มีความรู้สึกรับผิดชอบและความสำนึกผิดต่ำ ส่วนกลุ่ม C นั้น มีความรู้สึกรับผิดชอบและความ
แข็งแกร่งของจิตใจสูง แต่มีความสำนึกผิดปานกลาง

ความคิดสร้างสรรค์

เค็คโค (Cecco,1968 : 99) ได้กล่าวถึงความคิดเห็นของ ออสซูเบล
(Ausubel) ที่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่า " เป็นความสามารถพิเศษที่เป็นเอกลักษณ์
ของบุคคล ซึ่งจะสังเกตได้โดยให้บุคคลทำงานที่ต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษ และผลสัมฤทธิ์
จากผลงานจะสะท้อนให้เห็นวิสัยสมารถ (Capacity) ของคนในด้านความคิดสร้างสรรค์
ความรู้สึกและความซาบซึ้งในปัญหาหรือกิจกรรมนั้น " กิลฟอร์ด (Guilford,1968 : 100)
ให้ความเห็นว่า ความคิดสร้างสรรค์ เป็นความสามารถทั่วไปในการทำงาน ไม่เกี่ยวกับเนื้อหา
วิชาโดยตรง และอธิบายความหมายของความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่า เป็นลักษณะความคิดหลายๆทาง
(Divergent thinking) ซึ่งประกอบด้วยความสามารถที่จะยืดหยุ่น (Flexibility)
ความคิดริเริ่ม (Originality) และความคล่องแคล่ว / ส่วนวอลลาชและโคแกน (Wallach
and Kogan, 1965 : 43) มีความเชื่อว่า ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถ
ที่จะคิดโยงสัมพันธ์(Associate) ได้ กล่าวคือ เมื่อระลึกถึงสิ่งใดได้ก็จะเป็นสะพานให้ระลึก
ถึงสิ่งอื่นได้ต่อไปโดยสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่

จากความหมายทั้งสองแบบจะเห็นได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ เป็นคุณลักษณะที่มนุษย์เรา
รู้จักใช้สมองคิดสิ่งใหม่หรืออาจจะนำเอาสิ่งที่มีอยู่แล้วประกอบกันเข้าให้ได้สิ่งใหม่ออกมา ซึ่งอาจ
จะเป็นในรูปของการคิดหลายๆทางหรือการใช้วิธีการโยงสัมพันธ์กันนั่นเอง

บุคคลจะมีความคิดสร้างสรรค์มากหรือน้อยเพียงไรนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เขาได้รับ มา เค็คโค (Cecco, 1968 : 456) เสนอผลการทดลองของ มอลซ์แมน (Maltzman) ซึ่งสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นพฤติกรรมที่ได้จากการเรียนรู้ รัสเซลล์ (Russell, 1956 : 306 - 307) ได้เสนอความคิดเห็นของ กิลฟอร์ด (Guilford) เกี่ยวกับระดับ ของความคิดสร้างสรรค์ว่า "คนทุกคนมีระดับความสามารถเป็นของตนเอง นักวิทยาศาสตร์ นักประดิษฐ์หรือช่างทำสี จะมีความสามารถพิเศษของเขา ซึ่งอาจจะแตกต่างกันตามขั้น (Degree) ของความคิดสร้างสรรค์ นักประดิษฐ์ นักเขียนและศิลปิน อาจจะมีองค์ประกอบทางความคิด สร้างสรรค์บางอย่างร่วมกัน แต่ก็ยังแตกต่างกันในแบบแผนของความสามารถแต่ละคน" ความคิดเห็นดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับความคิดเห็นของ ไทเลอร์ (Tyler) ซึ่ง ทอร์เรนซ์ (Torrance, 1965 : 5) ได้เน้นความสำคัญว่า ความคิดสร้างสรรค์ เป็นคุณลักษณะสำคัญของแต่ละคนและมีความแตกต่างกันทุกสาขาอาชีพ คนที่มีปัญญาดูสูงนั้น ไม่น่าจะทำงานได้ทุกอย่างเสมอไป ความคิดสร้างสรรค์จะช่วยให้เกิดการค้นพบทางด้านวิทยาศาสตร์ การประดิษฐ์ และ ศิลปะต่างๆได้

สำหรับคำนิยามลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ สุรางค์ โค้วตระกูล (๒๕๑๐ : ๔๔-๔๕) กล่าวว่า นักจิตวิทยาพบว่าบุคลิกลักษณะที่ดีเด่นของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์นั้น คือการมีความคิดริเริ่ม สามารถคิดและพลิกแพลงการแก้ปัญหาต่างๆให้ดูต่างกว่า มีความมั่นใจในตนเอง มีความอดทนอย่างทรหด เป็นผู้ที่ไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจง่ายๆ การที่คนซึ่งมีความคิดสร้างสรรค์มีบุคลิกลักษณะดังกล่าวมานี้ น่าจะมีองค์ประกอบทางจิตวิทยาเกี่ยวกับลักษณะความเป็นผู้นำร่วมอยู่ด้วย

การศึกษาของ วานเซลท์และเคอร์ (VanZelst and Kerr, 1954 : 145) ได้สอดคล้องกับที่สุรางค์ โค้วตระกูล กล่าวไว้ในตอนต้น กล่าวคือเขาได้ศึกษากับช่างเทคนิคและช่างวิทยาศาสตร์ของกองทุนวิจัยอาร์เบอร์และสถาบันเทคโนโลยี แห่งอิลลินอยส์ จำนวน ๕๑๔ คน เป็นอินยิเนียรร้อยละ ๘๐ และนักฟิสิกส์ร้อยละ ๒๐ กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีอายุเฉลี่ย ๓๑.๘ ปี โดยให้กลุ่มตัวอย่างจัดอันดับคุณภาพของตัวเอง จากคุณลักษณะ ๔๖ อย่าง ซึ่งได้จากการวิจัยของ แคทเทิล แล้วนำผลที่ได้ไปหาสหสัมพันธ์กับเกณฑ์ ซึ่งถือเอาจำนวนการพิมพ์และผลงานจากการค้นคว้าของกลุ่มตัวอย่างเอง จากการวิเคราะห์ผลโดยวิธี Partialing พบว่า

คนที่มีผลงานทางคณิตศาสตร์มาก เป็นผู้ที่มีความคิดคำนึงสูง กระตือรือร้น มีลักษณะความเป็นผู้นำ มีความวิตกกังวลน้อย เปิดเผยและไม่ค่อยจะทำอะไรตามแบบแผน X -

ครอนบาค (Cranbach, 1963 : 594 - 595) เสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลของนิสิตมหาวิทยาลัยชิคาโก ของ ไกเออร์ (Gaier) พบว่า นิสิตที่มีความวิตกกังวลต่ำ จะมีความสามารถในด้านความคิดสร้างสรรค์มากกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลสูง และผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำ ยังมีความสามารถปรับตัวได้ดีในสถานการณ์ที่ไม่แรงกดดันจากภายนอกดีกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลสูงด้วย และผลการศึกษาของ ซาราสัน (Sarason) และผู้ร่วมงาน เกี่ยวกับความวิตกกังวล ซาราสัน ได้ศึกษาเด็กระดับประถมศึกษา โดยแบ่งเด็กเป็น ๒ พวก คือพวกที่มีความวิตกกังวลสูง และต่ำ พบว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ สามารถทำงานที่มีความยืดหยุ่น และอาศัยความคิดสร้างสรรค์ในการตีความได้ดีกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลสูง

X ส่วนในด้านการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับเพศ ยังไม่มีข้อสรุปที่แน่นอน ออสบอร์น (Osborn, 1963 : 22) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยของ ทอร์เรนซ์ (Torrance) แห่งมหาวิทยาลัยมินเนโซตา ผู้ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของเพศและความคิดสร้างสรรค์ พบว่า คะแนนความคิดสร้างสรรค์และคะแนนที่แสดงบทบาทของความเป็นชายและหญิง ไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และได้รายงานผลการสำรวจเกี่ยวกับ "บทบาทเฉพาะเพศที่ผลต่อทักษะในการแก้ปัญหา" ของ มิลตัน (Milton) แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ว่าผู้ชายที่มี "ลักษณะชาย" แก้ปัญหาได้ดีกว่าชายที่มี "ลักษณะหญิง" และผู้หญิงที่มี "ลักษณะชาย" จะแก้ปัญหาได้ดีกว่าผู้หญิงที่มี "ลักษณะและบทบาทเป็นหญิงเต็มตัว"

X แมคโคบี (Maccoby, 1966 : 12) กล่าวว่า มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความคิดสร้างสรรค์ในระหว่างเพศพบว่าต่างกันน้อยมาก และผลที่ได้จากการศึกษานั้นขึ้นอยู่กับว่าผู้ศึกษาเน้นในแง่ใด ถ้าเน้นในการแก้ปัญหาหรือสร้างปัญหาขึ้นใหม่จากปัญหาเก่าๆแล้ว ผู้ชายมีความสามารถสูงกว่าผู้หญิง แต่ถ้านั้นในการคิดหลายๆทาง ผู้หญิงมีความสามารถสูงกว่าผู้ชาย ซึ่งตรงกับที่ คอนเนอร์ (Connor) พบจากการทดสอบความถนัดทางด้านการสร้างสรรคด้วยแบบทดสอบ ๓๐๒ ฉบับ ว่ารายเฉลี่ยของผู้หญิงสูงกว่าผู้ชายร้อยละ ๒๕ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าความคล่องแคล่วในการคิดของผู้หญิงสูงกว่าของผู้ชาย (Osborn, 1963 : 19) และแมคเวน (Macwan)

ได้รายงานจากประสบการณ์ของเขาในการสอนเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑๒ คน ว่าเด็กผู้หญิงมีความคล่องแคล่วในการคิดสูงกว่าเด็กชายร้อยละ ๕๐ (Osborn, 1963 : 19)

สำหรับการศึกษากับเด็กไทย ไสว เลี่ยมแก้ว (๒๕๑๔ : ๕๕) ได้ศึกษาโดยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ที่แปลและดัดแปลงมาจากของ วอลลาซและโคแกน ทดสอบเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จากโรงเรียน ๑ โรงเรียน ในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๕๖๔ คน เป็นชาย ๒๕๑ คน หญิง ๑๑๓ คน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความคิดสร้างสรรค์พอๆ กัน โชติ เพชรขึ้น (๒๕๑๔ : ๗๑) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา วิชาครู กิลปะและช่าง จำนวน ๓๐๐ คน กลุ่มละ ๑๐๐ คน พบว่าในกลุ่มครูและกลุ่มกิลปะ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน ในขณะเดียวกัน ประสิทธิ์ บัวคลี่ (๒๕๑๔ : ๕๐) ได้ศึกษาเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๔๑๖ คน แบ่งออกเป็นกลุ่มเด็กไทยในต่างจังหวัด เป็นชาย ๕๐ คน หญิง ๕๐ คน กลุ่มเด็กไทยในกรุงเทพฯ เป็นชาย ๕๐ คน หญิง ๕๐ คน และกลุ่มเด็กนานาชาติ เป็นชาย ๔๔ คน หญิง ๑๑๗ คน พบว่า ในกลุ่มนักเรียนไทยในกรุงเทพฯ นักเรียนชายมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนหญิง ส่วนในกลุ่มนักเรียนไทยในต่างจังหวัด และนักเรียนนานาชาติ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ เขาวานา ยุทธสุวิพันธุ์ (๒๕๑๔ : ๔๐) ได้ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔, ๕ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนสาธิตและโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ๒ โรงเรียน แต่ละโรงเรียนเลือกมาชั้นละ ๔๐ คน เป็นชาย ๒๐ คน หญิง ๒๐ คน รวมทั้งสิ้น ๓๒๐ คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ว่าจะพิจารณาโดยรวมทุกระดับหรือแยกพิจารณาแต่ละระดับชั้น

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับตัวแปรอื่นๆ ทอร์เรนซ์ (Torrance, 1962 : 123 - 124) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับพฤติกรรมด้านลักษณะความเป็นผู้นำ พบว่าเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง จะมีความสามารถด้านความเป็นผู้นำเพิ่มขึ้นตามลำดับชั้นที่เรียน ไสว เลี่ยมแก้ว (๒๕๑๔ : ๕๔) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน พบว่าความคิดสร้างสรรค์กับความถนัดทางการเรียนมีสหสัมพันธ์ต่ำมากทั้งในกลุ่มเพศชาย เพศหญิง และ

ทั้งสองเพศรวมกัน และจากผลการศึกษาของประสิทธิ์ บัวคลี (๒๕๑๔: ๔๔-๔๐) พบว่า ความวิตกกังวลและความคิดสร้างสรรค์ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความเกรงใจกับความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นโค้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔. ความเกรงใจ

ความเกรงใจเป็นคุณธรรมหรือค่านิยมอย่างหนึ่งของคนไทย การรู้จักความเกรงใจเป็นเครื่องบ่งว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ดี มีมารยาทงาม มีการศึกษาและมีสัมมาคารวะ เป็นที่ชื่นชอบของผู้ใหญ่ ผู้ใกล้ชิดและเป็นที่รักของมิตรสหาย ความเกรงใจเป็นตัวเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป วิรุทธ วิเชียรโชติ (อ้างจากประสิทธิ์ บัวคลี, ๒๕๑๔: ๔) กล่าวว่า " ... ส่วนมากความเกรงใจเกิดขึ้นในบุคคลที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง" และว่า "ความเกรงใจ" "เป็นกลวิธีทางจิตวิทยาที่บุคคลใช้ เพื่อรักษามรรยาภาตทางสังคม (Social Atmosphere) บุคคลสัมพันธ์ (Interpersonal Relationship) ทศนคติ (Attitude) และรักษาน้ำ (Self-image) ที่มีอยู่ในทางสภาพเดิมหรือดีขึ้น โดย ยับยั้ง (Inhibit) ที่จะไม่ทำตามความตั้งใจหรือความต้องการของตนเองหรือจำต้องทำตรงข้ามกับความตั้งใจ หรือความต้องการของตนเอง หรือ จำต้องทำตรงข้าม กับความตั้งใจหรือความต้องการนั้น หรือเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น ส่วนมากความเกรงใจเกิดขึ้นในบุคคลที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง"

การศึกษาเรื่องความเกรงใจนั้น ยังไม่ปรากฏในต่างประเทศ ว่ามีผู้ใดได้ศึกษาไว้ สำหรับการศึกษาคความเกรงใจกับเด็กไทย ประสิทธิ์ บัวคลี (๒๕๑๔: ๓๓-๓๖, ๔๔-๔๐) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีการศึกษา ๒๕๑๓ โดยแยกกลุ่มตัวอย่างเป็น ๓ กลุ่ม คือนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ จำนวน ๔๑๖ คน ให้นักเรียนเขียนเรื่องประทับใจเกี่ยวกับความเกรงใจคนละเรื่อง แล้วแยกประเภทของเรื่องที่นักเรียนเขียน ตามโครงแบบ (Model) ที่วิรุทธ วิเชียรโชติ (๒๕๑๓: ๖) สร้างไว้ ได้คุณลักษณะความเกรงใจ ๕ ประเภทคือ ก. คุณลักษณะทางค่านิยม ข. คุณลักษณะทางอารมณ์ โดยเฉพาะกล้าและไม่กล้า ค. คุณลักษณะของบุคคลสัมพันธ์ ง. คุณลักษณะทางคุณภาพแห่งตนและผู้อื่น จ. คุณลักษณะทางบทบาทสัมพันธ์

จากนั้นได้กำหนดบทบาทที่จะศึกษาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างได้ ๘ บทบาท คือ

- ก. ในฐานะศิษย์กับครูอาจารย์ ข. ในฐานะเพื่อนกับเพื่อนสนิท ค. ในฐานะบุตรกับบิดามารดา
 ง. ในฐานะหัวหน้ากับผู้นับถือคุณที่สนิทสนม จ. ในฐานะเป็นประชาชนไปติดต่อกับข้าราชการ
 ฉ. ในฐานะเป็นผู้น้อยกับผู้บังคับบัญชา และ ช. ในฐานะเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง

แล้วสร้างข้อความแทนพฤติกรรมตามที่รวบรวมไว้พบาตละ ๑๐ ข้อ รวม ๘๐ ข้อ
 แต่เมื่อนำไปทดลองใช้เพื่อหาคำอ่านาจำแนก คัดเลือกเพียง ๕ บทบาท คือ ก, ข, ค, ง และ
 ช. ได้พบาตละ ๑๐ ข้อ ยกเว้นบทบาท ช. ได้เพียง ๕ ข้อ รวมทั้งหมด ๔๕ ข้อ

ผลการศึกษาพบว่า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยในต่างจังหวัดและกลุ่มนักเรียนไทยในกรุงเทพฯ มีความเกรงใจมากกว่ากลุ่มนักเรียนนานาชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๒. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยในต่างจังหวัดและกลุ่มนักเรียนไทยในกรุงเทพฯ มีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
๓. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม มีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิราพร เทพวีระพงศ์ (๒๕๑๔ : ๑๔๖ - ๑๔๗) ได้ศึกษาเรื่องความเกรงใจกับพฤติกรรม
 การแก้ปัญหาในกลุ่ม ของนิสิตปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 จำนวน ๕๓๒ คน เป็นนิสิตชาย ๓๔๕ คน และนิสิตหญิง ๑๘๗ คน โดยใช้แบบสอบถามความ
 เกรงใจ กับแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ผลการศึกษาพบว่า ความเกรงใจของนิสิตหญิง
 สูงกว่าของนิสิตชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยนี้แย้งกับผลการศึกษาของประสิทธิ์ บัวคลี่
 ที่ว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้น ยังพบอีกว่า
 ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำไม่มีความสัมพันธ์ทั้งในแบบ เส้นตรงและ
 แบบเส้นโค้ง

ลักษณะความเป็นผู้นำ (Leadership)

สโตกคิลล์ (Stogdill, 1950 : 4) ได้ให้คำจำกัดความ ลักษณะความเป็นผู้นำ ไว้ว่า
 เป็นขบวนการต่างๆที่มีอิทธิพลต่อกิจกรรมของกลุ่ม โดยพยายามที่จะหาวิถีทางที่จะนำไปสู่จุดหมาย
 และผลสำเร็จและได้วิจารณ์ปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้นำ

ควรจะรับหน้าที่เป็นผู้รับผิดชอบ ประสานความร่วมมือของบุคคลในกลุ่ม ให้ปฏิบัติงานได้บรรลุผลสำเร็จ ทั้งนี้อาจจะประกอบด้วย มีความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถ ความคิดริเริ่ม ความสนใจ ความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่ม การเห็นความสำคัญของการปฏิบัติงานร่วมกัน พร้อมทั้งเป็นตัวแทนในการที่จะติดต่อกับชุมชน และรู้จักประเมินคุณค่าในกิจการงาน ควบคู่การบำเพ็ญรางวัลและการลงโทษ เป็นต้น อิงลิชและอิงลิช (English and English, 1958 : 288- 289) ได้ให้ความหมายของลักษณะความเป็นผู้นำ ไว้ดังต่อไปนี้

๑. เป็นลักษณะหรือทักษะของผู้นำหรือบทบาทที่ทำหน้าที่ในการนำ ความหมายในแง่นี้จะไม่คำนึงถึงสถานการณ์เป็นองค์ประกอบที่จะพิจารณาตัดสินว่า ใครจะเป็นผู้นำและนำอย่างไร แต่จะคิดเพียงเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้นำ

๒. เป็นการริเริ่มในการชี้แนวทางหรือการควบคุมการกระทำที่มีต่อกลุ่มหรือต่อบุคคลอื่น โดยผู้ตามอาจจะทำตามแนวทางนั้นๆ ไม่มากนักน้อย

๓. เป็นการกระทำที่จะมีอิทธิพลต่อกลุ่มในการที่จะทำให้กลุ่มดำเนินการตามวัตถุประสงค์ จากความหมายทั้งสามประการดังกล่าว "ผู้นำ" จะมีความหมายจำกัดเพียง "บุคคลใดก็ได้ที่ต้องทำหน้าที่เป็นผู้นำหรือหัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชา รับผิดชอบในการบริหารงาน"

× ทีด (Tead , 1935 : 83) มีความเห็นว่า คุณสมบัติต่อไปนี้ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้นำ คือความเข้มแข็งทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย ความสนใจในค่านิยมสัมพันธ์ ความซื่อสัตย์ ความกระตือรือร้น ความสามารถในการตัดสินใจ ตกลงใจ ความฉลาด ตลอดจนความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น แต่ยอมรับว่า คุณสมบัติต่างๆ ดังกล่าวนั้นอาจจะไม่จำเป็นสำหรับสถานการณ์ทุกประการไป แต่หากบุคคลใดมีคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว อาจกล่าวได้ว่า บุคคลนั้นอาจจะเป็นผู้นำแบบอุดมคติ และในทำนองเดียวกัน บาร์นาร์ด

(Barnard , 1938 : 260) กล่าวว่า "ลักษณะความเป็นผู้นำ" อาจพิจารณาได้ ๒ ลักษณะ คือ ความเหนือกว่าในลักษณะต่างๆของการเป็นผู้นำ เช่นมีร่างกายแข็งแรง มีทักษะ ความรู้ ความเทคนิคต่างๆ มีความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นที่ประทับใจของผู้อยู่ร่วมงาน และความเหนือกว่าในด้านความตั้งใจ ความไม่ย่อท้อ ความอดทน และความกล้าหาญ

เม็นฟิลด์ (Menifield , 1958 : 100-104) ได้สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของรอสและเฮนรี่ ไว้ ๓ ลักษณะใหญ่ๆ คือ

๑. ลักษณะความเป็นผู้นำ เป็นคุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวผู้นำแต่ละคน เนื่องจากสมัยก่อน
เชื่อว่า ผู้นำนั้นเป็นมาจากพันธุกรรม คือมีลักษณะความเป็นผู้นำตั้งแต่เกิด แต่ในปัจจุบันเชื่อว่า
ลักษณะความเป็นผู้นำนั้นสามารถที่จะปลูกฝังและเรียนรู้ให้เกิดขึ้นในตัวบุคคลได้

๒. ลักษณะความเป็นผู้นำนั้น เป็นโครงสร้างทางสังคมหรือของกลุ่มมากกว่าบุคคล
กล่าวคือสัมพันธภาพระหว่างบุคคลภายในกลุ่ม จะถูกกำหนดด้วยโครงสร้างของกลุ่ม มากกว่าที่จะ
พิจารณาจากบุคลิกภาพของบุคคลเพียงคนเดียว ฉะนั้นลักษณะความเป็นผู้นำ จึงเป็นลักษณะธรรมชาติ
หรือเป็นคุณสมบัติหนึ่งของกลุ่ม

๓. นอกจากว่าลักษณะความเป็นผู้นำ จะอยู่ที่คุณลักษณะของแต่ละบุคคลและตรวจสอบได้
จากบทบาทและหน้าที่ภายในกลุ่มแล้ว สถานการณ์ของกลุ่มที่เป็นอยู่ในขณะนั้น ก็ก่อให้เกิดผู้นำขึ้นได้
จากความคิดรวบยอดดังกล่าวแล้วพอสรุปได้ว่า สถานการณ์ทำให้เกิดผู้นำขึ้น

เมื่อพิจารณาจากพฤติกรรมของการเป็นผู้นำในด้านต่างๆ จากการศึกษาของ ฮาสทินและ-
ไวเนอร์ ที่ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ พบว่า ลักษณะความเป็นผู้นำของผู้นำมีแตกต่างกันอยู่
ที่พฤติกรรมสำคัญ ๒ ประการ คือ ๑. ความเอาใจใส่ระลึถึงผู้อื่น ความเอาอกเอาใจผู้อื่น
(Consideration) และ ๒. ความคิดริเริ่มและวิธีการที่จะดำเนินไปตามความคิดนั้น รวม
ทั้งวิธีการที่จะจัดให้สมาชิกหลายคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม (Initiating and Directing)

สำหรับด้าน "Consideration" คนที่โคะแนนสูง เป็นคนที่มีความเอาใจใส่ระลึถึง
ผู้อื่น มีความเกรงใจต่อสมาชิกในกลุ่ม ให้รางวัลแก่ผู้ทำงานดี เห็นความสำคัญของความสามัคคี
ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันสะดวกและรับฟังความคิดเห็นของกลุ่ม ส่วนผู้ที่โคะแนนต่ำในขั้นนี้ เป็นพวก
ที่ลงโทษสมาชิกเมื่อสมาชิกทำงานไม่ดี และเป็นพวกที่ไม่เกรงใจ ไม่เอาใจใส่ ไม่สนใจต่อความ
รู้สึกของสมาชิกและทำงานโดยไม่ปรึกษาใคร ส่วนด้าน "Initiating and Directing"
เป็นคุณสมบัติที่สำคัญมาก โดยเฉพาะเมื่อเผชิญกับปัญหา และเป็นคุณสมบัติที่เกี่ยวกับบทบาทที่เป็น
หน้าที่ประการแรกของผู้ที่จะเป็นผู้นำ คนที่โคะแนนสูงในขั้นนี้ เป็นคนที่นำความคิดใหม่ๆ ไปทดลอง
ใช้กับสมาชิก พร้อมทั้งให้สมาชิกทราบว่าเขามีความคิด มีทัศนคติอย่างไร อีกทั้งพยายาม

ให้ทุกคนในกลุ่มรับบทบาทของตนและต้องการให้ทุกคนใช้วิธีการที่เป็นมาตรฐานที่เหมาะสมในการทำงานและมีข้อเสนอแนะว่า ผู้นำที่มีอิทธิพลและน่าเชื่อถือไปสู่เป้าหมายได้ จะต้องมีความสามารถในการกระตุ้นสมาชิกให้ทำงานและสนับสนุนความสามัคคี ขณะเดียวกันก็มีบทบาทในการเป็นผู้นำและประสานงานของกลุ่ม (Krech, 1962 : 420 - 453)

ฟีดเลอร์ (Fiedler, 1969 : 193) ได้ให้แนวความคิดในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงถึงลักษณะความเป็นผู้นำไว้ ดังนี้

๑. ลักษณะการทำงาน

- การร่วมงานกับสมาชิกอื่นในกลุ่ม
- การส่งเสริมให้กลุ่มทำงาน
- การเสนอความคิดเห็นต่างอันเป็นประโยชน์ในการทำงาน
- การช่วยเหลือคลายสถานการณ์โดยการให้ช่วยเหลืออันเป็นประโยชน์
- ความพยายามให้สมาชิกของกลุ่มใช้ความพยายามแก้ปัญหาอย่างดีที่สุด

๒. ลักษณะการตีพิมพ์

- ชอบขัดจังหวะในขณะที่ยังกำลังพูด
- ชอบตำหนิผู้อื่นซึ่งเขาไม่เห็นด้วย
- ชอบเป็นปฏิปักษ์และรุกรานผู้อื่นในกลุ่ม
- ชอบตำหนิงานที่ไม่ดี

๓. เกณฑ์ในการพิจารณาถึงลักษณะความเป็นผู้นำ

- ว่าเป็นผู้นำที่แท้จริงในกลุ่ม
- การนำกลุ่มอย่างเด็ดเดี่ยว
- การจัดทำแผนการปฏิบัติงานอย่างแน่ชัดและกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มปฏิบัติตาม
- การมอบหมายงานพิเศษให้กลุ่มทำ

๔. การพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

- ยอมรับฟังผู้อื่นด้วยความเอาใจใส่
- ปฏิบัติต่อสมาชิกในกลุ่มด้วยความเสมอภาค

- ความเป็นกันเอง

๕. การประเมินประนอม

ความรู้เรื่องลักษณะความเป็นผู้นำและแนวความคิดต่างๆตามที่กล่าวมา เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ สำหรับใช้ศึกษาในครั้งนี้

กินส์ลิ่งเกอร์ (Kinslinger, 1967: 4155-B) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความเป็นผู้นำ กับตัวแปร ๓ ตัว คือความสนใจ การยอมรับรู้ตนเองและชีวประวัติ โดยใช้ตัวแปรทั้งสามเป็นตัวทำนาย และลักษณะความเป็นผู้นำเป็นตัวเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างสุ่มมาจากผู้นำของสโมสรในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ หนึ่งร้อยเจ็ดคนของจำนวนผู้นำทั้งหมด และใช้เครื่องมือในการศึกษา ๓ ชนิดคือ แบบสอบถามความสนใจด้านอาชีพ (Strong Vocational Interest Blank) แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเอง (Self Description Inventory) และแบบสอบถามชีวประวัติ (Life History Questionnaire)

ผลการวิเคราะห์โดยใช้ Multiple Correlation กับกลุ่มทดลองทั้งชายและหญิง พบว่าตัวทำนายทั้งสามมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณกับตัวเกณฑ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะความเป็นผู้นำมีความสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความสนใจ การยอมรับรู้ตนเองและประวัติชีวิต

ฟลาเฮอร์ตี (Flaherty, 1967: 377-378) ได้ศึกษากับนิสิตปีที่ ๑ จำนวน ๑๑๑ คน ซึ่งเรียนในปี ๑๙๖๐ ให้นิสิตในกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม California Psychological Inventory แล้วเก็บข้อมูลไว้ หลังจากนั้นอีก ๔ ปี เมื่อนิสิตในกลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ ๕ เขาจึงให้นิสิตในกลุ่มเดียวกันนี้ได้ออกว่าบุคคลใดในกลุ่มที่เหมาะสมหรือสมควรจะเป็นผู้นำ และบุคคลใดไม่ควรเป็นหรือไม่มีลักษณะความเป็นผู้นำ โดยใช้สังเกตปฏิบัติปรากฏว่าได้ผู้นำ ๒๒ คน และไม่ใช่นำ ๗๙ คน หลังจากนั้น ฟลาเฮอร์ตีได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างทางบุคลิกภาพบางประการของกลุ่มผู้นำและกลุ่มผู้ตาม โดยใช้ California Psychological Inventory ผลปรากฏว่า ผู้นำมีการยอมรับตนเองและมีลักษณะความเข้มแข็งมากกว่ากลุ่มที่ไม่เป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ และยังพบอีกว่า ผู้นำมีความแตกต่างกับผู้ที่ไม่ได้เป็นผู้นำในด้านการสมาคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .๐๑ และ เจอร์ซิลด์ (Jersild , 1968 : 179) ได้อ้างผลการวิจัยของ ลีวิน (Levine) ผู้ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ตนเองของเด็กที่มีอายุระหว่าง ๖ - ๑๒ ปี พบว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ และเป็นเด็กที่จัดอยู่ในประเภทเรียนอ่อน มีมีโนภาพแห่งตนและความคิดเห็นเกี่ยวกับอนาคตต่างไปจากเด็กประเภทเรียนดี และเนื่องจากเด็กประเภทเรียนดีเป็นส่วนหนึ่งของคุณสมบัติของผู้นำ เพราะเด็กประเภทเรียนดีมักจะเป็นบุคคลที่ครูอาจารย์และเพื่อนรักใคร่ จึงมีโอกาสที่จะได้รับเลือกให้เป็นผู้นำมากกว่าเด็กประเภทเรียนอ่อน จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้นำน่าจะมีมีโนภาพแห่งตนแตกต่างไปจากผู้ที่ไม่ได้เป็นผู้นำ

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (๒๕๑๔ : ๔๓ - ๔๖ , ๖๔ - ๖๕) ได้ศึกษาเรื่อง มีโนภาพแห่งตนและลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ๒ โรงเรียน เป็นโรงเรียนในจังหวัดฉะเชิงเทรา ๑ โรงเรียน จำนวน ๑๑๗ คน เป็นชาย ๖๓ คน หญิง ๕๔ คน และเป็นโรงเรียนในจังหวัดนครราชสีมา ๑ โรงเรียน จำนวน ๑๐๖ คน เป็นชาย ๕๗ คน หญิง ๔๙ คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยแบบสอบถามตนตามอัตภาพ แบบสอบถามตนตามปติฐาน และแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ผลการศึกษาพบว่า

๑. เด็กที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูงมีตนตามอัตภาพสูงกว่าเด็กที่มีลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูงและต่ำมีตนตามปติฐานไม่แตกต่างกัน

๓. เด็กที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูงมีความแตกต่างระหว่างตนทางค่านิยมตนตามอัตภาพ และตนตามปติฐานน้อยกว่าเด็กที่มีลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เด็กหญิงและเด็กชายมีลักษณะความเป็นผู้นำไม่แตกต่างกัน

๕. คะแนนเฉลี่ยตนตามปติฐานของกลุ่มที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน

๖. เด็กในกรุงมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่าเด็กในต่างจังหวัด

๗. เด็กชายในกรุงมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่าเด็กชายต่างจังหวัด

๘. เด็กหญิงในกรุงมีลักษณะความเป็นผู้นำไม่แตกต่างกับเด็กหญิงในต่างจังหวัด

นอกจากนี้ยังได้พบว่า ตนตามปติฐาน ตนตามอัตภาพและความแตกต่างระหว่างตนสัมพันธ์กับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ , .๐๑ และ .๐๐ ตามลำดับ และพบอีกว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของผู้นำ มีตนตามอัตภาพหรือ

หรือมโนภาพแห่งตนสูงกว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จุฬพล พูลภัทรชีวิน นิสิตปริญญาโทปีที่ ๒ สาขาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๔ (อ้างอิง เอกสารการวิจัย ประกอบการประชุมสุขภาพจิตแห่งชาติ, ๒๕๑๕ : ๑๑๕) ได้ศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่เป็นผู้นำ ๕๔ คน และเป็นผู้ตาม ๕๔ คน (หญิง ชาย ๔๗ คน) รวม ๑๐๘ คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบสอบถามตนตามอัธยาศัย แบบสอบถามตนตามปฏิธาน แบบสอบถามความวิตกกังวล แบบสอบถามความเกรงใจ และแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ผลการศึกษาพบว่า

๑. ผู้นำทั้งหมด ผู้นำชาย ผู้นำหญิง มีมโนภาพแห่งตนและลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่าผู้ตามทั้งหมด ผู้ตามชาย และผู้ตามหญิงตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๒. ผู้นำทั้งหมด ผู้นำชาย ผู้นำหญิง มีความวิตกกังวลต่ำกว่าผู้ตามทั้งหมด ผู้ตามชาย และผู้ตามหญิงตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๓. ผู้นำทั้งหมด ผู้นำชาย ผู้นำหญิง มีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับผู้ตามทั้งหมด ผู้ตามชาย และผู้ตามหญิง ตามลำดับ
๔. ผู้ตามชายมีความเกรงใจสูงกว่าผู้ตามหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๕. ผู้นำชายกับผู้นำหญิง มีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
๖. ผู้นำชาย ผู้ตามชาย มีมโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวลและลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กับผู้นำหญิงและผู้ตามหญิง ตามลำดับ
๗. มโนภาพแห่งตนของผู้นำทั้งหมด ผู้นำชาย ผู้นำหญิง ผู้ตามทั้งหมด ผู้ตามชาย และผู้ตามหญิง มีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความวิตกกังวล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๘. มโนภาพแห่งตนของผู้นำทั้งหมด ผู้นำชาย ผู้นำหญิง ผู้ตามทั้งหมด ผู้ตามชาย และผู้ตามหญิง ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจ
๙. ความวิตกกังวลของผู้นำทั้งหมด ผู้นำชาย ผู้ตามทั้งหมด ผู้ตามชายและผู้ตามหญิง ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจ
๑๐. ความวิตกกังวลของผู้นำหญิงมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

จากเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวแล้วข้างต้น ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการตั้งสมมุติฐาน ดังต่อไปนี้

๑. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม

๑.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ

๑.๒ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๑.๓ ความเกรงใจของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๒. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

๒.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ

๒.๒ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๒.๓ ความเกรงใจของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๓. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม

๓.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ

๓.๒ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๓.๓ ความเกรงใจของนักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๔. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๔.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ

๔.๒ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๔.๓ ความเกรงใจของนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๕. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม

๕.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ

๕.๒ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๕.๓ ความเกรงใจของนักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๖. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม

๖.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ

๖.๒ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๒.๓ ความเกรงใจของนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม น่าจะมีความสัมพันธ์เชิงนี้เสกกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๓. การศึกษาเปรียบเทียบเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

๓.๑ นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติซัดกับสังคม น่าจะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๓.๒ นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติคล้อยตามสังคม น่าจะมีความเกรงใจมากกว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติซัดกับสังคม

๓.๓ นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติซัดกับสังคม น่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำมากกว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๔. การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

๔.๑ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมน่าจะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๔.๒ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมน่าจะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๔.๓ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมน่าจะมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างไปจากนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม

๔.๔ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างไปจากนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๔.๕ นักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมน่าจะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๔.๖ นักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมน่าจะมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างไปจากนักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๕. การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องความเกรงใจ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตาม สังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม

๕.๑ นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคมน่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่างไปจาก นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม

๕.๒ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีความเกรงใจมากกว่า นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม

๕.๓ นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีความเกรงใจมากกว่า นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม

๕.๔ นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีความเกรงใจมากกว่า นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม

๕.๕ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่าง ไปจากนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๕.๖ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีความเกรงใจไม่แตกต่าง ไปจากนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๑๐. การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติ คล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม

๑๐.๑ นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคมน่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำไม่แตกต่าง ไปจากนักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม

๑๐.๒ นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคมน่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำมากกว่า นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๑๐.๓ นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคมน่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำมากกว่า นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๑๐.๔ นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคมน่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำมากกว่า นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

๑๐.๕ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำ
ไม่แตกต่างไปจากนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม

๑๐.๖ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมน่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำไม่
แตกต่างไปจากนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม

สำหรับข้อสมมุติฐานทุกข้อตามที่ตั้งไว้นี้ ผู้วิจัยตั้งระดับความมีนัยสำคัญในการทดสอบทาง
สถิติไว้ที่ระดับ .๐๕

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

๑. โรงเรียนและนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตนครหลวงกรุงเทพมหานคร จำนวน ๖ โรงเรียน รวมนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ๒๐๐ คน

๒. เกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องด้วยผู้วิจัยไม่อาจใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง (Random sampling) ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างได้ เพราะไม่สะดวกในด้านเศรษฐกิจ กำลังคน เวลา และต้องคำนึงถึงความร่วมมือที่จะได้รับจากทางฝ่ายโรงเรียนด้วย ดังนั้นการศึกษารั้งนี้จึงเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยจงใจ (Purposive sampling) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกดังต่อไปนี้

๒.๑ การเลือกโรงเรียน

๒.๑.๑ เป็นโรงเรียนรัฐบาลในสังกัดกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ทำการสอนอย่างน้อยตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และอยู่ในเขตนครหลวงกรุงเทพมหานคร

๒.๑.๒ เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พอสมควร มีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวนมากกว่า ๑๐๐ คน

๒.๑.๓ เป็นโรงเรียนที่มองเห็นความสำคัญของการวิจัย ผู้บริหารโรงเรียน และครูให้ความร่วมมือในการวิจัยตามสมควร

เกณฑ์การคัดเลือกดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเองโดยมีความมุ่งหมายเพื่อให้ได้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่มีความประพฤติตรงตามที่ต้องการศึกษาและอยู่ในสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี และวัชนธรรมที่คล้ายคลึงกัน

๒.๒ การคัดเลือกนักเรียน

ผู้วิจัยมอบให้ครูประจำชั้นหรือครูผู้ปกครองหรือครูแนะแนว เป็นผู้คัดเลือกความเก่งที่กำหนดให้ซึ่งจะกล่าวต่อไปโดยละเอียด เพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ประพฤติดีโดยตามสังคมและกลุ่มที่ประพฤติชดกับสังคม

ในการคัดเลือกนักเรียนกลุ่มที่ประพฤติชดกับสังคมนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดให้ครูผู้เลือกคัดเลือกจากนักเรียนที่มีกประพฤติปฏิบัติชดกับระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นนักเรียน โดยถือเกณฑ์ในการคัดเลือกจากนักเรียนที่มีพฤติกรรมดังต่อไปนี้ในข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อบ่อยครั้ง คือ

- ๒.๒.๑ แต่งกายผิดระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนบ่อยๆ
- ๒.๒.๒ ขาดเรียนบ่อยๆโดยไม่ลาหรือไม่แจ้งสาเหตุให้ทางโรงเรียนทราบ
- ๒.๒.๓ พูดจาไม่เรียบร้อย เช่น พูดคำหยาบโดยเฉพาะกับครู อาจารย์และเพื่อนต่างเพศ
- ๒.๒.๔ วางตัวไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ
- ๒.๒.๕ ไม่สนใจการเรียน เช่น ไม่ส่งงานตามกำหนดเวลา ชอบคัดลอกงานของเพื่อน มักบกพร่องเพื่อนในเวลาที่ครูสอน หรือแสดงกิริยาไม่สนใจ ไม่รับผิดชอบงาน
- ๒.๒.๖ เคยทุจริตในการสอบ ไม่ซื่อสัตย์ ไว้วางใจไม่ได้
- ๒.๒.๗ ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท ชักชวนให้เพื่อนก่อความไม่สงบกับบุคคลภายนอกหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เช่น ในขณะมีการแข่งขันกีฬา มักตะโกนเชียร์ทำนองทำร้ายฝ่ายตรงกันข้ามหรือผู้ตัดสิน
- ๒.๒.๘ แสดงพฤติกรรมอื่นๆที่ครูเห็นว่านักเรียนไม่ควรกระทำ

ส่วนการเลือกนักเรียนกลุ่มที่ประพฤติดีโดยตามสังคมนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดให้ครูผู้เลือกคัดเลือกจากนักเรียนที่ไม่เคยประพฤติปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้สำหรับคัดเลือกนักเรียนที่ประพฤติชดกับสังคมดังได้กล่าวข้างต้นให้จำนวนเท่ากับกลุ่มที่ประพฤติชดกับสังคมทั้งหญิงและชาย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ครูผู้คัดเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นครูประจำชั้น จำนวน ๘๖ คน เป็นชาย ๑๔ คน หญิง ๕๓ คน และครูแนะแนว ๔ คน รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนต่างๆได้แสดงไว้ในตาราง ๑

ตาราง ๑. กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน ประเภท และเพศ

โรงเรียน	กล้อยตามสังคม		ชดกับสังคม		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
ก	๒๑	๕	๒๑	๕	๕๒
ข	๗	๓	๗	๓	๒๐
ค	๑๐	๒	๑๐	๒	๒๔
ง	๑๕	—	๑๕	—	๓๐
จ	—	๒๗	—	๒๗	๕๔
ฉ	—	๑๐	—	๑๐	๒๐
รวม	๕๓	๔๗	๕๓	๔๗	๒๐๐

๓. ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

๓.๑ ภูมิหลังเกี่ยวกับตัวนักเรียน ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้สอบถามภูมิหลังส่วนตัว ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้มีส่วนประกอบในด้านดังกล่าวคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันเพียงไร ผลจากการสอบถามครั้งนี้มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

๓.๑.๑ อายุ นักเรียนกลุ่มที่ประพาศกล้อยตามสังคม มีอายุอยู่ระหว่าง ๑๓ — ๑๕ ปี อายุเฉลี่ย ๑๔ ปี ๘ เดือน ส่วนเด็กที่ประพาศชดกับสังคม มีอายุอยู่ระหว่าง ๑๕ — ๑๘ ปี อายุเฉลี่ย ๑๖ ปี ๑ เดือน

๓.๑.๒ ที่พักอาศัยขณะที่ยังเรียน

๓.๑.๒.๑ นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมอาศัยอยู่กับบิดามารการ้อยละ ๙๘ อยู่กับคนอื่นาร้อยละ ๒ ส่วนนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมอาศัยอยู่กับบิดามารการ้อยละ ๙๕ และอยู่กับคนอื่นาร้อยละ ๕

๓.๑.๒.๒ บิดามารดาของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมอยู่ในนครหลวง กรุงเทพมหานคร ร้อยละ ๙๘ อยู่ในต่างจังหวัดร้อยละ ๒ ส่วนบิดามารดาของนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมอยู่ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร ร้อยละ ๙๕ และอยู่ในต่างจังหวัดร้อยละ ๕

๓.๑.๒.๓ ผู้ปกครองของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมอยู่ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

๓.๑.๒.๔ ลักษณะสถานที่พักอาศัยของนักเรียนในปัจจุบัน นักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมพักอยู่ที่หอพักร้อยละ ๒.๖๕ และพักในหมู่บ้านแออัดยัดเยียดร้อยละ ๒๓ ซึ่งสูงกว่านักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม แต่ที่พักที่อยู่ในย่านการค้า ใกล้โรงแรมหรูและห้องแถว เป็นนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมอาศัยอยู่ถึงร้อยละ ๓๕.๓๔ ส่วนที่เป็นนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมมีอยู่เพียง ๒๔.๒๐ เท่านั้น เกี่ยวกับลักษณะที่พักอื่น ๆ นั้น มีนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและที่ประพฤติขัดกับสังคมอาศัยอยู่ในจำนวนไม่แตกต่างกันมากนัก ดังรายละเอียดในตาราง ๒

ตาราง ๒. แสดงลักษณะที่พักอาศัยของนักเรียนในปัจจุบัน

สถานที่ กลุ่ม	หอพัก	ย่านการค้า ใกล้โรงแรมหรู ห้องแถว	บ้านสวน บ้านส่วนตัว	หมู่บ้านแออัด ยัดเยียด	อื่นๆ
นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๐.๘๖ %	๓๕.๓๔ %	๓๓.๐๓ %	๑๕.๘๓ %	๒.๙๐ %
นักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม	๒.๖๕ %	๒๔.๒๐ %	๓๔.๕๔ %	๒๓.๐๐ %	๒.๖๑ %

๓.๑.๓ อาชีพของบิดามารดาและผู้ปกครอง บิดาของนักเรียนที่ประพฤติกด้อยตามสังคม รับราชการร้อยละ ๒๔ กำนายร้อยละ ๒๕ รับจ้างร้อยละ ๒๓ ทำนาทำสวนร้อยละ ๕ และที่ไม่แน่นอนร้อยละ ๕ ส่วนอาชีพบิดาของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม รับราชการร้อยละ ๔๖ กำนายร้อยละ ๒๔ รับจ้างร้อยละ ๑๕ ทำนาทำสวนร้อยละ ๖ และที่ไม่แน่นอนร้อยละ ๔ อาชีพมารดาของนักเรียนที่ประพฤติกด้อยตามสังคม รับราชการร้อยละ ๑๖ กำนายร้อยละ ๓๑ รับจ้างร้อยละ ๑ ทำนาทำสวนร้อยละ ๗ และทำงานบ้านร้อยละ ๔๐ ส่วนอาชีพมารดาของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม รับราชการร้อยละ ๕ กำนายร้อยละ ๔๐ รับจ้างร้อยละ ๑๖ ทำนาทำสวนร้อยละ ๔ และทำงานบ้านร้อยละ ๓๑ อาชีพผู้ปกครองนักเรียนที่ประพฤติกด้อยตามสังคมและที่ประพฤติซัดกับสังคมส่วนใหญ่รับราชการ และที่น่าสนใจคือมีนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม ถึงร้อยละ ๑๕ ที่ผู้ปกครองมีอาชีพไม่แน่นอน ดังรายละเอียดในตาราง ๓

ตาราง ๓. แสดงอาชีพของบิดา มารดา และผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทอาชีพ กลุ่ม		อาชีพ				
		รับราชการ	กำนาย	รับจ้าง	ทำนา ทำสวน	อื่นๆ
นักเรียนที่ประพฤติกด้อยตามสังคม	บิดา	๒๔.๐๐ %	๒๕.๐๐ %	๒๓.๐๐ %	๕.๐๐ %	๕.๐๐ %
	มารดา	๑๖.๐๐ %	๓๑.๐๐ %	๑.๐๐ %	๗.๐๐ %	๔๕.๐๐ %
	ผู้ปกครอง	๕๔.๕๕ %	๒๕.๕๕ %	๑๕.๕๕ %	— %	— %
นักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม	บิดา	๔๖.๐๐ %	๒๔.๐๐ %	๑๕.๐๐ %	๖.๐๐ %	๙.๐๐ %
	มารดา	๕.๐๐ %	๔๐.๐๐ %	๑๖.๐๐ %	๔.๐๐ %	๓๕.๐๐ %
	ผู้ปกครอง	๔๕.๐๐ %	๑๕.๑๕ %	๑๕.๑๕ %	๕.๑๐ %	๑๙.๖๕ %

๓.๑.๔ ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกลุ่มตัวอย่างกับผู้ปกครอง นักเรียนที่ประพฤติ
 คดอยตามสังคม มีผู้ปกครองที่เป็นพี่ร้อยละ ๕๓.๑๖ ที่เป็นลุง ป้า น้า อา ร้อยละ ๓๔.๓๗ และ
 ที่เป็นบุคคลอื่นร้อยละ ๑๒.๕๑ ส่วนนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม มีผู้ปกครองที่เป็นพี่เพียงร้อยละ
 ๓๕.๔๘ ที่เป็นลุง ป้า น้า อา ร้อยละ ๔๘.๓๕ ที่เป็นบุคคลอื่นร้อยละ ๑๖.๑๕ และที่เป็นปู่ ย่า
 ตา ยาย ร้อยละ ๙.๖๘ ดังรายละเอียดในตาราง ๔

ตาราง ๔. แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ปกครอง กลุ่ม	พี่	ลุง ป้า น้า อา	ปู่ ย่า ตา ยาย	อื่นๆ
นักเรียนที่ประพฤติคดอยตามสังคม	๕๓.๑๖ %	๓๔.๓๗ %	—	๑๒.๕๑ %
นักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม	๓๕.๔๘ %	๔๘.๓๕ %	๙.๖๘ %	๑๖.๑๕ %

๓.๑.๕ รายได้ของครอบครัว นักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคมมาจากครอบครัวที่มีรายได้
 ต่ำกว่านักเรียนที่ประพฤติคดอยตามสังคม ดังรายละเอียดในตาราง ๕

ตาราง ๕. แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือน (รายได้ของบิดามารดา)

รายได้	น้อยกว่า ๑,๐๐๐ บาท	ระหว่าง ๑,๐๐๐ ถึง ๑,๕๐๐ บาท	ระหว่าง ๑,๕๐๐ ถึง ๒,๐๐๐ บาท	มากกว่า ๒,๐๐๐ บาท
นักเรียนที่ประพฤติคดอยตามสังคม	๒๒.๐๐ %	๒๒.๐๐ %	๓.๐๐ %	๕๓.๐๐ %
นักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม	๓๐.๐๐ %	๑๘.๐๐ %	๖.๐๐ %	๔๖.๐๐ %

๓.๑.๖ เชื้อชาติบิดาและมารดาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง บิดามารดาของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม เป็นไทยร้อยละ ๗๗ จีนร้อยละ ๑๖ ผสมไทยจีนร้อยละ ๕ และอื่นๆอีกร้อยละ ๒ ส่วนบิดามารดาของนักเรียนที่ประพฤติชั้กับสังคม เป็นไทยร้อยละ ๗๕ ผสมไทยจีนร้อยละ ๑ จีนร้อยละ ๑๔ และอื่นๆอีกร้อยละ ๕ ดังรายละเอียดในตาราง ๖

ตาราง ๖. แสดงเชื้อชาติบิดามารดาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

เชื้อชาติ กลุ่ม	ไทย	จีน	ผสมไทย-จีน	อื่นๆ
นักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม	๗๗.๐๐ %	๑๖.๐๐ %	๕.๐๐ %	๒.๐๐ %
นักเรียนที่ประพฤติชั้กับสังคม	๗๕.๐๐ %	๑๔.๐๐ %	๑.๐๐ %	๕.๐๐ %

๓.๑.๗ จำนวนพี่น้องและลำดับที่เกิดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พี่น้องของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม มีจำนวนน้อยกว่า ๕ คน ร้อยละ ๓๔, ๕ คนและมากกว่า ๕ คน มีร้อยละ ๖๑ ส่วนจำนวนพี่น้องของนักเรียนที่ประพฤติชั้กับสังคม มีจำนวนน้อยกว่า ๕ คน ร้อยละ ๓๔, ๕ คนและมากกว่า ๕ คน มีร้อยละ ๖๖ แต่เมื่อพิจารณาตามจำนวนเฉลี่ย นักเรียนที่ประพฤติชั้กับสังคมมีพี่น้องน้อยกว่านักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม คือนักเรียนที่ประพฤติชั้กับสังคมมีพี่น้อง ๕ คน แต่นักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคมมีพี่น้อง ๖ คน

ลำดับการเกิดของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามและที่ชั้กับสังคม มีดังนี้ นักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคมเป็นบุตรคนแรก ร้อยละ ๖๕.๖๖ บุตรคนสุดท้อง ร้อยละ ๗๒.๖๑ และเป็นบุตรคนเดียว ร้อยละ ๖.๑๗ ส่วนนักเรียนที่ประพฤติชั้กับสังคม เป็นบุตรคนแรก ร้อยละ ๓๗.๗๓ บุตรคนสุดท้อง ร้อยละ ๕๔.๓๖ และเป็นบุตรคนเดียว ร้อยละ ๗.๕๕ ดังรายละเอียดใน ตาราง ๗

ตาราง ๗. แสดงจำนวนพี่น้องและลำดับที่เกิดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน ลำดับ กลุ่ม	จำนวนพี่น้อง			ลำดับที่เกิด		
	น้อยกว่า ๕ คน	๕ คน และมากกว่า ๕ คน	เฉลี่ย	คนแรก	คนสุดท้าย	คนเดียว
นักเรียนที่ประพฤติ ดีตามสังคม	๓๘.๐๐ %	๖๑.๐๐ %	๖	๖๕.๖๖ %	๓๖.๖๖ %	๖.๖๗ %
นักเรียนที่ประพฤติ ชั่วกับสังคม	๓๘.๐๐ %	๖๒.๐๐ %	๕	๓๗.๐๐ %	๕๔.๐๐ %	๗.๕๕ %

๓.๑.๔ เงินค่าใช้จ่ายรายเดือนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ ๑๔ ของนักเรียนที่ประพฤติดีตามสังคมมีเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนน้อยกว่า ๑๐๐ บาท ร้อยละ ๔๔ ที่มีเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนอยู่ระหว่าง ๑๐๐ - ๒๐๐ บาท และ ร้อยละ ๓๘ ที่มีเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนมากกว่า ๒๐๐ บาท ส่วนนักเรียนที่ประพฤติชั่วกับสังคม ร้อยละ ๖ มีเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนน้อยกว่า ๑๐๐ บาท ร้อยละ ๓๗ ที่มีเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนอยู่ระหว่าง ๑๐๐ - ๒๐๐ บาท และ ร้อยละ ๕๗ ที่มีเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนมากกว่า ๒๐๐ บาท แต่เมื่อเฉลี่ยรายจ่ายต่อเดือนแล้ว นักเรียนที่ประพฤติดีตามสังคม จ่ายมากกว่านักเรียนที่ประพฤติดีตามสังคม คือ ๑๖๐ บาท และ ๑๕๕.๕๐ บาท ตามลำดับ ค่าใช้จ่ายรายเดือนของนักเรียนพิจารณาเฉพาะที่ใช้ในการไปโรงเรียนเท่านั้น ดังรายละเอียดใน ตาราง ๘

ตาราง ๘. เงินค่าใช้จ่ายรายเดือนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

รายจ่าย กลุ่ม	น้อยกว่า ๑๐๐ บาท	ระหว่าง ๑๐๐ บาท ถึง ๒๐๐ บาท	มากกว่า ๒๐๐ บาท	เฉลี่ย
นักเรียนที่ประพฤติดีตามสังคม	๑๔.๐๐%	๔๔.๐๐%	๓๘.๐๐%	๑๖๐.๐๐%
นักเรียนที่ประพฤติชั่วกับสังคม	๖.๐๐%	๓๗.๐๐%	๕๗.๐๐%	๑๕๕.๕๐%

๓.๑.๔ แหล่งที่มาของเงินค่าใช้จ่ายรายเดือน ส่วนใหญ่ได้รับเงินจากบิดามารดา และรองลงไปคือพี่ ส่วนรับจากคนอื่น ๆ มีน้อย ดังรายละเอียดใน ตาราง ๕

ตาราง ๕. แสดงแหล่งที่มาของเงินค่าใช้จ่ายรายเดือน

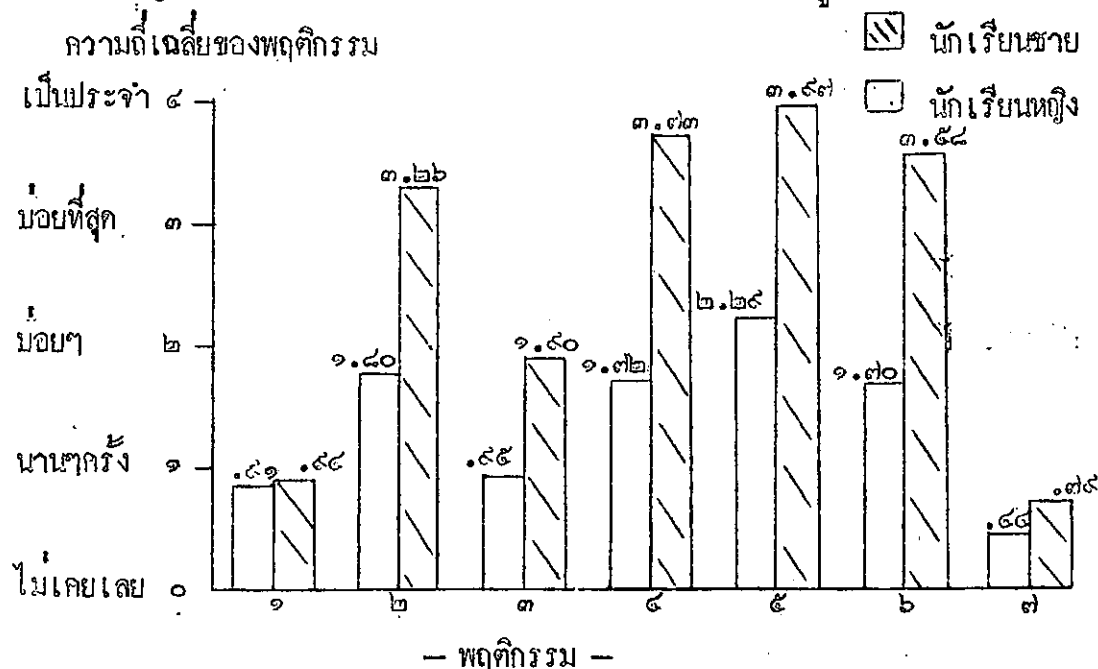
กลุ่ม	บิดามารดา	พี่	คนอื่น ๆ
นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม	๘๔.๐๐ %	๑๖.๐๐ %	๐.๐๐%
นักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม	๕๐.๐๐ %	๔.๐๐ %	๑.๐๐%

๓.๒ รายละเอียดเกี่ยวกับความประพฤติ ของนักเรียนชาย หญิง ที่ประพฤติขัดกับสังคมตามความคิดเห็นของครู จากการวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามครู เกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนดังกล่าว พบว่ากล่าวได้ดังนี้

๓.๒.๑ ค่าความถี่ของพฤติกรรมแต่ละชนิดที่ครูประเมินค่า จากแบบสอบถามครู เกี่ยวกับนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมจำนวน ๑๕ ข้อ (ดูแบบสอบถามในภาคผนวก ข) ผู้วิจัยได้แบ่งพฤติกรรมที่ต้องการทราบออกเป็น ๗ ชนิดด้วยกัน คือ /

๑. การแต่งกาย
๒. การขาดเรียน
๓. มารยาทในการพูดจาและการแสดงกิริยามารยาทต่อครูอาจารย์ และเพื่อนต่างเพศ
๔. การวางตัวให้เหมาะสมกับกาลเทศะ
๕. ความสนใจในการเรียน
๖. ความซื่อสัตย์สุจริต ความรับผิดชอบ
๗. การกาวาราวุธกราน

เพื่อที่ว่าพฤติกรรมแต่ละชนิดดังกล่าว ครูประเมินค่าความถี่ของการประพฤติอย่างไร ผู้วิจัยจึงให้น้ำหนักของพฤติกรรมแต่ละชนิดซึ่งมีจำนวนข้อการสอบถามไม่เท่ากัน ให้น้ำหนักเท่ากันหมด แล้วหาค่าความถี่เฉลี่ยในพฤติกรรมแต่ละชนิดที่ครูประเมินตามกลุ่มนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงเพื่อเปรียบเทียบกัน ผลการวิเคราะห์แสดงเป็นแผนภูมิแท่งดังภาพประกอบที่ ๑

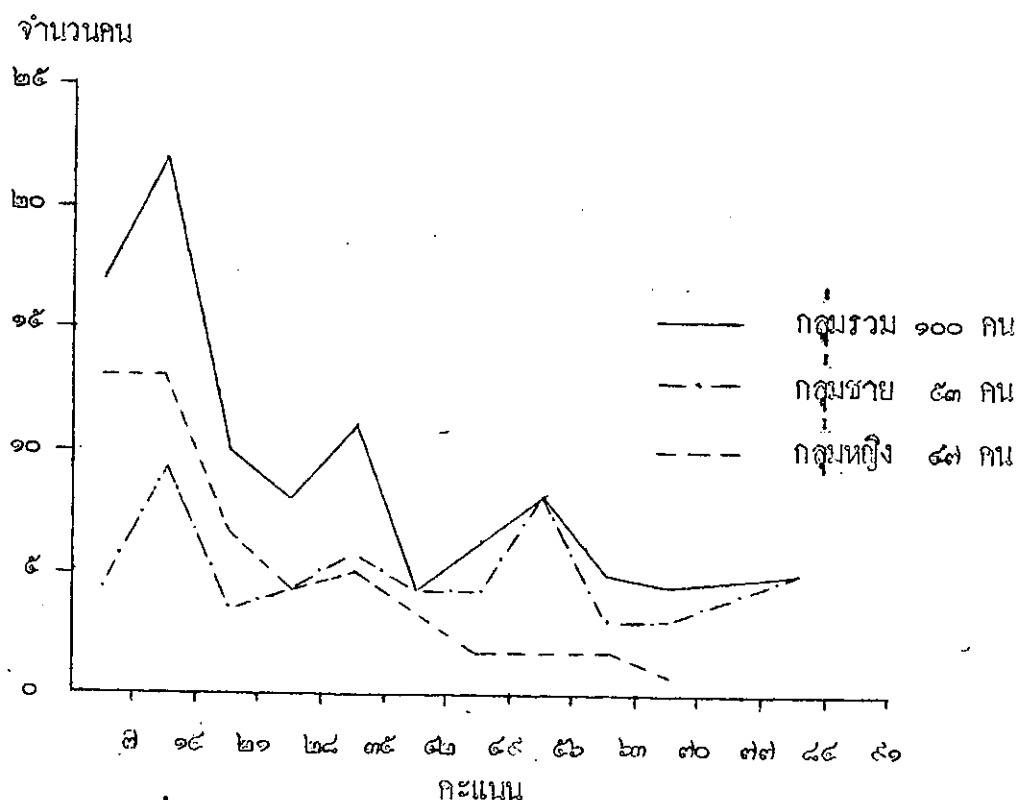

๑. การแต่งกายไม่เรียบร้อย	๔. วางตัวไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ
๒. การขาดเรียน, หนีเรียน	๕. แสดงอาการไม่สนใจการเรียน
๓. พุกจาไม่สุภาพกับครู, ทางเพศ	๖. พุจริต ไม่ซื่อสัตย์
	๗. ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท

ภาพประกอบที่ ๑. แสดงค่าความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมแต่ละชนิดของนักเรียนชาย
หญิงที่ครูประเมินว่าซัดกับสังคม

จากภาพประกอบที่ ๑. จะเห็นว่าครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวส่วนใหญ่ประเมินค่านักเรียนชายประพฤติซัดกับสังคมสูงกว่านักเรียนหญิง โดยเฉพาะในด้านแสดงอาการไม่สนใจการเรียน วางตัวไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ พุจริตและไม่ซื่อสัตย์ การขาดเรียนและหนีเรียน พุกจาไม่สุภาพกับครูและทางเพศ ตามลำดับ ส่วนด้านอื่นๆของการประพฤติซัดกับสังคมมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

๓.๒.๒ เมื่อพิจารณาคะแนนรวมของนักเรียนที่ประพฤติดังกับสังคม ตามที่ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวได้ประเมินค่า โดยอาศัยเกณฑ์ประเมินค่าและการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้คือ ๐, ๑, ๒, ๓ และ ๔ ตามลำดับ พบการกระจายของคะแนนประเมินค่าพฤติกรรม ดังรายละเอียดที่แสดงไว้ในภาพประกอบที่ ๒.

ภาพประกอบที่ ๒. แสดงการกระจายของคะแนนประเมินค่าพฤติกรรมของนักเรียนที่ประพฤติดังกับสังคม ทั้งกลุ่มชายและหญิง

จากภาพประกอบที่ ๒. จะเห็นว่าคะแนนประเมินค่าพฤติกรรมของนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ที่ประพฤติดังกับสังคมนั้นต่ำเป็นจำนวนมาก เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนชายที่ประพฤติดังกับสังคม แต่เมื่อพิจารณาทั้งกลุ่ม จะพบว่าคะแนนประเมินค่าพฤติกรรมต่ำเป็นจำนวนมากและลดหลั่นกันไปและพฤติกรรมที่ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวประเมินค่านั้น เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนประพฤติดังกับสังคมในระดับ นานๆครั้ง และบ่อยๆเท่านั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

๑.๑ ลักษณะของแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของวอลลาซและโคแกน (Wallach and Kogan, 1965 : 29 - 37) ที่ได้ศึกษาเรื่องนี้มาแล้ว ซึ่งมีทั้งหมด ๕ ฉบับ สำหรับ ๓ ฉบับแรก เป็นแบบทดสอบที่ใช้ภาษา และ ๒ ฉบับหลัง เป็นแบบทดสอบที่เป็นรูปภาพ แต่ในการศึกษารั้งนี้ผู้วิจัยใช้เพียง ๔ ฉบับ ดังรายละเอียดแต่ละฉบับ ดังนี้

๑.๑.๑ แบบทดสอบประโยชน์ของสิ่งของ (Alternate Uses) เป็นข้อทดสอบทางภาษา เป็นการให้ระลึกถึงประโยชน์ของสิ่งของที่กำหนดให้ ว่ามีประโยชน์อะไรในแง่ใดบ้าง มีทั้งหมด ๔ ข้อ

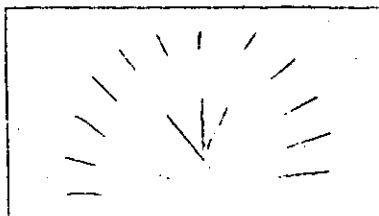
ตัวอย่าง กระดาษหนังสือพิมพ์ใช้ทำประโยชน์อะไรได้บ้าง
บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

๑.๑.๒ แบบทดสอบความเหมือนกัน (Similarities) เป็นข้อทดสอบทางภาษาเช่นเดียวกับฉบับแรก แต่เป็นการให้ระลึกเปรียบเทียบในลักษณะที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันของสิ่งที่กำหนดให้ มีทั้งหมด ๔ ข้อ

ตัวอย่าง หนูกับแมว มีอะไรที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันบ้าง
บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

๑.๑.๓ แบบทดสอบความหมายของภาพ (Pattern Meaning) เป็นแบบทดสอบที่ไม่เกี่ยวกับภาษา แต่วัดความสามารถในการมองเห็นเชิงความสัมพันธ์ ระหว่างสิ่งเร้า คือภาพที่กำหนดให้กับจินตนาการที่เกิดขึ้นในสมอง มีทั้งหมด ๔ ภาพ

ตัวอย่าง

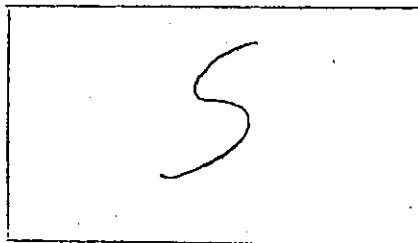

ให้บอกว่า เห็นเป็นรูปร่างอะไรบ้าง บอกมาให้มากที่สุด

ให้นักเรียนดูภาพแล้วบอกว่า ภาพนี้ (ย้ำภาพทั้งหมดมิใช่เพียงบางส่วน) ดูออกเป็นภาพอะไร บอกมาให้มากที่สุด เพื่อให้เกิความคิดได้มาก นักเรียนอาจหมุนกระดาษได้รอบเพื่อดูภาพใ้ทุกทิศทาง

๑.๑.๔ แบบทดสอบความหมายของเส้น (Line Meaning) เป็นแบบทดสอบที่ไม่เกี่ยวกับภาษาและเป็นภาพลายเส้นเช่นเดียวกับฉบับที่ ๓ ให้นักเรียนดูภาพลายเส้นแล้วบอกว่า เห็นเป็นภาพอะไร บอกมาให้มากที่สุด นักเรียนอาจหมุนกระดาษ ดูภาพได้รอบทิศ แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด ๘ ภาพ

ตัวอย่าง

ให้บอกว่า เห็นเป็นรูปอะไรบ้าง บอกมาให้มากที่สุด

๑.๒ การตรวจให้คะแนน คะแนนมี ๒ ประเภท คือ คะแนนจำนวน (Number) และ คะแนนเอกลักษณ์ (Unique) คะแนนจำนวน หมายถึงคะแนนที่ให้แก่คำตอบที่ไม่อยู่ในทิศทางเดียวกัน ให้คำตอบละ ๑ คะแนนทุกคำตอบ โดยไม่คำนึงถึงว่า คำตอบเหล่านั้นจะไปรบกวนของคนอื่นหรือไม่ คะแนนจำนวนรวมถึงคะแนนเอกลักษณ์ด้วย ส่วนคะแนนเอกลักษณ์ หมายถึงคะแนนที่ให้แก่คำตอบของแต่ละคน ในแต่ละข้อที่ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดตอบเหมือนกันหรือซ้ำกัน ให้คำตอบละ ๑ คะแนนเช่นเดียวกัน เมื่อรวมคะแนนเอกลักษณ์ทุกข้อก็ให้เป็นคะแนนรวมเอกลักษณ์ของฉบับนั้นๆ

สำหรับการตรวจให้คะแนนที่ใช้ในการศึกษากันกว่าครั้งนี้ จะตรวจให้คะแนนเฉพาะคะแนนจำนวนเท่านั้น และ ๑ คะแนนของทุกฉบับถือว่ามีความเท่ากัน ทั้งนี้เนื่องจากผลการวิจัยของวอลลาซและโคแกน (Wallach and Kogan , 1965 : 49) พบว่า คะแนนจำนวนและคะแนนเอกลักษณ์มีสหสัมพันธ์กันสูง ฉะนั้น จะใช้คะแนนเอกลักษณ์หรือคะแนนจำนวนมาศึกษาคำนวณก็ได้ผลเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับที่ เชาวนา ยุทธสุริยพันธุ์ (๒๕๐๔ : ๓๒) ศึกษา

ในเด็กไทย จากกลุ่มตัวอย่าง ๓๖๐ คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจำนวน กับคะแนนเอกลักษณ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทุกฉบับ และได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เฉลี่ย ๐.๘๖๗

หลักเกณฑ์การให้คะแนนในแบบทดสอบแต่ละฉบับนี้ ดังนี้

๑.๒.๑ การให้คะแนนฉบับที่ ๑ ประโยชน์ของสิ่งของ ตัวอย่าง "กระดาดหนึ่งสัปดาห์ ไร้ทำประโยชน์อะไรได้บ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้" ถ้ามีคำตอบว่า ไร้ห่อขนม ไร้ห่อของขวัญ สองคำตอบนี้ให้เพียง ๑ คะแนนเท่านั้น เพราะคำตอบมีลักษณะที่เป็นการใช้ประโยชน์ในการห่ออย่างเดียวกัน (ทิศทางเดียวกัน) แต่คำตอบมีว่า ไร้ห่อขนม ไร้สำหรับรองนั่ง ไร้ปักรูฝาห้อง ก็ให้คำตอบละ ๑ คะแนนทุกคำตอบ รวมเป็น ๓ คะแนน

๑.๒.๒ การให้คะแนนฉบับที่ ๒ ความเหมือนกัน ตัวอย่าง "หนู กับ แมว มีอะไร ที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้" ถ้ามีคำตอบว่า มี ๔ ขา ชอบหากินกลางคืน เลี้ยงดูด้วยนม ก็ให้คะแนนคำตอบละ ๑ คะแนน รวมเป็น ๓ คะแนน

๑.๒.๓ การให้คะแนนฉบับที่ ๓ ความหมายของภาพ จากตัวอย่างภาพที่ให้ไว้ในคำอธิบายของแบบทดสอบ (ในข้อ ๑.๑.๓) ให้ดูภาพแล้วให้บอกว่า เห็นเป็นรูปอะไรบ้าง ถ้ามีคำตอบว่า เป็นรูปดวงอาทิตย์กำลังขึ้น เป็นเสาโม่ในทะเล เป็นพุ่มไม้ เท่ากล่าวถึงกลาน ดังนี้ ก็ให้คำตอบละ ๑ คะแนน แต่คำตอบว่าเป็นเส้นสั้นๆหลายเส้น ก็ไม่ให้คะแนน

๑.๒.๔ การให้คะแนนฉบับที่ ๔ ความหมายของเส้น การให้คะแนนก็มีหลักเกณฑ์ เหมือนการให้คะแนนฉบับที่ ๓ ที่ได้อธิบายแล้ว แต่คำตอบนั้นเป็นคำตอบบอกสิ่งที่เห็นในภาพ ไม่ได้ใช้ความคิดว่า ภาพนั้นเหมือนกับสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่นคำตอบว่า วงกลม เส้นตรง เส้นโค้ง กรังวงกลม มุมแหลม สีเหลือง เส้นขนาน คำตอบเหล่านี้ไม่ให้คะแนน เพราะมองเห็นจากภาพ ชัดอยู่แล้ว ไม่ได้ใช้ความคิดที่เป็นลักษณะยืดหยุ่น

๑.๓ คุณสมบัติของแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ ในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งประสิทธิ์ บัณฑิต (๒๕๑๔ : ๘๖) เคยใช้ศึกษากับเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในรั้งนั้น ประสิทธิ์ บัณฑิต หากความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หลังการตรวจให้คะแนนที่กำหนดแล้ว โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split half) ได้ผลดังนี้

	ทดลองสอบ (N= ๑๐๐)	ทดสอบจริง (N= ๒๕๐)
ประโยชน์ของสิ่งของ	๐.๖๔๓๓	๐.๗๔๘๖
ความเหมือนกัน	๐.๘๕๑๔	๐.๘๖๔๕
ความหมายของภาพ	๐.๗๐๘๖	๐.๘๔๔๗
ความหมายของเส้น	๐.๘๑๕๕	๐.๘๖๓๕

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้คำนวณหาความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split half) จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๐๐ คน เป็นหญิง ๕๕ คน ชาย ๑๐๖ คน ได้ผลดังนี้

ประโยชน์ของสิ่งของ	๐.๘๕๔๔๓
ความเหมือนกัน	๐.๗๖๔๔๕
ความหมายของภาพ	๐.๖๗๕๕๖
ความหมายของเส้น	๐.๘๘๓๖๔

๒. แบบสอบถามความเกรงใจ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามของประสิทธิ์ บัวกล้า

(๒๕๖๔ : ๑๒๘ - ๑๓๐) มีจำนวน ๔๕ ข้อ แบ่งออกเป็น ๕ ตอนตามบทบาทหรือฐานะของบุคคล ได้คุณลักษณะความเกรงใจ ๕ ประเภท คือ คุณลักษณะทางคำนิยม คุณลักษณะทางอารมณ์ (โดยเฉพาะกล้าหรือไม่กล้า) คุณลักษณะทางบุคคลสัมพันธ์ คุณลักษณะทางคุณภาพแห่งตนและผู้อื่น และคุณลักษณะทางบทบาทสัมพันธ์

๒.๑ ลักษณะแบบสอบถาม เป็นข้อความซึ่งแทนพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ในฐานะต่างๆ คือในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชาหรืออาจารย์ ในฐานะที่ถูกลำเลียงหรือเป็นลูกศิษย์ ในฐานะที่ท่านเป็นบุตรกับบิดามารดา ในฐานะที่ตัวท่านกับผู้อื่นมีบุญคุณที่สนิทสนม และในฐานะที่ท่านเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง ข้อความนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นในการปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตามบทบาทและสถานการณ์ที่อาจพบได้ในชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่าง เช่น

ก. ในฐานะที่ท่านเป็นศิษย์กับครูอาจารย์

— ขอยืมเงินหรือสิ่งของ

ข. ในฐานะที่ท่านเป็นเพื่อนกับเพื่อนที่สนิทสนม

— ขอความช่วยเหลือจากเพื่อน

ฯลฯ

ค. ในฐานะที่ท่านเป็นบุตรกับบิดามารดา

— นอนคืนสาย

ฯลฯ

ง. ในฐานะที่ท่านกับผู้มีบุญคุณที่สนิทสนม

— ปรับทุกข์ช่วย

ฯลฯ

จ. ในฐานะที่ท่านเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง

— ต่อว่าเมื่อเขาผิดนัด

ฯลฯ

๒.๒ การตอบแบบสอบถาม ให้ผู้ตอบอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าตนมีความรู้สึกและมีความคิดเห็นในการปฏิบัติในเรื่องหนึ่งเรื่องใดอย่างไร ตามบทบาทและสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน แล้วทำเครื่องหมายวงกลมรอบตัวเลขในมาตราส่วนในกระดาษคำตอบ ซึ่งให้ไว้เป็นแบบ Role Differential Scale โดยไม่มีคำว่าเกรงใจรวมอยู่ด้วย เช่น

ก. ในฐานะที่ท่านเป็นศิษย์กับครูอาจารย์

(๐) กระทำ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ ไม่กระทำ
(๐๐) กระทำ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ ไม่กระทำ

๒.๓ การตรวจให้คะแนน เป็นการให้คะแนนแบบ Role Differential Scale สำหรับข้อความใดที่การตอบรับแสดงถึงความไม่เกรงใจ ถ้าผู้ใดทำเครื่องหมายวงกลมรอบเลข ๓ ให้ ๑ คะแนน วงกลมรอบเลข ๒ ให้ ๒ คะแนน วงกลมรอบเลข ๑, ๐, -๑, -๒ และ -๓ ให้ ๓, ๔, ๕, ๖ และ ๗ คะแนนตามลำดับ แต่ถ้าข้อความใดที่การตอบรับ

แสดงถึงความเกรงใจ ให้คะแนนตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาแล้ว คือ ผู้ใดทำเครื่องหมายวงกลมรอบเลข ๓ ให้ ๓ คะแนน วงกลมรอบเลข ๒ ให้ ๒ คะแนน วงกลมรอบเลข ๑ ให้ ๑ คะแนน และวงกลมรอบเลข ๐, -๑, -๒ และ -๓ ให้ ๔, ๓, ๒ และ ๑ คะแนนตามลำดับ ฉะนั้น ใครให้คะแนนมากแสดงว่ามีความเกรงใจมาก ใครให้คะแนนน้อย หมายถึงมีความเกรงใจน้อย

๒.๔ คุณสมบัติของแบบสอบถาม แบบสอบถามนี้ ประสิทธิ์ บัวกล้า (๒๕๑๕ : ๓๔-๔๐) ได้ทดลองสอบหาความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split half) ได้ค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๑๑๕ (N = ๓๔) และเมื่อทดสอบจริงได้ค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๔๗๖ (N = ๔๑๖) แต่ในการศึกษารั้งนี้ เมื่อทดสอบจริงได้ค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๖๔๔ (N = ๒๐๐) สำหรับค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ประสิทธิ์ บัวกล้า ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างการตอบแบบ Role Differ. Scale กับแบบสอบถามวัดไมตรีสัมพันธ์ - สัมฤทธิ์สัมพันธ์ ที่มีความเชื่อมั่นค่อนข้างสูง ($r_{tt} = ๐.๘๓๔๕$) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ๐.๗๑๖๕

๓. แบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ โดยอาศัยแนวความคิดจาก "Leader Behavior Description Questionnaire" ของ ฟีดเลอร์ (Fiedler, 1967 : 193) และปรับปรุงมาจากแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำของโครงการวิจัยเลือกสรร วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ได้จำนวน ๔๐ ข้อ แต่เมื่อผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ แล้วนำมาวิเคราะห์หาว่าน่าจะจำแนกเป็นรายข้อ และคัดเลือกข้อที่มีคุณภาพสูงไว้ศึกษาในครั้งนี้อยู่จำนวน ๒๗ ข้อ

๓.๑ ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นข้อความจำนวน ๒๗ ข้อ ซึ่งถามเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือสิ่งที่เคยปฏิบัติในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับลักษณะความเป็นผู้นำ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้ตอบเคยปฏิบัติเองหรือเป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น ลักษณะของข้อความมีทั้งทางค่านิยมและนิเสธ ซึ่งมีจำนวนใกล้เคียงกัน

- ตัวอย่าง (๐) ท่านเคยทำตามที่ถูกใจไว้มากน้อยเพียงใด
 (๐๐) ถ้าท่านมีโอกาสดูแลคิดว่าจะเป็นผู้เป็นที่ดีได้
 (๐๐๐) ท่านเป็นคนกระตือรือร้น

๓.๒ การตอบแบบสอบถาม ให้ผู้ตอบอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าตนมีความกึกเห็นหรือเคยปฏิบัติในเรื่องนั้นมากน้อยเพียงใด จึงไปวงกลมรอบเลขในกระดานคำตอบตามมาตราที่กำหนดให้ โดยถือเกณฑ์การพิจารณาตอบ ดังนี้

น้อยที่สุด + ๓ , + ๒ , + ๑ , ๐ , - ๑ , - ๒ , - ๓ ไม่เคยเลย

- วงกลมรอบเลข + ๓ เมื่อข้อความนั้นเป็นจริงกับท่านมากที่สุด
 วงกลมรอบเลข + ๒ เมื่อข้อความนั้นเป็นจริงกับท่านบ่อยๆ
 วงกลมรอบเลข + ๑ เมื่อข้อความนั้นเป็นจริงกับท่านบ้าง
 วงกลมรอบเลข ๐ เมื่อข้อความนั้นอยู่ระหว่าง เป็นจริง และไม่เป็นจริง หรือกำกวมกัน
 วงกลมรอบเลข - ๑ เมื่อข้อความนั้นไม่เป็นจริงกับท่านบ้าง
 วงกลมรอบเลข - ๒ เมื่อข้อความนั้นไม่เป็นจริงกับท่านบ่อยๆ
 วงกลมรอบเลข - ๓ เมื่อข้อความนั้นไม่เป็นจริงกับท่านมากที่สุดหรือไม่เคยเลย

๓.๓ การตรวจให้คะแนน ในแบบสอบถามทั้ง ๒๙ ข้อ นี้ จะมีข้อความทางค่านิยม และข้อความทางค่านิเสธ ฉะนั้น การตรวจให้คะแนนจึงเป็น ๒ แบบ คือ

ในข้อความทางค่านิยม ให้ ๑ คะแนนสำหรับผู้เลือกวงกลมรอบเลข + ๓ และให้ ๒, ๕, ๔, ๓, ๒ และ ๑ คะแนน สำหรับผู้เลือกวงกลมรอบเลข + ๒, + ๑, ๐, - ๑, - ๒ และ - ๓ ตามลำดับ

ในข้อความทางค่านิเสธ ให้ ๑ คะแนนสำหรับผู้เลือกวงกลมรอบเลข + ๓ และให้ ๒, ๑, ๔, ๕, ๒ และ ๗ คะแนน สำหรับผู้เลือกวงกลมรอบเลข + ๒, + ๑, ๐, - ๑, - ๒ และ - ๓ ตามลำดับ

เมื่อตรวจให้คะแนนเรียบร้อยแล้ว ก็รวมคะแนนของผู้ตอบแต่ละคน ถ้าผู้ตอบคนใดได้คะแนนมากก็แสดงว่ามีลักษณะความเป็นผู้นำมาก ถ้าผู้ตอบคนใดได้คะแนนน้อยก็แสดงว่ามีลักษณะความเป็นผู้นำน้อย

๓.๔ การทดลองสอบ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามจำนวน ๕๐ ข้อ ไปทดลองสอบกับ กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ โรงเรียนสมาคมโรงเรียน ราษฎร์ มัธยมศึกษานครหลวงกรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๐๐ คน เป็นนักเรียนชาย ๔๕ คน หญิง ๕๐ คน แล้วนำมาวิเคราะห์ ดังนี้

ก. วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก ตรวจให้คะแนนความเกตุดังกล่าว แล้วแบ่งนักเรียน ออกเป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูง และกลุ่มที่มีลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ ตัดเอา กลุ่มละ ๒๗ เปอร์เซนต์ วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกแต่ละข้อโดยใช้ t-test แล้วเลือกเอาเฉพาะ ข้อที่มีค่า t สูงๆไว้จำนวน ๒๗ ข้อ (ดูตาราง ๒๐ ภาคผนวก)

ข. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม หลังจากเลือกข้อที่มีคุณภาพสูงได้แล้ว ผู้วิจัย ได้ตรวจให้คะแนนเฉพาะข้อเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วหาความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split half) (Garrett, 1966 : 339) ได้ค่าความเชื่อมั่นครึ่งฉบับ เท่ากับ ๐.๘๘๐ และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ ๐.๙๓๖ (N = ๑๐๐) และเมื่อทดสอบจริงได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ ๐.๘๖๔ (N = ๒๐๐)

ค. ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ผู้วิจัยใช้วิธีหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถาม กับความอึดทนที่มีความเชื่อมั่นโดยวิธีแบ่งครึ่ง เท่ากับ ๐.๘๕๕ ที่จำรัส บุญญานันต์ และ รุณพล พูลภัทรชีวิน นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ร่วมกัน สร้างขึ้น กับแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยนำคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง คนเดียวกันที่ทำแบบสอบถามทั้งสองฉบับมาหาค่าสหสัมพันธ์ ได้เท่ากับ ๐.๖๔๓๓ เมื่อทดสอบค่า สหสัมพันธ์แล้ว ปรากฏว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ (N = ๑๐๐) แสดงว่าแบบสอบถาม ทั้งสองฉบับมีคุณลักษณะร่วมกันจริง ดังนั้นแบบสอบถามนี้พอจะเชื่อได้ว่ามีความเที่ยงตรงตาม โครงสร้าง พอสมควร (Adam, 1964 : 129)

สำหรับวิธี Known group technique รุณพล พูลภัทรชีวิน (๒๕๑๕ : ๑๑๔) ได้นำแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้นำและผู้ตาม ปรากฏว่า ผู้นำทั้งหมด ผู้นำชาย ผู้นำหญิง มีลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่าผู้ตามทั้งหมด ผู้ตามชาย ผู้ตามหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ จึงพอเชื่อได้ว่าแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำมีความ เที่ยงตรงตามโครงสร้างพอสมควร (Adam, 1964 : 129)

๔. แบบสอบถามครูเกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมชดักกับสังคมนิยม เป็นแบบสอบถามซึ่งทางสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัย ได้สร้างขึ้นเพื่อให้ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวพิจารณาเด็กของตนว่ามีพฤติกรรมหรือความประพฤติชดักกับสังคม เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษารังนี้

๔.๑ ตัวอย่างแบบสอบถาม

- (๑) เหตุการณ์หรือสถานการณ์ กรุณอบทบายให้นักเรียนทำการฝึกข้อหนึ่ง เป็นการบ้าน
พอถึงวันกำหนดตนเองงานส่งครู นักเรียนคนนั้น

- ก. ขโมยงานคนอื่นมาส่งครู

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๗. ไม่ไปโรงเรียนในวันนั้น

เพราะงานไม่เสร็จ

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

- ค. บอกครูว่าไ้ทำงานไ้ครู
แล้วทั้งๆที่ไม่ไ้ทำงาน
และไม่สนใจจริง

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๔.๒ การตอบแบบสอบถาม ให้อาจารย์ประจำชั้นหรือครูแนะแนวพิจารณาให้นักเรียนว่ามีพฤติกรรม
ขัดกับสังคมโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างตัวครูกับนักเรียน ตั้งแต่ได้สอนมาจนถึงปัจจุบัน ว่า
นักเรียนคนนั้นแสดงพฤติกรรมตรงหรือใกล้เคียงกับการตอบสนองระดับใด ในเหตุการณ์แต่ละเรื่อง
ที่กำหนดให้ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๕ เหตุการณ์ ในแต่ละเหตุการณ์ได้กำหนดพฤติกรรมที่เด็กอาจแสดง
ออกเป็น ๓ พฤติกรรม และในแต่ละพฤติกรรมให้อาจารย์ประจำชั้นหรือครูแนะแนวเป็นผู้ประเมินค่าว่า
เป็นพฤติกรรมที่ไม่เคยแสดงเลย หรือนานๆครั้ง บ่อยๆ บ่อยที่สุด หรือแสดงออกเป็นประจำ

๔.๓ การตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยกำหนดคะแนนตามหมายเลขกำกับความถี่ของพฤติกรรม คือ ถ้าครูกาเครื่องหมายตรงเลข ๔ ซึ่งหมายถึงนักเรียนประพฤติเป็นประจำก็ให้ ๔ คะแนน และ ถ้ากาเครื่องหมายตรงเลข ๑, ๒, ๑ หรือ ๐ ซึ่งหมายถึงนักเรียนประพฤติเช่นนั้น บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง หรือ ไม่เคยเลย ตามลำดับ ก็ให้คะแนน ๑, ๒, ๑ หรือ ๐ ตามลำดับ

๕. แบบสอบถามภูมิหลังนักเรียน แบบสอบถามนี้ผู้วิจัย และจำรัส นุญญาคันต์ ได้ร่วมกันสร้างขึ้นเพื่อศึกษาภูมิหลังของนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ แบบสอบถามนี้มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ โดยให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อความที่ตนต้องการตอบ แบบสอบถามนี้ต้องการทราบรายละเอียดของนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้

- ๕.๑ สถานที่อยู่ของบิดามารดาและของผู้ปกครองของนักเรียน
- ๕.๒ ลักษณะสถานที่พักอาศัยของนักเรียนในปัจจุบัน
- ๕.๓ อาชีพบิดามารดาและของผู้ปกครองของนักเรียน
- ๕.๔ ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกลุ่มตัวอย่างกับผู้ปกครอง
- ๕.๕ รายได้ของครอบครัวต่อเดือน
- ๕.๖ เชื้อชาติบิดาและมารดาของนักเรียน
- ๕.๗ จำนวนพี่น้องและลำดับที่เกิดของนักเรียน
- ๕.๘ เงินค่าใช้จ่ายรายเดือนของนักเรียน
- ๕.๙ แหล่งที่มาของเงินค่าใช้จ่ายรายเดือน

การใช้แบบสอบถามครูเกี่ยวกับนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม และแบบสอบถามภูมิหลังนักเรียน

เนื่องจากผู้วิจัย มีความมุ่งหมายจะศึกษาเปรียบเทียบด้านบุคลิกภาพของนักเรียนที่ประพฤติดีและที่ประพฤติซัดกับสังคมเป็นประการสำคัญ ดังนั้น จึงมีใ้ดำเนินแบบสอบถามนี้มาวิเคราะห์และทดสอบสมมุติฐาน ใ้เพียงเพื่อศึกษาภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นการประกอบการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

๕. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้น ดังนี้

๑. เลือกโรงเรียนที่จะศึกษาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังกล่าวแล้ว
๒. ให้ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวคัดเลือกนักเรียนที่ประพฤติดีและที่ประพฤติซัดกับสังคมตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยให้ได้จำนวนกลุ่มละเท่าๆกัน

๓. ส่งแบบสอบถามเกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมซัดกับสังคมให้ครูผู้เลือก ประเมินค่านักเรียนที่ตนเลือกว่านักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคมนั้น มีพฤติกรรมดังสถานการณ์ที่กำหนดในแบบสอบถามมากน้อยเพียงใด

๔. กำหนดวันทดสอบและดำเนินการสอบวัดคุณลักษณะต่างๆที่ศึกษาในครั้งนี โดยดำเนินการทดสอบตามลำดับชั้น คือ

๔.๑ ให้ตอบแบบสอบถามภูมิหลังนักเรียน ใช้เวลา ๑๕ นาที

๔.๒ ให้ตอบแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ ใช้เวลา ฉบับละ ๔๕ นาที รวม ๙๐ นาที

๔.๓ ให้ตอบแบบสอบถามความเกรงใจ ใช้เวลา ๔๕ นาที

๔.๔ ให้ตอบแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ฉบับที่ ๓ และฉบับที่ ๔ ใช้เวลา ฉบับละ ๔๕ นาที รวม ๙๐ นาที

๔.๕ ให้ตอบแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ ใช้เวลา ๓๐ นาที

การทดสอบแบ่งออกเป็น ๒ ระยะ คือ ระยะแรก ทดสอบตามข้อ ๔.๑, ๔.๒ และ ๔.๓ ใช้เวลาทั้งหมด ๓ ชั่วโมง ระยะที่สอง ทดสอบตามข้อ ๔.๔ และ ๔.๕ ใช้เวลา ๒ ชั่วโมง รวมใช้เวลาในการทดสอบทั้งหมด ๕ ชั่วโมง

๕. เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบและแบบสอบถามทั้ง ๑ ฉบับ เพื่อคัดแยกและรวบรวมเป็นหมวดหมู่ ตรวจสอบและวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมุติฐานต่อไป ✓

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาสถิติฐาน

- หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
- หาค่าความแปรปรวน (Variance)
- หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

๒. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ หาโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half Technique)

๓. ใช้ z-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบ
ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติก
ล้อยความและนักเรียนที่ประพฤติซุกกับสังคม

๔. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ โดยใช้ Product moment
correlation

การหาสถิติมาตรฐาน

๑. หาคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (Guilford , 1950 : 44)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (Ferguson , 1966 : 67)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๓. หาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยการยกกำลังสองสูตรข้อ ๒

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

๑. หากค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ โดยใช้

t-test (Edwards, 1968 : 104)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}} \quad (\text{สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน})$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

๒. หากความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half) แบบ

ซอก - ซอก ใช้สูตร (Garrett, 1966 : 143)

$$r_{1I} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{1I} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนข้อถูกและข้อผิดตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนข้อถูกและข้อผิดตามลำดับ

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนนข้อถูกและข้อผิด

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

เมื่อได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับแล้ว นำมาขยายให้เป็นค่าความเชื่อมั่น

ของแบบทดสอบทั้งฉบับ ใช้สูตร (Garrett, 1966 : 339)

$$r_{II} = \frac{2r_{1I}}{1+r_{1I}}$$

เมื่อ r_{II} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

$r_{\frac{1}{2}II}$ แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

ใช้ z-test (Walker and Lev, 1953: 155) เพื่อทดสอบหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย (Mean) ของกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกันในแต่ละตัวแปร

ใช้สูตร

$$z = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sigma_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}}$$

เมื่อ z แทน ค่าสถิติที่ใช้ใน

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนชุดที่ ๑ และชุดที่ ๒ ตามลำดับ

$\sigma_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$ แทน Standard error ของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของคะแนนชุดที่ ๑ และชุดที่ ๒

การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ใช้สูตร (Garrett, 1966: 143)

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X Y$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับ Y

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน X กับคะแนน Y ตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆที่ได้รวบรวมมา พร้อมทั้งการแปลความหมายประกอบ โดยจะแยกกล่าวเป็น ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม โดยพิจารณาตาม

๑.๑ กลุ่มตัวอย่าง

๑.๒ เพศ

ตอนที่ ๒ การศึกษาเปรียบเทียบเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม โดยพิจารณาตาม

๒.๑ กลุ่มตัวอย่าง

๒.๒ เพศ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sigma_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$ แทน Standard error of Mean Difference

z แทน z -statistic

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์และการแปลความหมาย

๑. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม

ตาราง ๑๐ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม

นักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม (N = ๑๐๐)	ค่า r
๑.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ	- ๐.๒๗๖๗
๑.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๒๒๒๗
๑.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๑๕๔๘

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

ตามผลในตาราง ๑๐ กลุ่มนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม มี

๑.๑ ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงลบกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = ๐.๒๗๖๗, p < .๐๑$) แสดงว่าถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์สูงก็จะมี ความเกรงใจต่ำและถ้าเด็กมีความเกรงใจต่ำก็จะมีความคิดสร้างสรรค์สูงด้วย

๑.๒ ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงบวกกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = ๐.๒๒๒๗, p < .๐๕$) แสดงว่าถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์สูง ก็จะมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงตามไปด้วย และถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ลักษณะ ความเป็นผู้นำก็จะต่ำไปด้วย

๑.๓ ความเกรงใจไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ

ผลการวิเคราะห์นี้ เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๑.๑ และ ๑.๒ แต่ไม่เป็นไปตาม สมมุติฐานที่ ๑.๓

๒. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพาศิษย์กับสังคม

ตาราง ๑๑ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพาศิษย์กับสังคม

นักเรียนที่ประพาศิษย์กับสังคม (N= ๑๐๐)	ค่า r
๒.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ	- ๐.๐๓๒๕
๒.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ	- ๐.๐๐๔๒
๒.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๑๕๒๓

ตามผลในตาราง ๑๑ กลุ่มนักเรียนที่ประพาศิษย์กับสังคม มี

- ๒.๑ ความคิดสร้างสรรค์ไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจ
 - ๒.๒ ความคิดสร้างสรรค์ไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ
 - ๒.๓ ความเกรงใจไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ
- ผลการวิเคราะห์นี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๒.๑, ๒.๒ และ ๒.๓

๓. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม

ตาราง ๑๒ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม

นักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม (N = ๕๓)	r
๓.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ	- ๐.๐๐๒๕
๓.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๓๔๘๖**
๓.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๐๐๖๓

* $p < .๐๑$

ตามผลในตาราง ๑๒ นักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม มี

๓.๑ ความคิดสร้างสรรค์ไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจ

๓.๒ ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับลักษณะความเป็นผู้นำ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = ๐.๓๔๘๖, p < .๐๑$) แสดงว่าถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์สูง
ก็จะมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงตามไปด้วย และถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ลักษณะ
ความเป็นผู้นำก็จะต่ำไปด้วย

๓.๓ ความเกรงใจไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ

ผลการวิเคราะห์นี้ เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๓.๒ แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่

๓.๑ และ ๓.๓

๔. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคม

ตาราง ๑๓ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคม

นักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคม (N= ๔๗)	ค่า r
๔.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ	- ๐.๔๔๘๑**
๔.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๐๓๑๙
๔.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๓๓๐๙*

** $p < .01$

* $p < .05$

ตามผลในตาราง ๑๓ นักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคม มี

๔.๑ ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงลบกับความเกรงใจ อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.4481, p < .01$) แสดงว่าถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์สูง ก็จะมี
ความเกรงใจต่ำ และถ้าเด็กมีความเกรงใจต่ำก็จะมีความคิดสร้างสรรค์สูงด้วย

๔.๒ ความคิดสร้างสรรค์ไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๔.๓ ความเกรงใจสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงบวกกับลักษณะความเป็นผู้นำ แสดงว่า
ถ้าเด็กมีความเกรงใจสูงจะมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงด้วย และถ้าเด็กมีลักษณะความเป็นผู้นำ
ต่ำ ก็จะมีความเกรงใจต่ำด้วย

ผลการวิเคราะห์นี้ เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๔.๑ แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่

๔.๒ และ ๔.๓

๕. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม

ตาราง ๑๔ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม

นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม (N = ๕๓)	ค่า r
๕.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ	๐.๑๒๒๖
๕.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๑๕๕๕
๕.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๑๕๓๔

ตามผลในตาราง ๑๔ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม มี

- ๕.๑ ความคิดสร้างสรรค์ไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจ
- ๕.๒ ความคิดสร้างสรรค์ไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ
- ๕.๓ ความเกรงใจไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ

ผลการวิเคราะห์นี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๕.๑, ๕.๒ และ ๕.๓

๖. ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์กับสังคม

ตาราง ๑๕ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ
ลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์กับสังคม

นักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์กับสังคม (N = ๔๗)	r
๖.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ	- ๐.๐๕๖๐
๖.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๒๖๕๑
๖.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ	๐.๑๘๒๓

*p < .๐๕

ตามผลในตาราง ๑๕ นักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์กับสังคม มี
๖.๑ ความคิดสร้างสรรค์ไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจ
๖.๒ ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = ๐.๒๖๕๑$, $p < .๐๕$) แสดงว่าถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์สูง
จะมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงตามไปด้วย และถ้าเด็กมีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ลักษณะ
ความเป็นผู้นำก็จะต่ำไปด้วย

๖.๓ ความเกรงใจไม่สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ

ผลการวิเคราะห์ เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๖.๒ แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่

๖.๑ และ ๖.๓

๗. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมกับนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

ตาราง ๑๖ แสดงการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมกับนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

ตัวแปร	N	$\bar{X}$	$\sigma_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	z
๗.๑ ความคิดสร้างสรรค์ คล้อยตามสังคม	๑๐๐	๓๗.๒๔๐๐	๒.๓๘๒๕	๒.๓๖๔๖ **
ซัดกับสังคม	๑๐๐	๒๔.๕๓๐๐		
๗.๒ ความเกรงใจ คล้อยตามสังคม	๑๐๐	๑๔๖.๖๔๐๐	๑๒.๔๔๑๔	๐.๔๓๕๕
ซัดกับสังคม	๑๐๐	๑๔๐.๓๔๐๐		
๗.๓ ลักษณะความเป็นผู้นำ คล้อยตามสังคม	๑๐๐	๑๓๖.๓๕๐๐	๑.๔๔๑๐	๐.๖๔๐๔
ซัดกับสังคม	๑๐๐	๑๓๕.๔๓๐๐		

**p < .๐๑

ผลในตาราง ๑๖ แสดงว่า

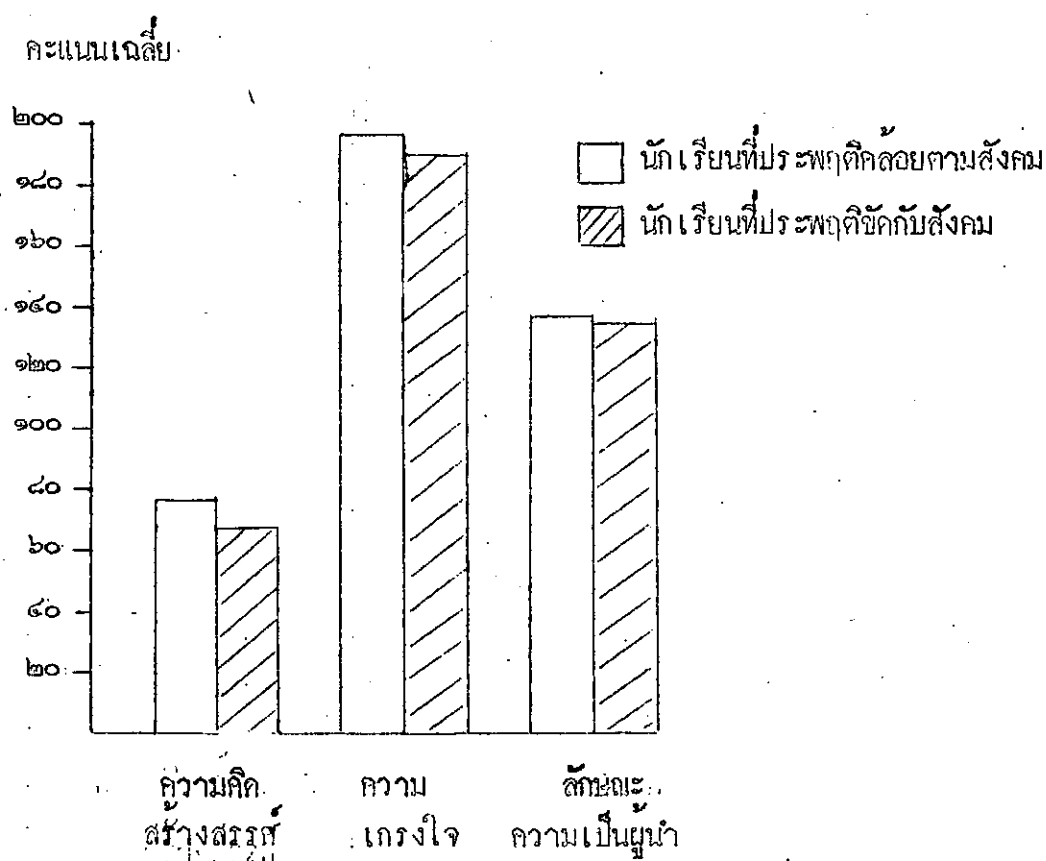
๗.๑ นักเรียนทั้งหมดที่ประพฤติคล้อยตามสังคมมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนทั้งหมดที่ประพฤติซัดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๗.๒ นักเรียนทั้งหมดที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนทั้งหมดที่ประพฤติซัดกับสังคม มีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๗.๓ นักเรียนทั้งหมดที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนทั้งหมดที่ประพฤติซัดกับสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์นี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๗.๑, ๗.๒ และ ๗.๓

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของความถึสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยความถึสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ มาเขียนเป็นแผนภูมิแท่ง ดังภาพประกอบที่ ๓.

ภาพประกอบที่ ๓. คะแนนเฉลี่ยความถึสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ

๔. ผลการเปรียบเทียบ ความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างนักเรียนที่ประพาศิกล้อยตาม
สังคมกับนักเรียนที่ประพาศิซึกกับสังคม

ตาราง ๑๑. แสดงการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างนักเรียนที่ประพาศิ
กล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพาศิซึกกับสังคม จำแนกตามเพศ

ความคิดสร้างสรรค์	N	$\bar{X}$	$\sqrt{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	z
๔.๑ นักเรียนชายที่ประพาศิซึกกับสังคม	๕๓	๒๒.๖๒๒๖	๒.๑๓๒๑	๑.๖๐๖๒
นักเรียนชายที่ประพาศิกล้อยตามสังคม	๕๓	๒๑.๐๓๕๔		
๔.๒ นักเรียนชายที่ประพาศิซึกกับสังคม	๕๓	๒๒.๖๒๒๖	๓.๖๔๓๓	๓.๐๒๒๐***
นักเรียนหญิงที่ประพาศิกล้อยตามสังคม	๔๗	๔๔.๒๓๔๐		
๔.๓ นักเรียนชายที่ประพาศิซึกกับสังคม	๕๓	๒๒.๖๒๒๖	๓.๖๔๑๕	๔.๐๑๕๕***
นักเรียนหญิงที่ประพาศิซึกกับสังคม	๔๗	๓๓.๕๐๔๓		
๔.๔ นักเรียนชายที่ประพาศิกล้อยตามสังคม	๕๓	๒๑.๐๓๕๔	๓.๔๓๒๑	๖.๐๒๓๑***
นักเรียนหญิงที่ประพาศิกล้อยตามสังคม	๔๗	๔๔.๒๓๔๐		
๔.๕ นักเรียนหญิงที่ประพาศิซึกกับสังคม	๔๗	๓๓.๕๐๔๓	๔.๒๓๓๐	๒.๕๕๖๐**
นักเรียนหญิงที่ประพาศิกล้อยตามสังคม	๔๗	๔๔.๒๓๔๐		
๔.๖ นักเรียนหญิงที่ประพาศิซึกกับสังคม	๔๗	๓๓.๕๐๔๓	๓.๕๑๒๑	๒.๕๕๖๐**
นักเรียนชายที่ประพาศิกล้อยตามสังคม	๕๓	๒๑.๐๓๕๔		

** $p < .05$

*** $p < .001$

ผลในตาราง ๑๗. แสดงว่า

๔.๑ นักเรียนชายที่ประพาศิษย์กับสังคมและนักเรียนชายที่ประพาศิษย์ตามสังคม มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๒ นักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์ตามสังคมมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชายที่ประพาศิษย์กับสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

๔.๓ นักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์กับสังคมมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชายที่ประพาศิษย์กับสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

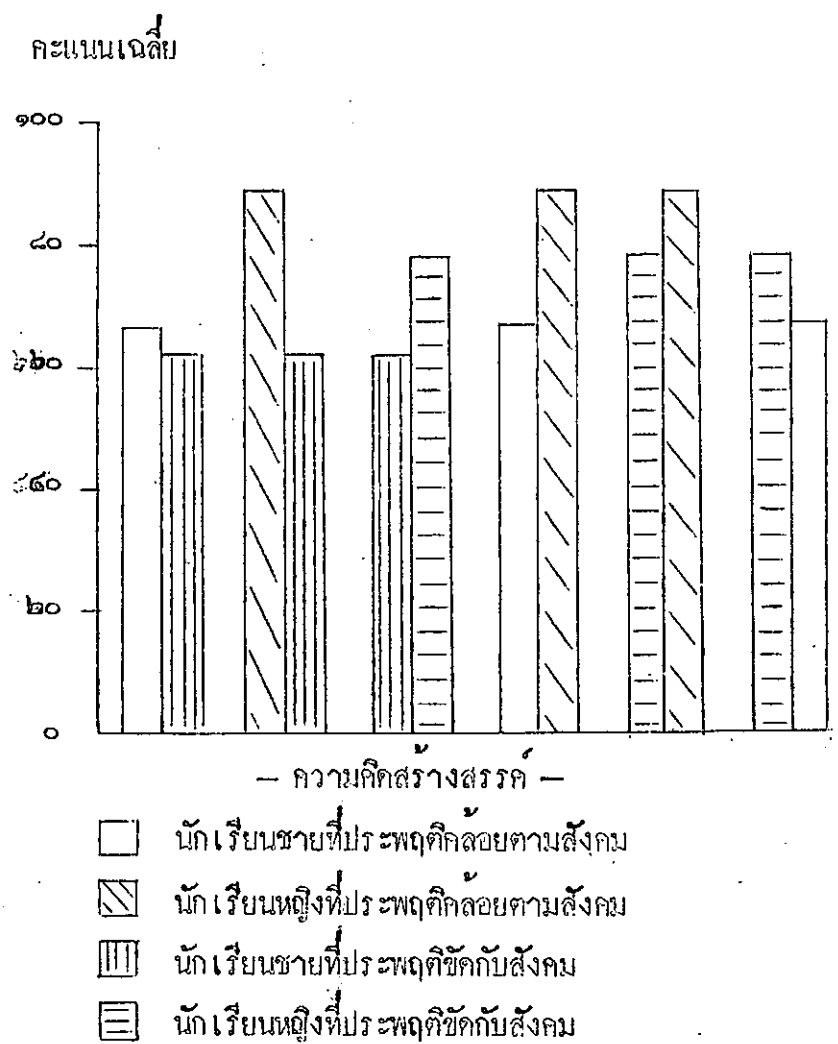
๔.๔ นักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์ตามสังคมมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชายที่ประพาศิษย์ตามสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

๔.๕ นักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์ตามสังคมมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์กับสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔.๖ นักเรียนหญิงที่ประพาศิษย์กับสังคมมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชายที่ประพาศิษย์ตามสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลการวิเคราะห์นี้ ไม่เป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ ๔.๑, ๔.๒, ๔.๓, ๔.๔, ๔.๕ และ ๔.๖

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ มาเขียนเป็นแผนภูมิแท่ง ดังภาพประกอบที่ ๕

ภาพประกอบที่ ๔. คะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์จำแนกตามเพศ

๕. ผลการเปรียบเทียบความเกรงใจ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม และนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม

ตาราง ๑๔. แสดงการเปรียบเทียบความเกรงใจ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม จำแนกตามเพศ

ความเกรงใจ	N	$\bar{X}$	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	z
๕.๑ นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม	๕๓ ๔๗	๒๒๘.๐๕๔๓ ๑๘๖.๕๑๔๘	๕.๑๗๖๕	๓.๕๕๔๔***
๕.๒ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม	๕๓ ๕๓	๑๕๕.๑๖๕๘ ๒๒๘.๐๕๔๘	๕.๗๔๖๕	๒.๐๔๘๐**
๕.๓ นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม	๔๗ ๕๓	๑๕๓.๔๗๒๓ ๒๒๘.๐๕๔๓	๕.๐๑๖๐	๒.๘๒๑๕***
๕.๔ นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม	๔๗ ๔๗	๑๕๓.๔๗๒๓ ๑๘๖.๕๑๔๘	๕.๒๐๗๖	๑.๓๓๗๑
๕.๕ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม	๕๓ ๔๗	๑๕๕.๑๖๕๘ ๑๘๖.๕๑๔๘	๒๕.๔๒๒๖	๐.๔๕๓๖
๕.๖ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคม	๕๓ ๔๗	๑๕๕.๑๖๕๘ ๑๕๓.๔๗๒๓	๕.๔๑๔๘	๑.๑๐๐๒

ผลในตาราง ๑๘. แสดงว่า

๔.๑ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

๔.๒ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

๔.๓ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

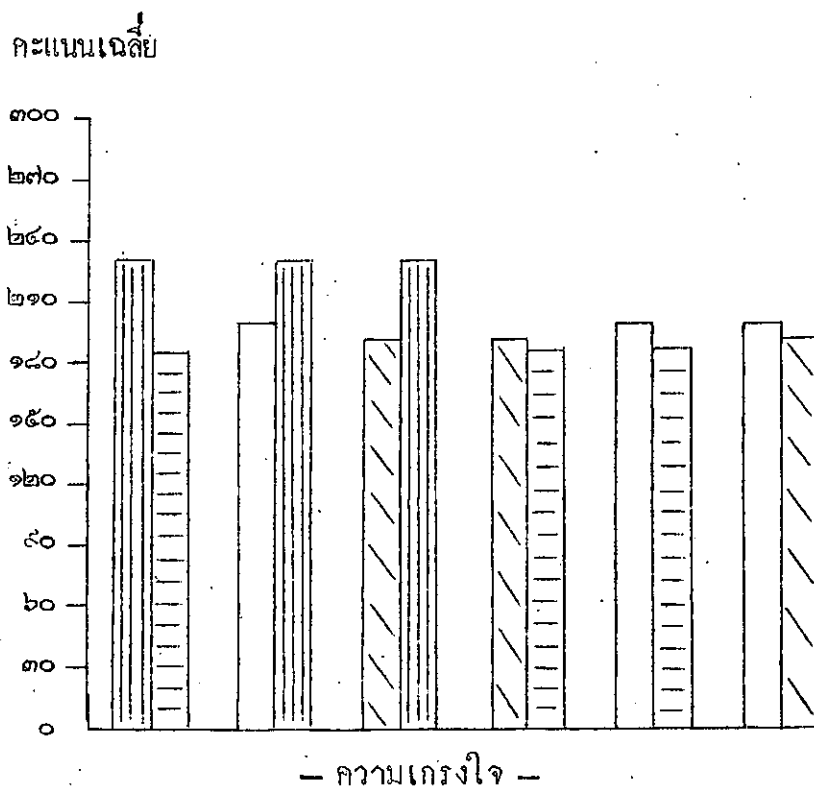
๔.๔ นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมมีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๕ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมมีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๖ นักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมมีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์นี้ ไม่เป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ ๔.๑, ๔.๒, ๔.๓ และ ๔.๔ แต่เป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ ๔.๕ และ ๔.๖

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของความเกรงใจ ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยความเกรงใจมาเขียนเป็นแผนภูมิแท่ง ดังภาพประกอบที่ ๕

- นักเรียนชายที่ประสบการณ์ตามสังคม
- นักเรียนหญิงที่ประสบการณ์ตามสังคม
- นักเรียนชายที่ประสบการณ์กับสังคม
- นักเรียนหญิงที่ประสบการณ์กับสังคม

ภาพประกอบที่ ๕. คะแนนเฉลี่ยความเกรงใจจำแนกตามเพศ

๑๐. ผลการเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติดีตาม
แก่นักเรียนที่ประพฤติดีกับสังคม

ตาราง ๑๕. แสดงการเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้นำ ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติ
ดีตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติดีกับสังคม จำแนกตามเพศ

ลักษณะความเป็นผู้นำ	N	$\bar{X}$	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	z
๑๐.๑ นักเรียนชายที่ประพฤติดีกับสังคม	๕๓	๑๓๘.๒๔๓๐	๒.๖๔๑๖	๐.๕๔๓๓
นักเรียนหญิงที่ประพฤติดีกับสังคม	๔๗	๑๓๖.๘๐๔๕		
๑๐.๒ นักเรียนชายที่ประพฤติดีกับสังคม	๕๓	๑๓๘.๑๖๓๐	๒.๗๕๕๗	๐.๖๒๒๖
นักเรียนชายที่ประพฤติดีตามสังคม	๕๓	๑๓๘.๕๖๕๖		
๑๐.๓ นักเรียนหญิงที่ประพฤติดีตามสังคม	๔๗	๑๓๘.๘๑๔๗	๒.๖๗๔๘	๐.๖๕๕๘ *
นักเรียนชายที่ประพฤติดีกับสังคม	๕๓	๑๓๘.๑๔๓๐		
๑๐.๔ นักเรียนหญิงที่ประพฤติดีกับสังคม	๔๗	๑๓๖.๘๐๔๕	๒.๕๔๗๑	๐.๘๑๕๕
นักเรียนหญิงที่ประพฤติดีตามสังคม	๔๗	๑๓๘.๘๑๔๗		
๑๐.๕ นักเรียนชายที่ประพฤติดีตามสังคม	๕๓	๑๓๘.๕๖๕๖	๒.๕๗๔๑	๐.๗๓๗๕
นักเรียนหญิงที่ประพฤติดีกับสังคม	๔๗	๑๓๖.๘๐๔๕		
๑๐.๖ นักเรียนชายที่ประพฤติดีตามสังคม	๕๓	๑๓๘.๕๖๕๖	๒.๕๗๒๓	๐.๕๒๓๑
นักเรียนหญิงที่ประพฤติดีตามสังคม	๔๗	๑๓๘.๘๑๔๗		

ผลในตาราง ๑๕. แสดงว่า

๑๐.๑ นักเรียนชายที่ประพฤติชักรับสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติชักรับสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑๐.๒ นักเรียนชายที่ประพฤติชักรับสังคมและนักเรียนชายที่ประพฤติดีตามสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑๐.๓ นักเรียนหญิงที่ประพฤติดีตามสังคมมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติชักรับสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

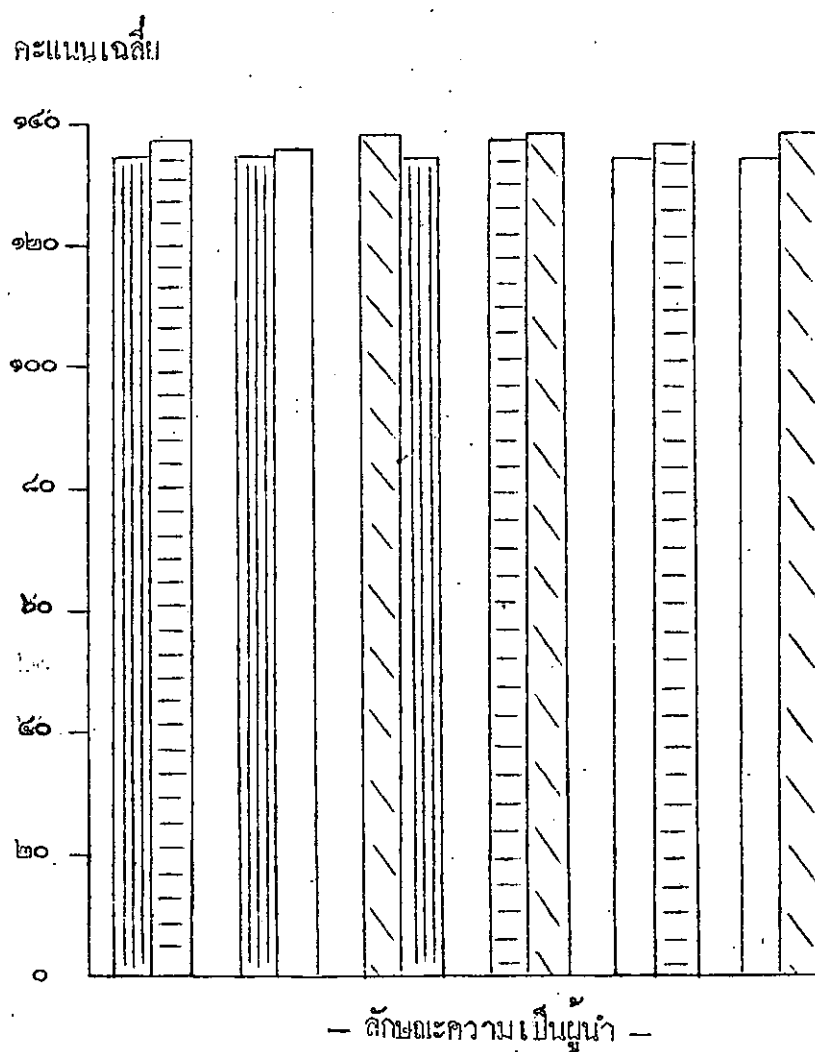
๑๐.๔ นักเรียนหญิงที่ประพฤติชักรับสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติดีตามสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑๐.๕ นักเรียนชายที่ประพฤติดีตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติชักรับสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑๐.๖ นักเรียนชายที่ประพฤติดีตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติดีตามสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์นี้ เป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ ๑๐.๑, ๑๐.๕ และ ๑๐.๖ แต่ไม่เป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ ๑๐.๒, ๑๐.๓ และ ๑๐.๔

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของลักษณะความเป็นผู้นำ ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้นำ มาเขียนเป็นแผนภูมิแท่ง ดังภาพประกอบที่ ๖

- นักเรียนชายที่ประพาศิกลอยตามสังคัม
- นักเรียนหญิงที่ประพาศิกลอยตามสังคัม
- นักเรียนชายที่ประพาศิซัคกับสังคัม
- นักเรียนหญิงที่ประพาศิซัคกับสังคัม

ภาพประกอบที่ ๖. คะแนนเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้นำจำแนกตามเพศ

สรุปผลการศึกษา อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติดีต่อยตามและนักเรียนที่ประพฤติชดกับสังคม และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และ ลักษณะความเป็นผู้นำระหว่างนักเรียนที่ประพฤติดีต่อยตามกับนักเรียนที่ประพฤติชดกับสังคม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียน รัฐบาล ๖ โรงเรียน ในนครหลวงกรุงเพชมนบุรี ประกอบด้วยนักเรียนที่ประพฤติดีต่อยตาม สังคม ชาย ๕๐ คน หญิง ๔๗ คน และนักเรียนที่ประพฤติชดกับสังคม ชาย ๕๐ คน หญิง ๔๗ คน รวมทั้งสิ้น ๒๐๐ คน

เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล

๑. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ (ไสว เลี่ยมแก้ว และประสิทธิ์ บัวกลี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ร่วมกันสร้างขึ้น) ประกอบด้วยแบบทดสอบ ๔ ฉบับ คือ ประโยชน์ของสิ่งของ (Alternate Uses) ความเหมือนกัน (Similarities) ความหมายของภาพ (Pattern Meaning) และความหมายของเส้น (Line Meaning)

๒. แบบสอบถามความเกรงใจ (ประสิทธิ์ บัวกลี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๓ เป็นผู้สร้างขึ้น)

๓. แบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ (ผู้วิจัยสร้างเอง)

๔. แบบสอบถามครูเกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมชดกับสังคมนิยม (สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาหมิตร สร้างแบบสอบถามขึ้น)

๕. แบบสอบถามภูมิลักษณ์นักเรียน (ผู้วิจัย และจำรัส นุญญานันท์ นิลทิพย์พิทยาไพ
สาขาวิชาวิทยาการศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ร่วมกันสร้างขึ้น)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ

๑.๑ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพาศติคัลอยตาม
สังคมมีความสัมพันธ์เชิงบิเสกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

๑.๒ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพาศติคัลอยตาม
สังคมมีความสัมพันธ์เชิงบิเสกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๑.๓ ความเกรงใจของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพาศติคัลอยตาม
สังคมไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง (Linear Correlation) กับลักษณะความเป็นผู้นำ

๑.๔ ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ของ
นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพาศติคัลอยตามสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง

๑.๕ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนรายที่ประพาศติคัลอยตามสังคม ไม่
มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจ

๑.๖ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนรายที่ประพาศติคัลอยตามสังคม มี
ความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงบิเสกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

๑.๗ ความเกรงใจของนักเรียนรายที่ประพาศติคัลอยตามสังคม ไม่
มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๑.๘ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหญิงที่ประพาศติคัลอยตามสังคม มี
ความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงบิเสกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

๑.๙ ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหญิงที่ประพาศติคัลอยตามสังคม ไม่
มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับลักษณะความเป็นผู้นำ

๑.๑๐ ความเกรงใจของนักเรียนหญิงที่ประพาศติคัลอยตามสังคมมีความสัมพันธ์
แบบเส้นตรงเชิงบิเสกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๑.๑๑, ความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ และความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ
ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติกกับสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง

๑.๑๒, ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชาย
ที่ประพฤติกกับสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง

๑.๑๓, ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหญิงที่ประพฤติกกับสังคม มีความสัมพันธ์
เป็นเส้นตรงเชิงนิมิตกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. ผลการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง

๒.๑, นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติกด้อยตามสังคม มีความคิดสร้างสรรค์
สูงกว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติกกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒.๒, นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติกด้อยตามสังคม มีความเกรงใจ
และลักษณะความเป็นผู้นำ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมดที่ประพฤติกกับสังคม

๒.๓, นักเรียนชายที่ประพฤติกด้อยตามสังคม มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับนักเรียนชายที่ประพฤติกกับสังคม

๒.๔, นักเรียนหญิงที่ประพฤติกด้อยตามสังคม มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่า
นักเรียนชายที่ประพฤติกด้อยตามสังคม และสูงกว่านักเรียนชายและหญิงที่ประพฤติกกับ
สังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑, .๐๐๑ และ .๐๐ ตามลำดับ

๒.๕, นักเรียนชายที่ประพฤติกกับสังคม มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำกว่านักเรียนหญิง
ที่ประพฤติกกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

๒.๖, นักเรียนหญิงที่ประพฤติกกับสังคม มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชาย
ที่ประพฤติกด้อยตามสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒.๗, นักเรียนชายที่ประพฤติกกับสังคม มีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนชายและหญิง
ที่ประพฤติกด้อยตามสังคม และสูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติกกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๐๑

๒.๘ นักเรียนชายและหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม มีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒.๙ นักเรียนชายและหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒.๑๐ นักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒.๑๑ นักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคมและนักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลและขอเสนอแนะ

อภิปรายผล

ควมเหตุที่การศึกษานี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยไม่ได้เลือกมาโดยวิธีสุ่ม ดังนั้น ผลการค้นคว้าจึงอยู่ในวงจำกัด และไม่อาจลงข้อยุติได้ว่า นักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม และนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคมในกลุ่มตัวอย่าง จะมีลักษณะความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจและลักษณะความเป็นผู้นำอันถือได้ว่าเป็นตัวแทนของนักเรียนอื่นๆ ในสองประเภทนี้ อีกทั้งการศึกษาในเรื่องดังกล่าว ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดศึกษาไว้อย่างกว้างขวางพอที่จะช่วย ในการอภิปรายผลได้มากนัก

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความเกรงใจเชิงนิเสธ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -0.2612$ $p < .00$, -0.4649 $p < .00$ ในตาราง ๑๐ และ ๑๓ ตามลำดับ) ผลการค้นคว้านี้ สัมพันธ์สมมุติฐานที่ ๑.๑ และ ๔.๑ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง จะมีความเกรงใจต่ำ หรือนักเรียนที่มีความเกรงใจต่ำ บ่อมจะมี ความคิดสร้างสรรค์สูงด้วย ผลลักษณะดังกล่าวพบเฉพาะในนักเรียนทั้งหมดและนักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคมเท่านั้น ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัย ของประสิทธิ์ บักสี (๒๕๑๔ : ๔๐) ที่ว่า ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นโค้งกับความเกรงใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

แต่เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจของนักเรียนชายที่
ประพฤติกดอความสังคม และของนักเรียนทั้งเพศ ของนักเรียนชายและหญิงที่ประพฤติกดอ
สังคม ($r = -0.0025, -0.0025, 0.9226$ และ -0.0660 ในตาราง ๑๒, ๑๑, ๑๔
และ ๑๕ ตามลำดับ) พบว่าไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง และไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ ๓.๑,
๒.๑, ๕.๑ และ ๖.๑ ตามลำดับ และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประสิทธิ์ บัวคลี่

เช่นกัน ถ้าสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความเกรงใจ อาจจะมี
ความสัมพันธ์แบบอื่นนอกจากแบบเส้นตรงหรือไม่ แต่ผู้วิจัยได้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์
แบบอื่นๆในครั้งนี จึงเป็นปัญหาสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาเรื่องนี้ควรจะได้ตรวจสอบในโอกาสต่อไป

จากผลการวิจัยของประสิทธิ์ บัวคลี่ (๒๕๑๔ : ๕๒-๕๔) นอกจากพบว่า ความคิด
สร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความเกรงใจแล้ว ยังพบอีกว่า ความเกรงใจมีความสัมพันธ์
แบบเดียวกันกับความวิตกกังวล แต่เป็นแบบเส้นโค้งที่ต่างกันคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจ
ต่ำและความเกรงใจสูง จะมีความวิตกกังวลสูง ส่วนผู้ที่มีความเกรงใจปานกลาง จะมี
ความวิตกกังวลต่ำ แต่คนที่มีความเกรงใจต่ำและเกรงใจสูงจะมีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ และ
คนที่มีความเกรงใจปานกลางจะมีความคิดสร้างสรรค์สูง และประสิทธิ์ บัวคลี่ ยังได้อธิบาย
ความคิดสร้างสรรค์ตามแนวความคิดของ เฮบบ (Hebb) ไว้ดังนี้

ในทางจิตวิทยาถือว่า เมื่อมีสิ่งเร้ามาเร้าอินทรีย์ จะเกิดผลในระบบประสาท ๒ อย่าง
คือ Cue function ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวนำให้เกิดพฤติกรรมสนองต่อสิ่งเร้า และ Arousal
หรือ Vigilance function ทำหน้าที่เป็นตัวเร้าและคอยดูแลป้องกันอันตรายที่จะเกิด
ขึ้นแก่สมอง ถ้าไม่มี Arousal system เมื่อมีสิ่งเร้ามาเร้าอินทรีย์ ประสาทก็จะรับรู้
และรายงานสู่สมองแล้วก็จะไปหยุดอยู่เพียงนั้น เพราะขาดสิ่งเร้าให้สมองติดต่อเฝ้าต่อไป
นั่นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองตอนนี้จะสูญหายไป

การทำงานของสมองจะโดดเด่นที่ต่อเมื่อ Arousal system มีการเร้าหลายๆ
อย่าง ในขั้นแรกระบบการเร้าของประสาทยังอยู่ในระดับต่ำ คือมีความเข้มน้อย อันเนื่องมาจาก
การเร้าจากภายนอกมีความเข้มน้อย สมองจะเริ่มคิด คือทำงาน การคิดของสมองจะกลับมา
กระตุ้นระบบการเร้าให้มีความเข้มน่าขึ้น อันส่งผลให้สมองทำงานคือคิดได้มากขึ้น เป็นปฏิกริยา

สืบเนื่องเช่นนี้เรื่อยไป จนถึงจุดหนึ่งที่ สกลอสเบิร์ก (Schlosberg) เรียกว่า "ระดับสูงสุดของการเร้า ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมซึ่งมีผล" (optimal level of arousal for effective behavior) จุดนี้แรงขับที่เป็นสิ่งเร้าของประสาท จะขึ้นถึงขีดสูงสุด ที่จะเร้าให้สมองทำงานได้อย่างเต็มที่ ต่อจากนั้น ถึงแม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอกทวีความเข้มมากขึ้น ระบบการเร้าของประสาทกลับลดระดับลง โดยการปรับตัวเข้ากับ Cue function เช่นเกิดความเหนื่อยหน่าย วิตกกังวล กลัว ฉะนั้น ตามความคิดเห็นของเฮย์ คนที่ได้รับแรงขับคือสิ่งเร้าจากประสาทในระดับสูงหรือได้รับสิ่งเร้าจากภายนอกในระดับกลาง จะกระตุ้นให้สมองทำงานได้ผลดีที่สุด ดีกว่าคนที่ได้รับสิ่งเร้าจากภายนอกในระดับต่ำหรือระดับสูงสุด

จากความคิดเห็นของ เฮย์ ที่กล่าวมานี้ อาจนำมาอธิบายเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับความคิดสร้างสรรค์ได้ว่า ความเกรงใจเปรียบเสมือนสิ่งเร้า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจต่างกัน ย่อมมีปริมาณของสิ่งเร้าอยู่ในระดับต่างกันด้วย ทำให้ปริมาณความคิดสร้างสรรค์ออกมามากน้อยไม่เท่ากัน และอยู่ในรูปความสัมพันธ์แบบต่างๆ ดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเชื่อว่า ความวิตกกังวล น่าจะเป็นตัวร่วมที่ทำให้นักเรียนบางคนมีความประพฤติกดกับสังคมได้ และเชื่อว่ายังไม่มีข้อยุติที่แน่นอนว่า ความคิดสร้างสรรค์จะมีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิเสธหรือจะมีความสัมพันธ์กันแบบเส้นโค้ง นอกจะได้มีการวิจัยเพื่อค้นหาความจริงต่อไป

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม

ความคิดสร้างสรรค์สัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิเสธกับลักษณะความเป็นผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.2222$) $p < 0.05$, 0.0466 $p < 0.01$ และ 0.2259 $p < 0.05$ ในตาราง ๑๐, ๑๒ และ ๑๕ ตามลำดับ) ผลการค้นคว้านี้สนับสนุนสมมุติฐานที่ ๑.๒, ๓.๒ และ ๕.๒ ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงจะมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงตามไปด้วย และถ้านักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ลักษณะความเป็นผู้นำก็จะต่ำไปด้วย และผลนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ สโตกคิลล์ (Stogdill, 1950:4) ฮาลกินและไวเนอร์ (๑๙๕๗)

และบาร์นาร์ค (Barnard, 1938) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำ เป็นแบบเส้นตรงเชิงนิเสธ พบเฉพาะนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และนักเรียนชายที่ประพฤติล่อลวงตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมเท่านั้น ผลข้อนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เป็นนักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความอดทนเมื่อมีสิ่งรบกวนมากกระตุ้น อีกทั้งเป็นผู้ไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจง่าย ๆ และนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมนั้น น่าจะเป็นผู้หญิงที่มีลักษณะชายร่วมอยู่ด้วย แต่เมื่อพิจารณาถึงความเห็นของครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวแล้ว เห็นว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคมมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความประพฤติที่ซัดกับสังคมอย่างมาก เกือบจะเป็นปกติเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม ผู้วิจัยจึงไม่แน่ใจว่า ผู้หญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม จะเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางด้านการปรับตัว ด้านอารมณ์ ด้านการเรียน หรือด้านอื่นๆ จึงทำให้มีการแสดงออกที่ครูเห็นว่าประพฤติซัดกับสังคม แต่การแสดงออกเหล่านั้นอาจจะเป็นเครื่องบอกให้รู้ว่า เด็กอาจจะมี ความคิดสร้างสรรค์และลักษณะความเป็นผู้นำแฝงอยู่ก็ได้

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนหญิงที่ประพฤติล่อลวงตามสังคมและนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หรือ นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม ($r = 0.0097, -0.0022$ และ 0.0552 ในตาราง ๑๓, ๑๔ และ ๑๕ ตามลำดับ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง และไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ ๔.๒, ๕.๒ และ ๕.๒ ตามลำดับ และผลข้อนี้ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยใดๆทั้งที่โลกกล่าวแล้วในบทที่ ๑ แต่เมื่อพิจารณานักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมมีพฤติกรรม แสดงอาการก้าวร้าว ไม่สนใจในการเรียน ขาดความซื่อสัตย์และพฤติกรรมอื่นๆ ดังได้อธิบายไว้ในบทที่ ๒ ที่ครูหรือครูแนะแนวเห็นว่าประพฤติซัดกับสังคม ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากเด็กขาดความสนใจ มีปัญหาเรื่องการเรียน ว่าจะเห็นได้จากภูมิหลังนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติซัดกับสังคม มีอายุเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติล่อลวงตามสังคม ๑ ปี ๕ เดือน หรือเป็นเพราะนักเรียนพวกนี้มีปัญหาเรื่องการปรับตัว ไม่พอใจระเบียบของโรงเรียนหรือการเรียนการสอนของครู ก็อาจจะเป็นไปได้ที่ทำให้นักเรียนชาย ประพฤติซัดกับสังคม หรือสภาพการต่างๆภายในครอบครัวอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งก็ได้อีกที่ เกล็คและอีเลเนอร์ (Glueck and Eleanor, 1950:260) และเบอร์รี

(Berry, 1971: 221-222) ได้ศึกษาไว้ : จึงยังไม่สามารถที่จะให้ข้อยุติที่แน่นอนได้ว่า การที่เด็กมีพฤติกรรมแปลกๆหรือที่ประพฤติกฎกับสังคมจะแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะของผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์และมีลักษณะความเป็นผู้นำ หรือจะเป็นลักษณะประจำตัวที่คิดไปเป็นบุคลิกภาพที่ถาวร ของนักเรียนเหล่านั้น ฉะนั้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า น่าจะไต่ถามถึงอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา วิธีการสอนการเรียนในโรงเรียน เพื่อค้นหาตัวแปรต่างๆว่า อะไรที่มีอิทธิพลหรืออะไร เป็นสิ่งกีดขวางหรือสะกิดกันความคิดสร้างสรรค์หรือลักษณะความเป็นผู้นำ ของบุคคล อันจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลสามารถคิดได้หลายแง่หลายมุม เกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาบุคลิกภาพด้านความเป็นผู้นำ สามารถแก้ปัญหาและช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นทางหนึ่ง

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนที่ประพฤติกฎตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติกฎกับสังคม

ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดหรือนักเรียนชายที่ประพฤติกฎตามสังคม และนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หรือนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ประพฤติกฎกับสังคม ($r = 0.1555, 0.1670, 0.0063$ และ 0.1213 ในการวาง ๑๐, ๑๑, ๑๒, ๑๔ และ ๑๖ ตามลำดับ) ไม่เป็นความสัมพันธ์แบบเส้นตรงและไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๑.๓, ๒.๓, ๓.๓, ๕.๓ และ ๖.๓ ตามลำดับ แต่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของวิราพร เพชรวิระพงศ์ (๒๕๑๔ : ๑๔๓) ที่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ ไม่มีความสัมพันธ์ทั้งแบบเส้นตรงและแบบเส้นโค้ง แต่ก็มีแนวโน้มว่าจะมีความสัมพันธ์กันในเชิงนิเสธ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะบุคคลที่มีลักษณะความเป็นผู้นำนั้นมีความนิยมทางสัมพันธ์ คือมีการตัดสินใจเร็ว กล้าแสดงตัว แสดงความคิดเห็น มีความเด็ดเดี่ยว และบุคลิกภาพทางด้านการแสดงออก (extrovert) นอกจากนี้ยัง "มีความสามารถในการพูดโน้มน้าวจิตใจของคน เพื่อชักชวนให้กระทำในทิศทางที่ตนต้องการ โดยไม่มีการใช้กำลังหรือใช้ระเบียบข้อบังคับอันใดมาเป็นข้ออ้าง" (Fiedler , 1967: ๘) และในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ อยู่ในสังคมที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบที่ค่อนข้างพาอาศัยผู้ใหญ่เป็นระยะเวลานาน การยอมรับนับถือผู้อาวุโสกว่า จึงอาจจะมีส่วนทำให้เด็กมีบุคลิกภาพ

ที่มีกำนิบของความเกรงใจแฝงอยู่ก็ได้ ดังปรากฏว่า นักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม มีความเกรงใจสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับลักษณะความเป็นผู้นำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.3300$ $p < .05$ ในตาราง ๑๑.) ผลการค้นคว้านี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๔.๓ แต่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฮาสตินและไวเนอร์ (๑๙๕๗) ที่ว่า คนที่แสดงถึงลักษณะความเป็นผู้นำ "เป็นคนที่มีความเอาใจใส่ระลึกถึงผู้อื่น มีความเกรงใจต่อสมาชิกในกลุ่ม ให้รางวัลแก่ผู้ทำงานดี เห็นความสำคัญของความสามัคคี ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและกันและรับฟังความคิดเห็นของกลุ่ม"

จากผลการค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและของนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคมครั้งนี้ พบว่ามีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิตบ้างและไม่พบความสัมพันธ์แบบเส้นตรงบ้าง จึงไม่สามารถลงข้อยุติแน่นอนได้ว่า จะเป็นความสัมพันธ์แบบเส้นตรงหรือแบบอื่นกันแน่ แต่เมื่อพิจารณาผลรวมแล้ว เห็นว่าน่าจะมีแนวโน้มไปในเชิงนิมิตมากกว่าเชิงลบ อันแสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพของบุคคลในสังคม ที่มีกำนิบวางอยู่บนรากฐานของประเพณีนิยม อันมีระบบทางอำนาจที่ลดหลั่นกันหรือเป็นระบบเจ้าขุนมูลนาย มีลักษณะที่พหุอาศัยซึ่งกันและกันและการสื่อสารอยู่ในระบบปิดหรือระบบสังคมปิด ทำให้บุคคลไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ขาดความเป็นอิสระเสรีภาพในตนเอง ทั้งๆที่ในตัวบุคคลอาจจะมีคุณลักษณะของความเป็นผู้นำและมีความคิดสร้างสรรค์อยู่ แต่อาจจะมืองค้ำประกอบอื่น เช่นความเกรงใจ ความวิตกกังวล ผลของการอบรมเลี้ยงดู และสภาพการเรียนการสอน เป็นตัวบั่นทอนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์และลักษณะความเป็นผู้นำก็อาจจะเป็นไปได้

 ๔. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม

นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติคล้อยตามสังคมมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติขัดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = 2.0666$ $p < .05$ ในตาราง ๑๒) นี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม แต่ผลวิจัยข้อนี้ขัดกับสมมุติฐานที่ ๕.๑ ที่ว่า

นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ประพฤติกดกับสังคมน่าจะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนในกลุ่ม
ตัวอย่างที่ประพฤติลอยตามสังคม ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างขาดความสนใจ
และเป้าหมายที่ต้องใช้ความคิดในการทำแบบทดสอบหรืออาจจะมีตัวแปรอื่นเขาเกี่ยวข้องก็อาจจะ
เป็นไปได้ เช่นสภาพการเรียนการสอน ระเบียบวินัยของโรงเรียน หรือเป็นเพราะสภาพทาง
จิตวิทยาภายในตัวนักเรียนเอง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ระหว่างเพศ จะเห็นว่า นักเรียนหญิงที่
ประพฤติลอยตามสังคม มีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนชายหรือนักเรียนหญิงที่ประพฤติ
กดกับสังคมและนักเรียนชายที่ประพฤติลอยตามสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = 1.0120$
 $p < .001$, 2.5560 $p < .01$ และ 2.0129 $p < .001$ ในตาราง ๑๗) ผลการพบนี้
ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ ๔.๒, ๔.๕ และ ๔.๔ ตามลำดับ และยังพบอีกว่า นักเรียนหญิง
ที่ประพฤติกดกับสังคม มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติลอยตามสังคมและ
นักเรียนชายที่ประพฤติกดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = 2.5505$ $p < .01$ และ
 2.0945 $p < .001$ ในตาราง ๑๗) ผลวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ ๔.๒ และ ๔.๓
แต่น่าจะสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ประสิทธิ์ บัวกลี (๒๕๑๔: ๑๖-๑๗) อ้างถึง คือของ
รูบิช (Ruebush, 1960) และของ คาสตาเนดาและคณะ (Castaneda et al., 1956)
ที่ว่า เด็กที่มีความวิตกกังวลสูง มีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ เพราะ
เด็กที่มีความวิตกกังวลสูง มีความระมัดระวังอย่างมากในการสอบ และจำรัส บุญญานันต์
นิสิตปริญญาโทปีที่ ๒ สาขาจิตวิทยาการศึกษา ได้ศึกษาเรื่องความวิตกกังวลในนักเรียนที่ประพฤ
ติลอยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติกดกับสังคม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
พบว่า นักเรียนหญิงที่ประพฤติลอยตามสังคมและที่ประพฤติกดกับสังคม มีความวิตกกังวลสูงกว่า
นักเรียนชายที่ประพฤติลอยตามสังคมและที่ประพฤติกดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.๐๕ จึงน่าจะกล่าวได้ว่า นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชายและน่าจะมีความคิด
สร้างสรรค์มากกว่านักเรียนชายดังกล่าแล้ว ส่วนนักเรียนชายที่ประพฤติลอยตามสังคมและ
ที่ประพฤติกดกับสังคมนั้น มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
($z = 1.0012$ ในตาราง ๑๗) และการที่พบว่านักเรียนหญิงมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่า

นักเรียนชาย สอดคล้องกับผลการค้นพบของ คอนเนอร์ (Connor) และ แมคเวน (Macwan) ว่าเด็กหญิงมีความคิดคล่องแคล่วสูงกว่าเด็กชาย แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาในเด็กไทยของ ไสว เลี่ยมแก้ว (๒๕๑๔ : ๕๕) โชติ เพชรจีน (๒๕๑๔ : ๗๑) ประสิทธิ์ บัวคลี (๒๕๑๔ : ๕๐) และ เขาวนา ยุทธสุริยพันธุ์ (๒๕๑๔ : ๔๐) ที่ว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาแตกต่างกัน เพราะ การศึกษาในครั้งนี้ กระทำในกลุ่มตัวอย่างที่ครูเห็นว่าประพฤติคล้อยตามสังคมและประพฤติซัดกับสังคมเท่านั้น จึงน่าจะยังไม่ใช่วัยที่แน่นอนว่า หญิงหรือชาย จะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่ากัน แต่ในการศึกษานี้ผู้วิจัยเชื่อว่า ผลพอจะเชื่อถือได้ว่า นักเรียนหญิงมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนชาย

๕. การเปรียบเทียบความเกรงใจระหว่างนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติซัดกับสังคม มีความเกรงใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = 0.๔๙๕๕$ ในตาราง ๑๖) ผลนี้ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ ๕.๒ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพการอบรมเลี้ยงดูและสิ่งแวดล้อมอื่นๆไม่แตกต่างกัน ทำให้มีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม มีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนชายหรือนักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและนักเรียนหญิงที่ประพฤติซัดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๐๑ ($z = ๖.๐๔๓๐$ $p < .๐๐๑$, ๖.๔๒๒๕ $p < .๐๐๑$ และ ๗.๕๕๕๔ $p < .๐๐๑$ ตามลำดับ ในตาราง ๑๔) ผลนี้ ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ ๕.๒, ๕.๓ และ ๕.๑ ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้พอจะกล่าวได้ว่า นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม ตามที่ครูเห็นว่าประพฤติซัดกับ เช่น แต่งกายแปลกๆ ซาดเรียนหนีเรียน หุจรีไม่มีศีลย์ และชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท เป็นต้น อาจจะมีสาเหตุจากสภาพทางจิตวิทยาของตัวเด็กเอง โดยเฉพาะความวิตกกังวลหรือความขัดแย้ง ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง กระวนกระวายใจ มีปัญหาทางค่านิยมอันเป็นแรงผลักดันให้เด็กแสดงพฤติกรรม เป็นลักษณะที่สังคมไม่ยอมรับก็อาจจะเป็นไปได้ บุคคลจึงแสดงความเกรงใจออกมาให้เห็นเด่นชัด เพื่อที่จะให้เป็นที่ยอมรับของสังคมหรือเพื่อที่จะ

ทำให้ตัวเองรู้สึกสบายใจ และผลการศึกษานี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของจุมพล พูลทรัพย์สิน (๒๕๑๕ : ๑๑๔) ที่ว่า ผู้ตามชายมีความเกรงใจสูงกว่าผู้ตามหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ จึงพอเชื่อได้ว่า นักเรียนชายที่ประพฤติดีกับสังคมมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติเลวตามสังคมและนักเรียนหญิงอื่นๆในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ และน่าจะ เป็นเด็กที่มีปัญหามสมควรได้รับความสนใจจากผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เพื่อจะได้หาทางช่วยเหลือ ให้เด็กได้พัฒนาบุคลิกภาพซึ่งเป็นที่ต้องการของสังคมต่อไป

นอกจากที่กล่าวแล้วยังพบอีกว่า นักเรียนชายหรือนักเรียนหญิงที่ประพฤติเลวตามสังคม และนักเรียนหญิงที่ประพฤติดีกับสังคมมีความเกรงใจไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของประสิทธิ์ บัวคลี (๒๕๑๔ : ๔๐) ที่ว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความเกรงใจไม่ แตกต่างกัน แต่ขัดกับผลการวิจัยของ วิราพร เทพวีระวงศ์ (๒๕๑๔ : ๑๔๓) ที่ว่า ความเกรงใจ ของนิสิตหญิงสูงกว่าของนิสิตชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาอยู่ในระดับการศึกษาที่แตกต่างกันก็อาจจะเป็นไปได้

๖. การเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้นำระหว่างนักเรียนที่ประพฤติเลวตามสังคม และนักเรียนที่ประพฤติดีกับสังคม

นักเรียนที่ประพฤติเลวตามสังคมและนักเรียนที่ประพฤติดีกับสังคม มีลักษณะ ความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = ๐.๖๔๐๔$ ในตาราง ๑๖) ผล การค้นพบนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ ๓.๓ ที่ว่า นักเรียนที่ประพฤติดีกับสังคมน่าจะมี ลักษณะความเป็นผู้นำมากกว่านักเรียนที่ประพฤติเลวตามสังคม การที่ผลปรากฏออกมาเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา กลุ่มนักเรียนที่ประพฤติเลวตามสังคมและที่ประพฤติ ดีกับสังคม มีความแตกต่างกันไม่เด่นชัดเพราะเป็นนักเรียนที่อยู่ในสถาบันเดียวกัน และเรียน อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ซึ่งนักเรียนระดับนี้ต่างมีความมุ่งหวังที่จะศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพ กันทั้งนั้น เพราะฉะนั้นพฤติกรรมต่างๆที่ขัดกับสังคมจึงมิใช่เป็นพฤติกรรมถาวร หรืออีกนัยหนึ่ง มิใช่เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงนิสัยอันแท้จริง และการแบ่งกลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ครูประจำชั้น หรือครูแนะแนวจัดแบ่งเด็กออกเป็นสองกลุ่มดังกล่าวนี้ ซึ่งครูประจำชั้นหรือครูแนะแนว อาจ สังเกตพฤติกรรมที่มีได้เป็นพฤติกรรมถาวรเหล่านั้นมาพิจารณาตัดสินก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น

ผลปรากฏในค่านลักษณะความเป็นผู้นำ จึงแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า นักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคมได้คะแนนเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่านักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม

เมื่อพิจารณาเรื่องลักษณะความเป็นผู้นำระหว่างเพศหญิงชาย พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีลักษณะความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๑๐.๑, ๑๐.๕ และ ๑๐.๖ แต่ขัดแย้งกับสมมุติฐานที่ ๑๐.๒ และ ๑๐.๔ ผลการศึกษาวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิทธิโชค วรานุสันติกุล (๒๕๑๔: ๖๕) และผ่องพรรณ อยู่ประเสริฐ ที่ว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีลักษณะความเป็นผู้นำไม่แตกต่างกัน

ในการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้นำระหว่างเพศชายหญิงในครั้งนี้ ยังพบสิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งคือ นักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคมมีลักษณะความเป็นผู้นำสูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = ๑.๖๔๔๔$ $p < .๐๕$ ในตาราง ๑๔) ซึ่งผลข้อนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ ๑๐.๓ ที่ว่า นักเรียนชายที่ประพฤติซัดกับสังคมน่าจะมีลักษณะความเป็นผู้นำมากกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคมนี้ แสดงให้เห็นว่าเมื่อสังคมเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้รับการศึกษาสูงขึ้นหรือเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมกว้างขวางออกไป ผู้หญิงก็อาจจะแสดงคุณลักษณะในค่านต่างๆ ได้เท่าเทียมผู้ชายหรือมีคุณลักษณะบางอย่างเหนือกว่าผู้ชายดังได้อภิปรายแล้ว

การศึกษาลักษณะความเป็นผู้นำ ความคิดสร้างสรรค์ และความเกรงใจ ของนักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคมและของนักเรียนที่ประพฤติซัดกับสังคม แม้จะได้ผลเป็นที่สนใจบางประการก็ตาม แต่การวิจัยครั้งนี้ จำกัดอยู่ที่เลือกกลุ่มตัวอย่าง คือการเลือกกลุ่มตัวอย่างกระทำโดยสังเกตพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกให้เห็นและคิดว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นพฤติกรรมที่ซัดกับสังคม แต่โดยความจริงแล้วพฤติกรรมที่เด็กแสดงออก อาจจะไม่ใช่เป็นเครื่องหมายยืนยันว่าเด็กนั้นเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมซัดกับสังคมเสมอไป เด็กที่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็นเด่นชัด เช่นเด็กเก็บตัวเป็นต้น อาจจะเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมที่ซัดกับสังคมด้วย ดังนั้น การศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป ควรจะได้คำนึงถึงเด็กประเภทนี้ให้มาก

ข้อเสนอแนะ

ก. เกี่ยวกับการวิจัย

๑. การมีการศึกษาเรื่องนี้ โดยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์เพียง ๒ ฉบับ คือแบบที่ใช้รูปภาพและที่ใช้ภาษา อย่างละ ๑ ฉบับ และควรจะศึกษาตัวแปรอื่นๆ เช่น ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ลักษณะการเรียนการสอนและระเบียบวินัยในโรงเรียนและควรจะมีการสังเกตอย่างมีระบบรวมด้วย

๒. การมีการศึกษาเรื่องนี้ โดยเพิ่มตัวแปรอื่นที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์มาก กับความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ ยกตัวอย่าง เช่น ความวิตกกังวล เป็นต้น

๓. การมีการศึกษาเรื่องนี้ โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ ควรเลือกเด็กที่ประพฤติดีกับสังคมจากสถานฝึกอบรมที่บางนาหรือสถานพินิจและกักกันอื่นๆ ส่วนเด็กที่ประพฤติ คล้อยตามสังคมควรเป็นเด็กอื่นๆ ที่มีอายุใกล้เคียงกัน

ข. เกี่ยวกับการศึกษาอบรม

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ลักษณะความเป็นผู้นำสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์เชิงนิทานในชั้นเรียนที่ประพฤติกล้อยตามสังคม ซึ่งแสดงว่า บุคคลใดก็ตามที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูง จะเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงด้วย และในทำนองเดียวกันบุคคลใดที่มีลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ ก็จะเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำด้วย ผลการศึกษานี้จะเป็นเครื่องเตือนใจ นักการศึกษา ครู ผู้บริหารและผู้ปกครองให้ทราบว่า ถ้าหากเราถือเอาความคิดสร้างสรรค์ เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นแก่เด็กแล้วไซ้ เราก็ควรจะได้ฝึกลักษณะความเป็นผู้นำให้แก่เขาให้มาก ทั้งในด้านการปกครอง การจัดกิจกรรม การสอน หรือวิธีอื่นๆ เมื่อเด็กที่เราฝึกมีคุณลักษณะความเป็นผู้นำสูง เด็กก็จะมีความคิดสร้างสรรค์สูงตามไปด้วย และยังพบว่า ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับความเกรงใจ นั่นก็แสดงว่า นักเรียนที่มีความเกรงใจสูง จะเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ ส่วนนักเรียนที่มีความเกรงใจต่ำ จะมีความคิดสร้างสรรค์สูง ผลที่ได้นี้ก็จะเป็นองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งครู ผู้บริหาร และผู้ปกครอง ควรจะใช้วิธีการทุกวิถีทาง เพื่อให้เด็กรู้จักเกรงใจเป็น เพราะความเกรงใจเป็นอุปสรรคสำคัญ

ที่สะท้อนพัฒนาการทางบุคลิกภาพของคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถเชิงความคิดสร้างสรรค์ อันเป็นสิ่งที่เราปรารถนาอย่างยิ่งยวดในการพัฒนาคน เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาประเทศ อย่างไรก็ตาม เมื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ ปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งแสดงว่า องค์ประกอบสองอย่างนี้เป็นอิสระจากกัน ไม่เกี่ยวข้องกัน แต่ต่างก็มีส่วนสัมพันธ์กับความสร้างสรรค์มาก ฉะนั้น อาจกล่าวได้ว่าสำหรับนักเรียนที่ประพฤติ คล้อยตามสังคมแล้ว ควรจะปลูกฝังลักษณะความเป็นผู้นำให้แก่เด็กนักเรียนให้มากและในขณะเดียวกัน ก็ควรฝึกให้นักเรียนที่ควรฝึกให้นักเรียนที่ควรฝึกให้นักเรียนรู้จักเกรงใจให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ซึ่งจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์สูงตามเป้าหมายของการศึกษาได้

ในการแก้ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนนั้น ครู ผู้แนะแนวและผู้ปกครอง ควรจะเข้าใจ เด็กทุกคนว่า เขามีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองและเกี่ยวกับบุคคลอื่นอย่างไร วิธีที่จะ เข้าใจได้อย่างแท้จริงนั้น ครูหรือผู้ปกครองจะต้องสร้างบรรยากาศ ความสัมพันธ์ระหว่างเด็ก กับตนให้เป็นแบบกันเอง มีความเห็นอกเห็นใจ ยอมรับฟังความคิดเห็นและความของจิตใจ พร้อมทั้งให้คำแนะนำในการประพฤติที่เด็กรู้สึกว่าจะไม่ถูกบังคับหรือครอบงำ อันทำให้เด็กเข้าใจ ตนเอง และเป็นวิธีทางให้ครู ผู้ปกครอง เข้าใจปัญหาและหาวิธีแก้ไขได้ถูกต้อง พร้อมทั้ง ผู้แนะแนวควรจะมีความรู้ทางจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นพอสมควร ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ สาเหตุของพฤติกรรมเชิงจิตวิทยาได้ดียิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้ช่วยเหลือนักเรียนที่ประพฤติผิดกับสังคม ได้พัฒนาบุคลิกภาพตามที่สังคมต้องการ.

ប រ វ រ ១ ២ ៣ ៤ ៥ ៦

บรรณานุกรม

การศึกษาแห่งประเทศไทย, สมาคม "การประเมินผลของครูเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน และการออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษา" ศูนย์ศึกษา ๕ - ๖ : ๗๒ - ๗๕, พฤษภาคม - มิถุนายน ๒๕๑๓.

จิตวิทยาแห่งประเทศไทย, สมาคม "มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล ความเกรงใจและ ลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่เป็นผู้นำและนักเรียนที่เป็นผู้ตาม ในระดับชั้น ม.ศ.๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๕" เอกสารการวิจัย ประกอบการประชุมสุขภาพจิตแห่งชาติ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ (โรเนียว) ๑๓๕ หน้า.

"จำคุกนักเรียนแปดเปิดงานวิชาการ" สยามรัฐ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ หน้า ๒.

โชติ เพชรชื่น การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียนวิชาชีพ ต่างกัน ปริญาทิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร ๒๕๑๔, ๔๔ หน้า.

เชาวนา บุทธสุริพันธ์ การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยม ระหว่างโรงเรียนสาธิตและโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรปกติ ปริญาทิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร ๒๕๑๔, ๑๓๖ หน้า.

นางเจสสิยา สุมารงค์ "ลักษณะของเด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษา" บทความ แนวทางการศึกษา และอาชีพ ๖ : ๒๑ - ๒๓ โรงพิมพ์จุฬาฯ ๒๕๐๔.

"ปกป้องชาวบ้าน" สยามรัฐ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ หน้า ๑๒.

ประชาสัมพันธ์, กรม "สรุปข่าวในประเทศ" วิทยุสารประจำวัน ๒๑(๒๓๒) : ๔๕, ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๔

ประชาสัมพันธ์, กรม วิทยุสารประจำวัน ๒๖(๒๔๑) : ๓๕, ๒๗ ธันวาคม ๒๕๑๔.

ประชาสงเคราะห์, กรม "เด็กและบุคคลวัยรุ่น" สโมสรมหาชนคืออะไร ๑ ๒, แพร์การช่าง กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕.

< ประสิทธิ์ บัวคลี่ การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจและความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนในต่างจังหวัด นักเรียนในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ ปริญาทิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร ๒๕๑๔, ๑๔๔ หน้า.

มองพรรณ อยู่ประเสริฐ ความแตกต่างระหว่างลักษณะการเป็นผู้นำของนิสิตที่เป็นผู้นำและ
นิสิตที่ไม่ได้เป็นผู้นำ วิทยานิพนธ์ ก.ม. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒๕๑๒, ๔๕ หน้า.

"ผลงานของสารวัตรนักเรียนปราบนักเรียนเกเร ๒๔๔ คน" สยามรัฐ ๒๕ พฤศจิกายน
๒๕๑๔ หน้า ๓.

วิราพร เทพวิระพงศ์ ความเกรงใจกับพฤติกรรมการแก้ปัญหากลุ่ม วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๒๔๑ หน้า.

วีรยุทธ วิเชียรโชติ และ นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ รายงานการวิจัยเรื่องความเกรงใจใน
คนไทย ฉบับที่ ๑ ลักษณะและธรรมชาติของความเกรงใจ กันยายน ๒๕๑๓
(โรเปียว) ๒๓ หน้า.

สิทธิโชค วรานุสันติกูล การศึกษามโนภาพเกี่ยวกับตน ความแตกต่างระหว่างตนและความ
เข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๔๔ หน้า.

สุรางค์ ไคว่ตระกูล "ความคิดสร้างสรรค์" วารสารจิตวิทยา ๑ : ๔๔, โรงพิมพ์ชวนพิมพ์
๒๕๑๐.

ไสว เลี่ยมแก้ว ความคิดสร้างสรรค์และความถนัดทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๔๑ หน้า.

Adam, Geogia Sachs, Measurement and Evaluation in Education,
Psychology and Guidance, Holt, Rinehart and Winston,
New York, 1964, 654 pp.

Ausubel, David P., The Psychology of Meaningful Verbal Learning,
Grune and Stratton, New York, 1963, 228 pp.

Ausubel, David P., Educational Psychology : A Cognitive View,
Holt, Rinehart and Winetion, Inc., 1968, 685 pp.

Ball, John C., Social Deviancy and Adolescent Personality,
University of Kentucky Press, 1962, 119 pp.

Barnard, C.I., The function of the Executive, Cambridge, Mass., 1930, 480 pp.

Berry, G.W., "Personality Patterns and Delinquency," The British Journal of Educational Psychology, 41:221 - 222, November, 1971.

Cecco, John P., The Psychology of Learning and Instrument, Prentice - Hall, 1968, 800 pp.

Coville, Walter J., and others, Abnormal Psychology, Barms. & Noble, Inc., New York, 1960, 298 pp.

Cronbach, Lee J., Education Psychology, Harcourt Brace World, Inc., New York and Burlingance, 1963, 706 pp.

X Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychological Research, Rinehart & Company, Inc., New York, 1968, 446 pp.

English, Horance B., and English, Aua Champney, A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms, 1st. ed., Longmans, Green and Co. Ltd., London, 1958, 594 pp.

Y Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education, McGraw - Hill Book Co., New York, 1966, 466 pp.

Fiedler, Fred E., A Theory of Leadership Effectiveness, McGraw - Hill Book Co., New York, 1967, 310 pp.

Flaherty, Rita M., "Personality traits of College leaders," The Journal of Educational Research, 60 : 8 : 377 - 378, April, 1967.

X Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education,
 Vakins, Teffer and Simons Privated Ltd., Bombay, 1966,
 491 pp.

X Getzels, Jacob W., Creativity and Intelligence, Wiley, New York,
 1963, 293.

Glueck, Sheldon and Eleanor, Unraveling Juvenile Delinquency,
 New York, 1950, 478 pp.

Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education,
 McGraw - Hill Book Co., New York, 1950, 633 pp.

/ Guilford, J.P., "Three Faces of Intellect," The American Psychologist, XIV : 469 - 479, August, 1959(b).

/ Guilford, J.P., The Nature of Intelligence, McGraw - Hill Book Co., New York, 1968, 538 pp.

/ Hebb, D.O., "Drive and the C.N.S. (Conceptual Nervous System)," The Cognitive Process : Readings, Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1914, 717 pp.

Jersild, Arthur T., Child Psychology, 6th. ed., Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, N.J., 1968, 610 pp.

Kinslinger, H.I., "The Interest, Self Perception and Life History Correlater of Leadership," Dissertation Abstracts, 27 : 4155 - B, May, 1967.

Krech, David and others, Individual in Society, McGraw - Hill, New York, 1962, 564 pp.

/ Maccoby, Eleanor E., The Deveopment of Sex Differences, Standford California, 1966, 351 pp.

- Menifield, Charles W., Leadership in Voluntary Enterprise,
Oceana Publications, Inc., New York, 1958, 232 pp.
- Osborn, Alex, Applied Imagination, Charles Scribner's Sons,
New York, 1963, 417 pp.
- Ruebush, Brilton K., and others, Anxiety in Elementary School
Children : A Report of Research, John Wiley & Sons Inc.,
New York, 1960, 351 pp.
- Russell, David H., Children's Thinking, Ginn and Company,
New York, 1956, 449 pp.
- Stogdill, Ralph M., "Leadership, Membership and Organization,"
Psychological Bulletin, 20 : 4, January, 1950.
- Stogdill, Ralph M., "Personal Factor Associated with Leadership:
A Survey of Literature," Journal of Psychology, 25 :
35 - 37, 1948.
- Tead, Ordway, The Art of Leadership, McGraw - Hill, New York,
1935, 308 pp.
- Torrance, E. Paul, Guiding Creative Talent, Prentice - Hall, Inc.,
Englewood Cliffs, N.J., 1962, 278 pp.
- Torrance, E. Paul, Guiding Creative Talent, Prentice - Hall, Inc.,
Englewood Cliffs, N.J., 1965, 358 pp.
- Van Zelst, R.H., and Kerr, W.A., "Personality Self-Assessment of
Scientific and Technical Personnel," Journal of Applied
Psychology, XXXVIII : 145 - 147, 1954.
- Walker, Helen M., and Lev, Joseph, Statistical Inference, Holt,
Rinehart and Winston, New York, 1953, 509 pp.

Wallach, Michael A., and Kogan, Nathan, Modes of Thinking in
Young Children, Holt, Rinehart and Winston, Inc.,
New York, 1965, 357 pp.

Whisler, Ronald, Hugh, " The Relationships of Conscience Strength,
Ego Strength and Guilt to Antisocial and Socially -
Conforming Behavior," Dissertation Abstracts, 30(2) :
856 - 857 - B, August, 1967.

ภาคผนวก

ภ า ค แ ต ย ก .

(คำอ่านคำจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ)

ตาราง ๒๐. ค่า t ที่ได้จากทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ
ระหว่างนักเรียนที่มีลักษณะความเป็นผู้นำสูง และลักษณะความเป็นผู้นำต่ำ

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
๑	๕.๕๓๖	๑๕	๓.๓๒๓
๒	๑.๙๕๐	๑๖	๕.๐๑๖
๓	๕.๒๓๘	๑๗	๒.๗๕๕
๔	๕.๐๒๖	๑๘	๓.๘๘๓
๕	๒.๕๕๓	๑๙	๑.๕๘๕
๖	๒.๕๕๓	๒๐	๕.๖๕๕
๗	๒.๕๕๖	๒๑	๓.๕๑๐
๘	๕.๕๕๑	๒๒	๑.๘๓๕
๙	๓.๓๘๐	๒๓	๒.๐๖๐
๑๐	๒.๓๗๗	๒๔	๑.๗๕๑
๑๑	๒.๕๕๑	๒๕	๒.๘๕๕
๑๒	๓.๑๐๒	๒๖	๕.๘๘๕
๑๓	๒.๘๘๕	๒๗	๑.๕๘๓
๑๔	๑.๕๑๒		

ภาคผนวก ข.

(เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล)

แบบทดสอบความถนัดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์
ฉบับ ๑ ประโยชน์ของสิ่งของ

เกมนี้ให้นักเรียนบอกว่า สิ่งที่เรากำหนดมาให้มันสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์อะไรได้บ้าง โดยบอกวิธีการใช้ที่แตกต่างกันออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างในตัวอย่าง ให้นักเรียนบอกวิธีไหนหลอดไฟฟ้าที่เสียแล้วให้เป็นประโยชน์ ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นักเรียนลองคิดดู อย่าลืมนะครับว่า ต้องบอกวิธีการที่แตกต่างกันออกไปจึงจะได้คะแนนดี

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบก่อนทำนะครับ
พร้อมแล้วใช่ไหมครับ ลงมือทำได

ตัวอย่าง ให้บอกวิธีไหนหลอดไฟฟ้าที่เสียให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันออกไป
มาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑. ให้บอกวิธีไหนหนึ่งสิ่งพิมพ์ให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๒. ให้บอกวิธีไหนมีดให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
๓. ให้บอกวิธีไหนยางรถยนต์ทั้งยางนอกและยางในให้เป็นประโยชน์ ด้วยวิธีที่แตกต่างกัน
มาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
๔. ให้บอกวิธีไหนจุกไม้คอร์กให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๕. ให้บอกวิธีไหนรองเท้าให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๖. ให้บอกวิธีไหนกระดุมสี่เหลี่ยมให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๗. ให้บอกวิธีไหนถุงพลาสติกให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด
๘. ให้บอกวิธีไหนเก้าอี้ให้เป็นประโยชน์ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาให้มากที่สุด

ความคิดสร้างสรรค์

ฉบับ ๒

ความเหมือนกัน

เกมนี้จะกำหนดคำมาให้ คำให้นักเรียนพิจารณาว่า สองสิ่งนี้มีอะไรที่คล้ายกัน หรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะคิดได้ ตัวอย่าง ให้นักเรียนบอกว่า แอปเปิล และ ส้มเขียวหวาน มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง ลองคิดดู เช่น ต่างก็มีรูปร่างกลม ต่างก็มีรสหวาน ต่างก็มีเมล็ด ต่างก็เป็นผลไม้ ต่างก็มีเปลือก ต่างก็ติดอยู่บนต้นไม้ ... อย่าลืมนะครับว่า คำที่คิดนั้นต้องแตกต่างกัน จึงจะได้คะแนนดี

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบก่อนลงมือทำ พร้อมแล้วใช่ไหมครับ ลงมือทำได้

ตัวอย่าง แอปเปิล และ ส้มเขียวหวาน มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑. แมว และ หนู มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๒. รถไฟ และ รถแทรกเตอร์ มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๓. วิทย์ และ โทรทัศน์ มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๔. นาฬิกา และ เครื่องพิมพ์ดีด มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด
๕. โต๊ะเรียน และ โต๊ะทำงาน มีอะไรที่คล้ายกันหรือเหมือนกันบ้าง บอกมาให้มากที่สุด

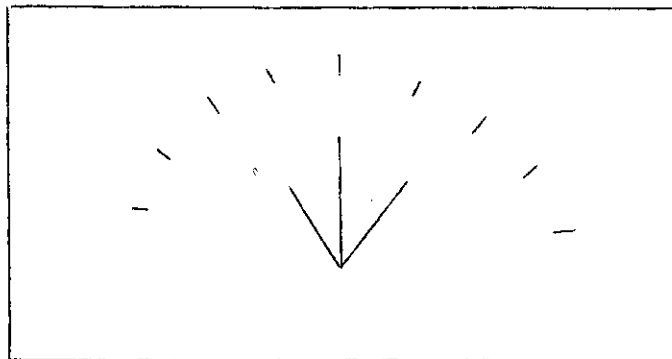
ความคิดสร้างสรรค์

ฉบับ ๓

ความหมายของภาพ

เกมนี้นักเรียนมีอิสระในการคิดคำนึงได้อย่างเต็มที่ จากภาพที่กำหนดให้ให้นักเรียนพิจารณาภาพทั้งหมด คือไม่ใช่แยกพิจารณาทีละเส้น แล้วพยายามคิดให้ออกว่าเป็นภาพอะไร บอกมาให้มากที่สุด การครั้งนี้ นักเรียนอาจหมุนกระดาษดูได้รอบๆ เพื่อจะได้เห็นภาพได้หลายๆ

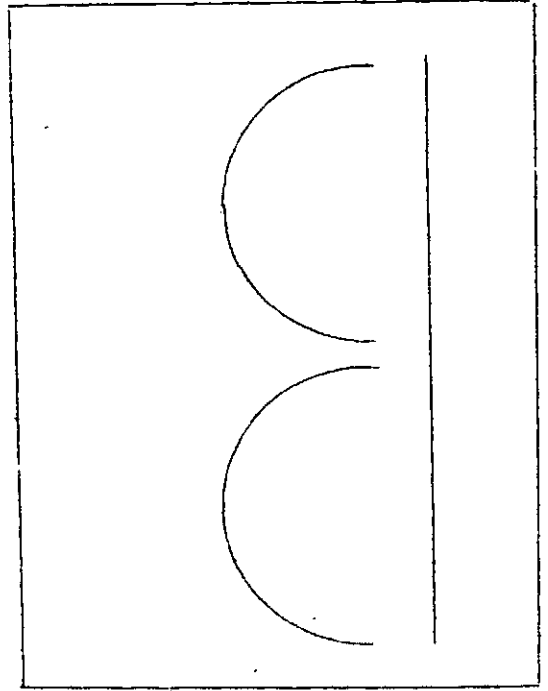
ตัวอย่าง

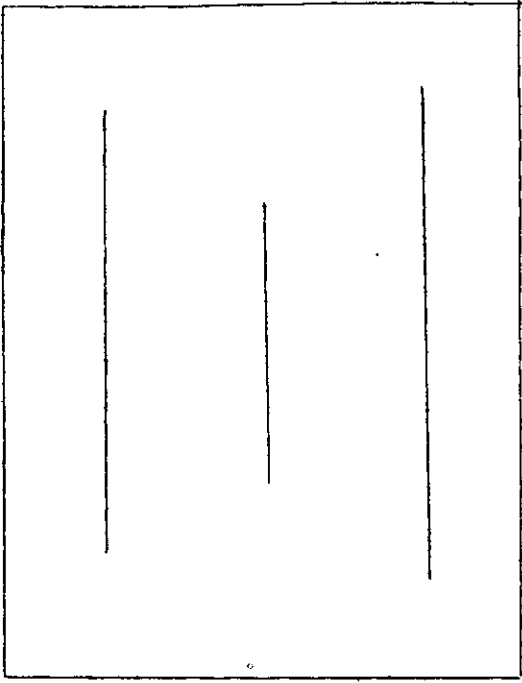
ดวงอาทิตย์แรกขึ้น ชนตา พุ่มไม้

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบ ก่อนลงมือทำ

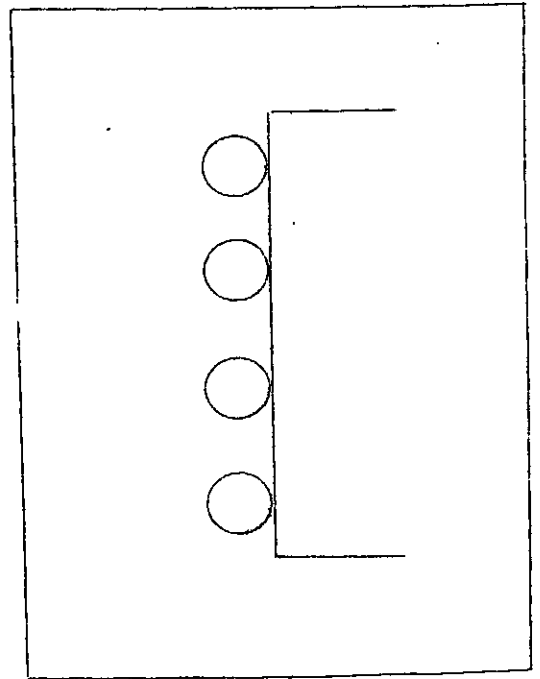
8

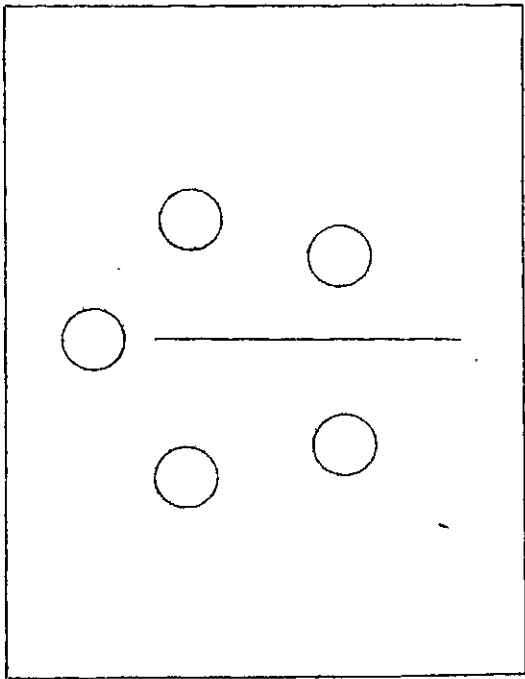
9

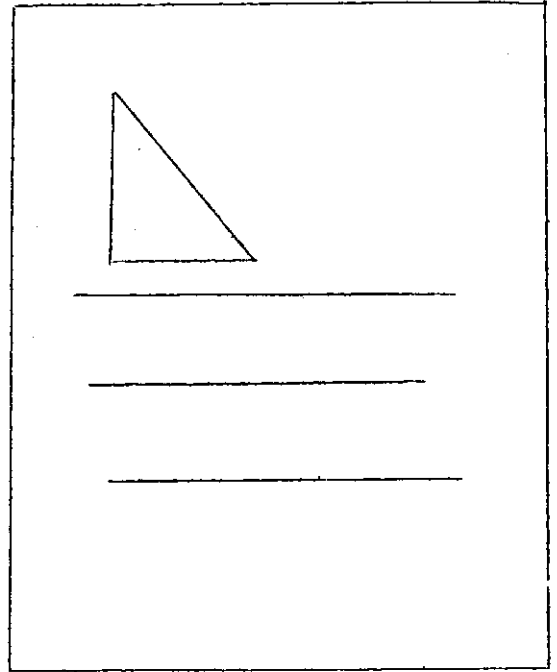
6

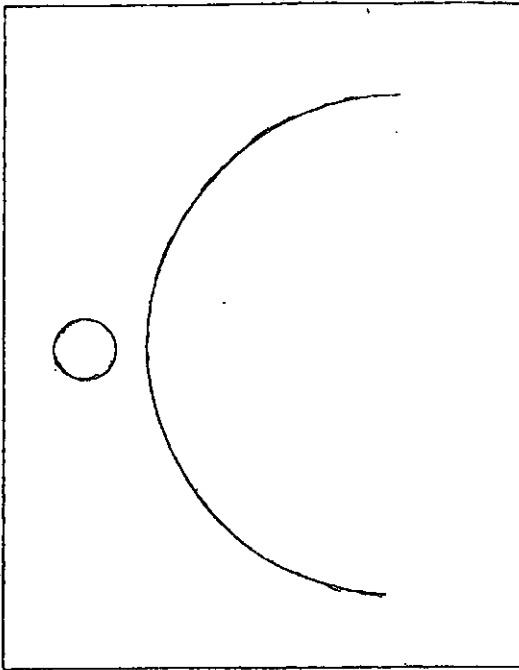
5

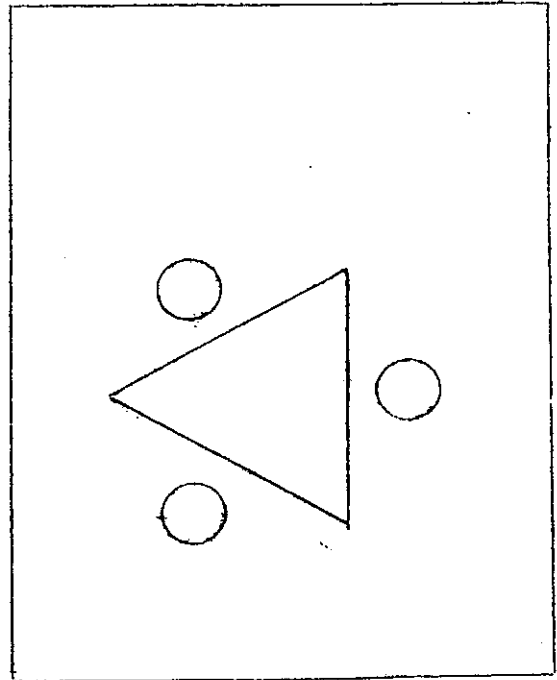
61

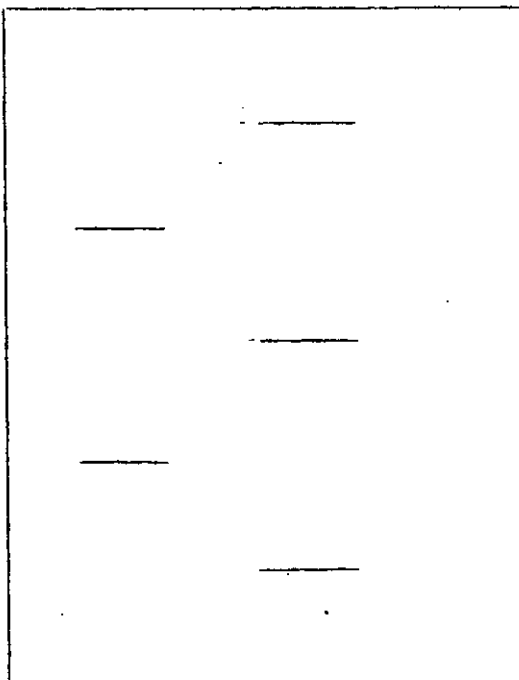
62

63

64

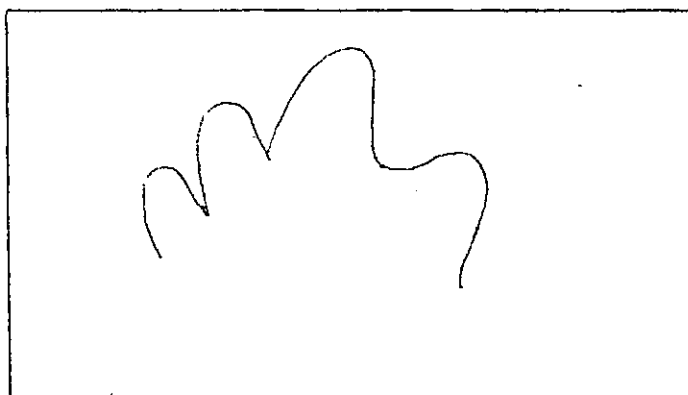

ฉบับ ๘

ความคิดสร้างสรรค์
 ความหมายของเส้น

เกมนี้คล้ายกับการคิดในฉบับที่ ๓ คือเราจะกำหนดภาพลายเส้นมาให้ให้นักเรียนพิจารณา แล้วใช้ความคิดคำนึง ดูออกเป็นภาพอะไร การครั้งนี้ นักเรียนอาจหมุนกระดาษดูไครอบๆ เพื่อจะได้ดูออกเป็นภาพได้หลายๆ

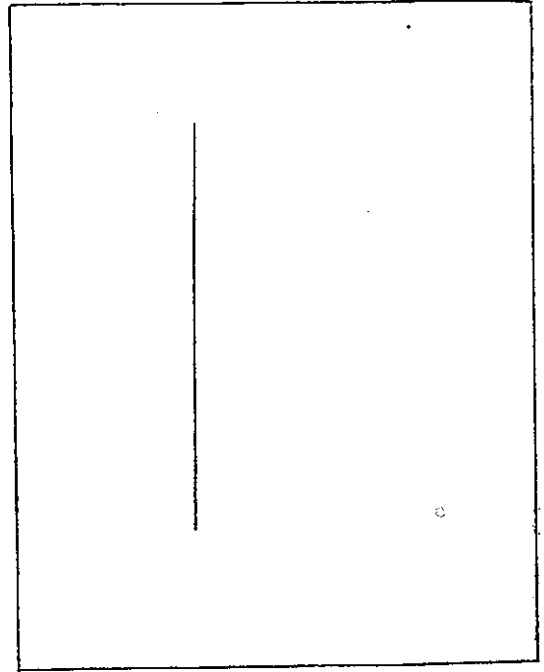
ตัวอย่าง

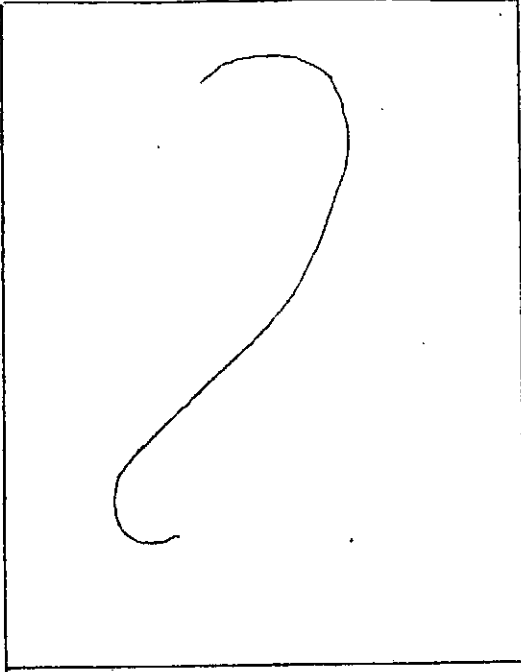
ภูเขา นิ้วมือ เกาะ ก้อนเมฆ

นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ อายุ ลงบนหัวกระดาษคำตอบ ก่อนลงมือทำ

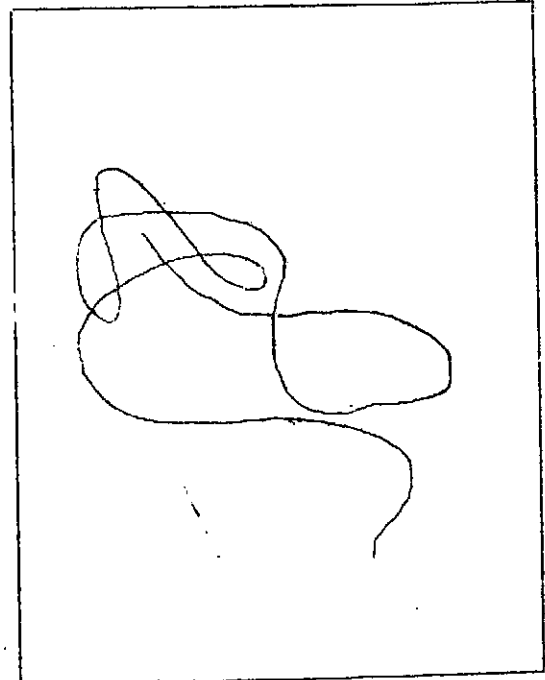
03

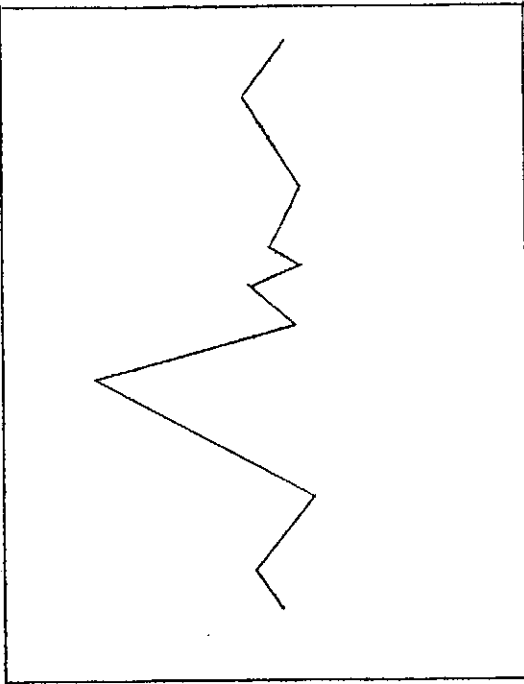
9

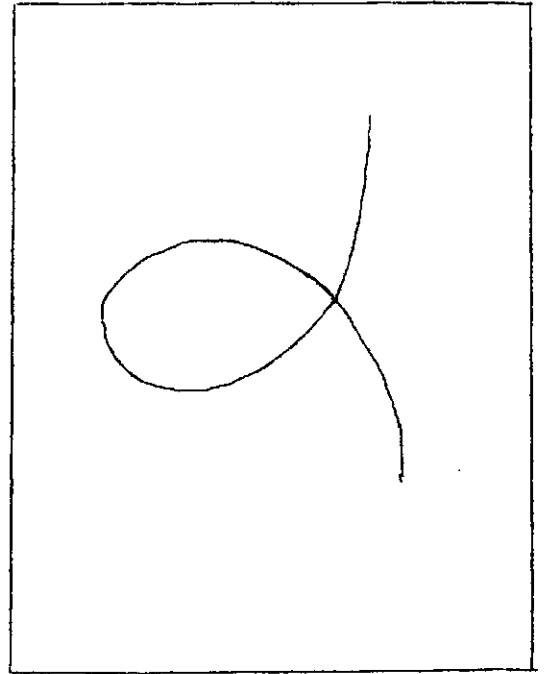
6

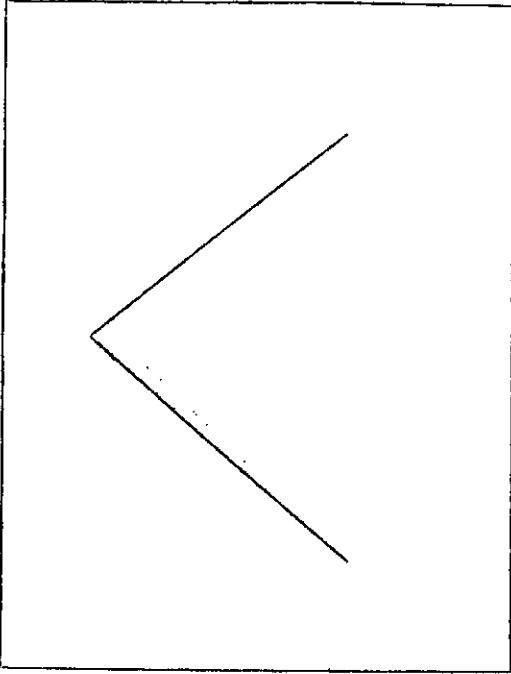
8

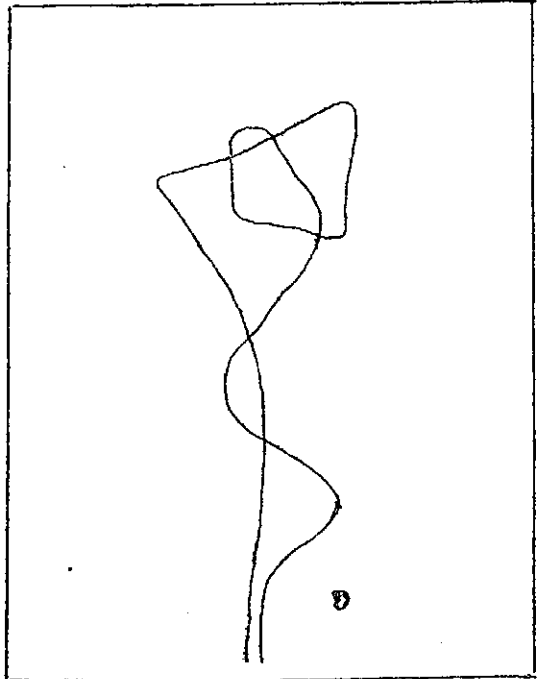
et

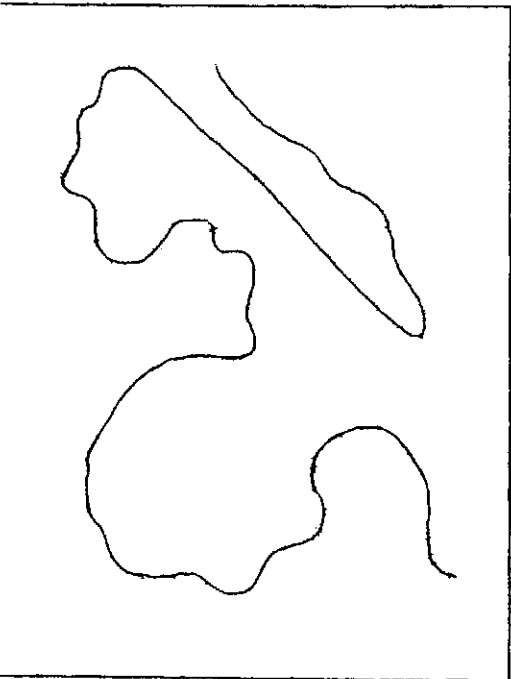
et

et

et

แบบสอบถามความเกรงใจ

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ ถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของท่านในการปฏิบัติ
เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตามบทบาทและสถานการณ์ต่างๆที่อาจพบได้ในชีวิตประจำวัน

แบบสอบถามนี้มี ๔ ข้อ แบ่งออกเป็น ๕ บทบาท คือในฐานะที่ท่านเป็นศิษย์กับ
ครูอาจารย์ ในฐานะที่ท่านเป็นเพื่อนกับเพื่อนที่สนิทสนม ในฐานะที่ท่านเป็นบุตรกับบิดา
มารดา ในฐานะที่ท่านกับผู้มีบุญคุณที่สนิทสนม และในฐานะที่ท่านเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง
แต่ละบทบาทมีสถานการณ์ต่างๆ ให้ท่านพิจารณาตัดสินใจว่าจะเลือกปฏิบัติอย่างไร เพียงไร

ตัวอย่าง ในฐานะที่ท่านเป็นศิษย์กับครู อาจารย์

(๑) อยากจะนั่งหลับขณะครูกำลังสอน

การตอบ มีกระดาษสำหรับตอบแยกต่างหาก โดยการทำเครื่องหมายวงกลม
รอบตัวเลขในช่องสเกลที่ต้องการ ในข้อหนึ่งๆมีช่องสเกลให้เลือกตอบ ๘ ช่อง ดังนี้

กระทำ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ ไม่กระทำ

จากข้อ (๑) ให้ท่านพิจารณาว่า ในฐานะที่ท่านเป็นศิษย์ ท่านกล้าที่จะนั่งหลับ
ในขณะที่ครู อาจารย์กำลังสอนหรือไม่ เพียงไร ถ้าท่านคิดว่ากล้าที่จะกระทำเช่นนั้นแน่ๆ
ก็วงรอบเลข ๓ หรือถ้าท่านคิดว่า ท่านยังมีความเกรงครู อาจารย์อยู่ อาจจะไม่นั่งหลับ
บ้าง ก็เมื่อครู อาจารย์เผลอ ก็วงรอบเลข ๒ หรือ ๑ ตามลำดับความไม่เกรงของท่าน
แต่ถ้าท่านมีความเกรงครู อาจารย์มาก จนคิดว่าไม่กล้ากระทำเช่นนั้นแน่ๆ ก็วงรอบเลข
-๓ หรือถ้าท่านมีความเห็นว่า ถ่างวงมาก แม้จะเกรงครู อาจารย์ ท่านก็จะแอบ
นั่งหลับบ้าง ก็วงรอบเลข -๒ หรือ -๑ ตามลำดับความเกรงของท่าน ส่วนเลข ๐ นั้น
แทนความรู้สึกก้ำกึ่งกันระหว่างความเกรงและไม่เกรงครู อาจารย์ ที่จะนั่งหลับ

คำตอบของท่านไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงคะแนนการสอบในโรงเรียน และจะไม่
นำไปเปิดเผยในที่ใดๆเป็นรายบุคคล นอกจากจะแสดงเป็นส่วนรวมเพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น
จึงขอให้ท่านรู้สึกสบายใจที่จะตอบอย่างเสรี ตามความรู้สึก ความคิดเห็นและความต้องการ
ของท่านจริงๆ ยิ่งท่านตอบตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่านไ้มากเพียงไคยิ่งเป็นผลดีเพียงนั้น

ก. ในฐานะที่ท่านเป็นศิษย์ กับ ครู อาจารย์

๑. ขอยืมเงินหรือสิ่งของ	๗. จะเข้าไปขอความช่วยเหลือขณะครูนอนพักผ่อน
๒. เขาห้องเรียนสายกว่าครูอาจารย์	๘. จะเข้าไปขอความช่วยเหลือขณะครูกำลังรับประทานอาหาร
๓. คึกคักไม่เห็นด้วยกับครู อาจารย์	๙. แสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งด้วยเหตุผลขณะเรียนในชั้น
๔. เขาพบเพื่อติดต่อยุทธศาสตร์ส่วนตัว	๑๐. เตือนให้ครูทราบว่าหมดชั่วโมงเรียนแล้วเมื่อเห็นครูกำลังสอนต่อไปอยู่
๕. ทำผิดระเบียบของห้องเรียน เช่น ส่งเสียงดัง	
๖. จะเข้าไปขอความช่วยเหลือครูทำงาน	

ข. ในฐานะที่ท่านเป็นเพื่อนกับเพื่อนที่สนิทสนม

๑๑. ขอความช่วยเหลือจากเพื่อน	๑๗. ขอของกิน เมื่อเพื่อนยืมของๆเราไปนาน
๑๒. เมื่อท่านผัดนัดกับเพื่อนต่างเพศ	๑๘. หยิบของๆเพื่อนไปใช้โดยไม่บอกเขาล่วงหน้า
๑๓. รบกวนขณะที่เพื่อนกำลังนอนหลับ	๑๙. ให้เพื่อนคอย ในขณะที่เรากำลังติดธุระ
๑๔. ทอว่าเพื่อน เมื่อเพื่อนผัดนัด	๒๐. แสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้ง ในกรณีที่ไม่เห็นด้วยกับเขา
๑๕. ตักเตือนเพื่อนตรงๆ เมื่อเพื่อนทำผิด	
๑๖. ขอยืมข้าวของเงินทองจากเพื่อน	

ค. ในฐานะที่ท่านเป็นบุตร กับ บิดามารดา

๒๑. นอนคืนสาย	๒๖. ขอเงินไปซื้อเสื้อผ้าสำหรับสวมไปเที่ยว
๒๒. ขอเงินเพิ่มอีก เมื่อเงินไม่พอใช้	๒๗. แสดงความคิดเห็นโต้แย้งด้วยเหตุผล
๒๓. ขออนุญาตไปเที่ยวและค้างบ้านเพื่อน	๒๘. กลับจากเที่ยวตอนดึก เรียกให้มารดาเปิดประตูรับ
๒๔. ขอความช่วยเหลือ เช่น ให้ยืมเสื้อผ้าให้	๒๙. กลับบ้านผิดเวลาโดยไม่ได้ออกมารดาส่งหน้า
๒๕. บิดาจะขอเงิน ที่ท่านสะสมไปใช้จ่าย	๓๐. พาเพื่อนมาสนุกสนานที่บ้าน เช่น มาเลี้ยงอาหาร

ง. ในฐานะตัวทํากับผู้มีบุญคนที่สนิทสนม

๓๑. ปรับทุกข์ช่วย
๓๒. ขอความช่วยเหลือ
๓๓. ขอให้ช่วยฝากฝังท่านเขาทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง
๓๔. แสดงความโกรธให้เขาเห็น เมื่อท่านไม่พอใจเขา
๓๕. แสดงความคิดเห็นโต้แย้งด้วยเหตุผล
๓๖. ทำงานให้เขา แล้วท่านจะขอเงินค่าแรง
๓๗. เขาชวนท่านให้โดยสารยานพาหนะของเขา ไปโรงเรียนเป็นประจำ
๓๘. เขาทำข้าวของเครื่องใช้ของท่านเสียหาย และเขาจะคิดค่าเสียหายเป็นเงินให้
๓๙. จะบอกให้เขาหนีภัยวิบัติของเขา ในขณะที่ท่านกำลังอ่านหนังสือสอบ
๔๐. ตักเตือนเขา เมื่อเห็นเขาทำความผิด

จ. ในฐานะตัวทํานเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง

๔๑. ทอว่าเมื่อเขาผิดนัด
๔๒. ให้เขาคอย ในขณะที่ท่านกำลังคิดธุระ
๔๓. รบกวณในขณะที่เขากำลังนอนหลับ
๔๔. ขอของกิน เมื่อเขาขอยืมของจากเราไปนานๆ
๔๕. หยิบข้าวของๆเขาไปใช้ โดยไม่บอกเขาล่วงหน้า.

แบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ ต้องการทราบเกี่ยวกับความคิดเห็นและการกระทำบางอย่างของท่าน โดยจะมีข้อความให้ท่านอ่าน จำนวน ๒๗ ข้อ เพื่อพิจารณาว่า ท่านมีความคิดเห็นหรือเคยปฏิบัติมากน้อยหรือบ่อยครั้งเพียงใด ดังนั้น จึงไม่มีคำตอบถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความคิดเห็นหรือการปฏิบัติไม่เหมือนกัน ข้อสำคัญ ขอให้ท่านตอบแบบสอบถามนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ตัวอย่างการถาม - ตอบ

การตอบ จะมีกระดาษสำหรับตอบแยกไว้ต่างหาก ให้ทำเครื่องหมายวงกลมรอบตัวเลขในช่องสเกลที่ต้องการ ในช่องหนึ่งมีช่องสเกลให้เลือกตอบ ๗ ช่อง ดังนี้

(๑) ท่านเคยทำตามที่ได้พูดไว้มากน้อยเพียงใด

บ่อยที่สุด $\begin{array}{ccccccc} +3 & +2 & +1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{array}$ ไม่เคยเลย

จากข้อ (๑) ให้ท่านพิจารณาว่า เมื่อท่านได้พูดว่าจะทำอะไรสักอย่าง แล้วท่านได้ทำสิ่งนั้นตามที่ได้พูดไว้บ่อยครั้งเพียงใด

ถ้าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับท่าน**บ่อยที่สุด** กว้างกลมรอบเลข $+3$

ถ้าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับท่าน**บ่อยๆ** กว้างกลมรอบเลข $+2$

ถ้าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับท่าน**บ้าง** กว้างกลมรอบเลข $+1$

ถ้าข้อความนั้นอยู่ระหว่างความเป็นจริงและไม่เป็นจริงหรือ**กำกวม** กว้างกลมรอบเลข 0

ถ้าข้อความนั้น**ไม่**เป็นจริงสำหรับท่าน**บ้าง** กว้างกลมรอบเลข -1

ถ้าข้อความนั้น**ไม่**เป็นจริงสำหรับท่าน**บ่อยๆ** กว้างกลมรอบเลข -2

ถ้าข้อความนั้น**ไม่**เป็นจริงสำหรับท่าน**บ่อยที่สุด**หรือ**ไม่**เคยเลย กว้างกลมรอบเลข -3

คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงคะแนนการสอบในโรงเรียน และจะไม่นำไปเปิดเผยในที่ใดๆเป็นรายบุคคล นอกจากจะแสดงเป็นส่วนรวมเพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น จึงให้ท่านรู้สึกสบายใจที่จะตอบอย่างเสรีตามความคิดเห็นหรือจากที่ท่านเคยปฏิบัติจริงๆ

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

๑. ท่านเอาคำแนะนำของผู้อื่นมาใช้ในการปฏิบัติงาน
๒. ท่านเห็นว่าคนที่ทำงานร่วมกับท่านทำงานได้ดีแล้ว
๓. ท่านทำให้คนที่ทำงานร่วมกับท่านรู้สึกสบายใจในขณะที่เขาสนทนากับท่าน
๔. ท่านมีความเป็นกันเองและคิดต่อการทำงานได้สะดวก
๕. ท่านหวังให้เพื่อนร่วมงานทำงานเต็มตามความสามารถของเขา
๖. ท่านเต็มใจที่จะอธิบายถึงการปฏิบัติงานของท่านให้คนอื่นทราบ
๗. ท่านทำงานด้วยความเข้มแข็ง
๘. ท่านเป็นคนเข้าใจคนอื่นง่าย
๙. ท่านแสดงความพอใจเมื่อเพื่อนของท่านทำงานดี
๑๐. ท่านกระตุ้นเพื่อนของท่านให้มีความพยายามมากขึ้นกว่าเดิม
๑๑. ท่านเต็มใจยินยอมเมื่อคนอื่นไม่เห็นด้วยกับท่าน
๑๒. ท่านลองใช้ความคิดเห็นของตัวเอง
๑๓. ท่านระวังที่จะรู้จักกับคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน
๑๔. ท่านมักหมดความอดทนต่อคนอื่นได้ง่าย
๑๕. เพื่อนของท่านขอมาเล่าความลับของเขาให้ท่านฟัง
๑๖. ถ้ามีโอกาสท่านตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งที่มีประโยชน์ต่อโลกอย่างมหาศาล
๑๗. ท่านมักหลีกเลี่ยงเพื่อไม่ต้องการพบกับเหตุการณ์ร้ายแรง
๑๘. เมื่อมีเหตุการณ์ร้ายแรงท่านรู้สึกเกรงกลัวและกังวลใจ
๑๙. เพื่อนมักจะชวนท่านทำงานในกลุ่ม
๒๐. เมื่อท่านนัดหมายกับเพื่อน ท่านได้มีคนคอยครั้งเพียงใจ
๒๑. เมื่อท่านมีเงินท่านเต็มใจที่จะเลี้ยงอาหารแก่เพื่อน
๒๒. ท่านชอบคล้อยตามเสียงหมู่มากในคณะ ไม่ว่าความเห็นนั้นจะถูกหรือผิดประการใด
๒๓. เมื่อท่านคิดว่าสิ่งที่ท่านจะทำนั้นถูกต้องแล้ว ท่านก็มักจะลงมือทำทันทีโดยไม่ลังเลใจ
๒๔. เพื่อนของท่านแสดงความรู้สึกเป็นกันเองกับท่าน
๒๕. ความปกติท่านเป็นคนมีนิสัยร่าเริง
๒๖. เมื่อมีงานให้ท่านเลือกท่านมักจะอาสาเลือกทำงานง่าย ๆ
๒๗. ท่านยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนร่วมงาน.

แบบสอบถามครู เกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมซ้ำกับสังคมนิยม

แบบสอบถามครูเกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมขัดกับสังคมนิยม

ชื่อ นามสกุล

เป็นนักเรียนคนหนึ่ง ที่ท่านลงความเห็นว่ามีพฤติกรรมขัดกับสังคมนิยม
คณะผู้วิจัยใคร่ขอทราบรายละเอียดเพิ่มเติมต่อไปอีกว่า

ก. ที่เห็นว่่านักเรียนคนนี้มีพฤติกรรมขัดกับสังคมนิยมนั้น ท่านทราบมา
ได้อย่างไร

๑. ท่านรู้จักนักเรียนคนนี้ดีหรือได้สอนมาก่อนเป็นเวลา .. ปี .. เดือน

๒. ท่านได้รับทราบมาจากครูอื่นๆ

(โปรดตอบโดยเขียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขหน้าข้อความที่ท่านต้องการตอบ ถ้าคำตอบ
ของท่านเป็นข้อ ให้เขียนข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ด้วย ท่านอาจจะตอบทั้งสองข้อ
ถ้าการตัดสินใจของท่านอาศัยเหตุในข้อ ๑ และ ๒ รวมกัน)

ข. ถ้าพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับตัวท่าน โดยถือเอาระยะเวลา
ตั้งแต่ท่านได้สอนนักเรียนคนนี้อาจจนถึงปัจจุบันเป็นหลัก นักเรียนคนนี้เคยแสดงพฤติกรรมตรง
หรือใกล้เคียงกับการตอบสนองชนิดใดบ้าง ในเหตุการณ์แต่ละเรื่องที่กำหนดให้ ดังต่อไปนี้

วิธีตอบ ให้ตอบโดยใส่เครื่องหมาย (X) ลงบนจุดที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมในเส้น
มาตราส่วนท้ายข้อความที่แสดงการตอบสนองของแต่ละชนิดในเหตุการณ์แต่ละเรื่อง กล่าวคือ
ถ้าท่านเห็นว่่านักเรียนคนนี้เคยแสดงการตอบสนองชนิดที่กล่าวถึงนั้นเสมอเป็นประจำ

ให้ใส่เครื่องหมายการกำหนดวงกลมหมายเลข ๕ ของเส้นมาตราส่วน

ถ้าท่านเห็นว่่านักเรียนคนนี้เคยแสดงการตอบสนองชนิดที่กล่าวถึงนั้นบ่อยที่สุด

ให้ใส่เครื่องหมายการกำหนดวงกลมหมายเลข ๓ ของเส้นมาตราส่วน

ถ้าท่านเห็นว่านักเรียนคนนี้เคยแสดงการตอบสนองชนิดที่กล่าวถึงนั้นบ่อยๆ หรือนานๆ ครั้ง
ให้ใส่เครื่องหมายกากบาทตรงจุดหมายเลข ๒ หรือ ๑ ของเส้นมาตราส่วน

ตามลำดับ

แต่ถ้าท่านเห็นว่านักเรียนคนนี้ไม่เคยแสดงการตอบสนองเช่นที่กล่าวถึงนั้นเลย
ให้ใส่เครื่องหมายกากบาทตรงจุดหมายเลข ๐ ของเส้นมาตราส่วนนั้น

ต่อไปนี้เป็นลักษณะการตอบสนองในสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อให้ท่าน
พิจารณาเด็กคนนี้

๑. ครูมอบหมายให้นักเรียน ทำการฝีมือชิ้นหนึ่งเป็นการบ้าน พอถึงวันกำหนดต้องเอางาน
ส่งครู นักเรียนคนนี้

ก. ขโมยงานคนอื่นมาส่งครู

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ไม่ไปโรงเรียนในวันนั้น

เพราะงานไม่เสร็จ

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ค. บอกครูว่าได้ส่งงานให้
ครูแล้วทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำงาน
และไม่ส่งจริง

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

๒. โดยทั่วไปแล้ว นักเรียนทราบระเบียบของโรงเรียนเกี่ยวกับการลา ซึ่งกำหนดว่า นักเรียนที่ต้องการหยุดเรียนทุกคน จะต้องส่งใบลาถึงครูพร้อมกับคำรับรองจาก ผู้ปกครองของนักเรียนคนนั้นว่ามีความจำเป็นจริง ๆ สำหรับโรงเรียนของท่าน นักเรียนคนนั้นหยุดเรียนด้วยสาเหตุซึ่งไม่เกี่ยวกับความเจ็บป่วยและได้ปฏิบัติดังนี้

ก. เขียนใบลาถึงครูแต่แอบให้คนอื่น

รับรองแทนผู้ปกครอง

๕ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ขาดเรียนไปเฉยๆ

๕ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ค. เขียนใบลาถึงครูโดยปลอม

คำรับรองของผู้ปกครองเสียเอง

๕ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

๓. ในเวลาเปิดภาคเรียนตามปกติ โรงเรียนต้องการให้นักเรียนมาเรียนสม่ำเสมอเป็นกิจ และเพื่อการเรียนการสอนจะได้บังเกิดผลตามความมุ่งหมาย แต่ครูมักพบปัญหาเกี่ยวกับการมาเรียนของนักเรียนอยู่เสมอ เป็นต้นว่านักเรียนคนนี้

ก. มาโรงเรียนสายบ่อยๆ

๕ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ .. นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ข. มักมาโรงเรียนสายและหาเหตุ

ต่างๆ ลากลับบ้านก่อนเวลา

เลิกเรียน

๕ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ค. หนีโรงเรียนบ่อยๆ

๕ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

๔. ขณะที่เข้าสอนนักเรียน ครูประจำวิชาบนเสมอว่า นักเรียนบางคนมีฐานะต่างๆ
ต้องออกไปนอกบริเวณโรงเรียน เป็นต้นว่านักเรียนคนนี้

ก. ขออนุญาตออกไปโดยปกครวว่า
เจ็บป่วยไม่สบาย

๔. ๓. ๒. ๑.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ออกไปโดยไม่ขออนุญาตจาก
ครู เพื่อจะไต่แสดงให้ใครๆ
เห็นว่าตัวเองทำอะไรได้
ตามชอบใจ

๔. ๓. ๒. ๑.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ค. ออกไปโดยไม่ขออนุญาตเพราะ
ถือว่าวิชาที่เรียนไม่สำคัญ
และถ้าขอครูอาจไม่ให้ไป

๔. ๓. ๒. ๑.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๕. ขณะที่เดินสวนทางกัน นักเรียนคนนี้ไต่แสดงกิริยาต่อท่านดังนี้

ก. ทักครุอย่างเพื่อนพร้อมกับ
พูดจากระเซาเล่น

๔. ๓. ๒. ๑.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ทำความเคารพคร แต่พอ
คลอยหลังก็ทำทาลอเลี่ยน

๔. ๓. ๒. ๑.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ค. คุ่มนึนเหยียดหยามครควย
อากัฏกิริยาต่างๆ

๔. ๓. ๒. ๑.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๖. ครูซึ่งทำหน้าที่บรรณารักษ์ประจำห้องสมุดของโรงเรียน มักประสบปัญหาต่างๆ เนื่องจากนักเรียนไม่ได้อ่านหนังสือตามระเบียบข้อบังคับเรื่องการใช้ห้องสมุด เช่น นักเรียนคนนี้

ก. ยืมหนังสือออกไปอ่านแล้ว

ทำหายและไม่ยอมใจคืน

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ยืมหนังสือออกไปอ่านแล้ว

ก่อนส่งคืนได้นึกบางหน้า

ที่เขาต้องการเอาไว้

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ค. เอาหนังสือออกไปจากห้องสมุด

โดยไม่ยืม

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

๗. ท่านได้กำหนดให้นักเรียนทุกคนผลัดเปลี่ยนกันเป็นเวรทำความสะอาดและจัดห้องเรียน ก่อนเวลาเข้าเรียนในตอนเช้า และหลังเวลาเลิกเรียนในตอนเย็นเป็นประจำทุกวัน ในการทำหน้าที่ดังกล่าว นักเรียนคนนี้

ก. มาถึงโรงเรียนช้ากว่าเวลา

กำหนดที่ต้องเริ่มทำเวร เพื่อ

จะไต่ทำแทนอย

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ข. แกล้งทำเป็นลืมเวร

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

ค. ตั้งตัวเป็นนายเวร สั่งให้คนอื่นๆ ทำ

แล้วเสนอครูว่าตนไต่ทำเสร็จแล้ว

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆ ครั้ง ไม่เคยเลย

๔. ในการสอบประจำภาค ภายใต้การควบคุมของครูประจำชั้น นักเรียนคนนี้ไม่สามารถจะตอบคำถามในข้อสอบได้ เขาจึง

ก. ไม่ตอบคำถามนั้น แต่ได้เขียนคำวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆเกี่ยวกับความไม่ดีของข้อสอบและผู้ออกข้อสอบลงในกระดาษคำตอบ

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ลอกคำตอบจากโน้ตที่เขาลักลอบนำติดตัวเข้ามาในห้องสอบ

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ค. สะกิดถามเพื่อนและชำเลื่องดูคำตอบของเพื่อนข้างเคียงขณะที่ครูเฉลย

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๕. ครูให้นักเรียนทุกคนไปศึกษานอกสถานที่ในวันเปิดเรียนตามปกติ พอถึงวันนั้น นักเรียนคนนั้น

ก. ไปสายกว่าเวลานัดกันไว้ราวครึ่งชั่วโมงเพราะถือว่าอย่างไร้ครูก็ต้องรอ

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ไปตามนัดแล้วปลุกตัวไปเที่ยวโดยไม่ได้ออญูจากครู

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ค. ไปถึงก่อนนี้แล้วชวนเพื่อน

ไปเที่ยวตามอำเภอใจ

๔. _____ ๓. _____ ๒. _____ ๑. _____ ๐.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๑๐. ระหว่างที่ดูการแข่งขันกีฬาระหว่างชั้นของโรงเรียน ภายใต้การควบคุมของครู
พลศึกษา นักเรียนคนนี้

ก. เชียร์นักกีฬาควยถอยคำ

หยาบโลนเพื่อให้นักอื่นๆสนใจ

๔. _____ ๓. _____ ๒. _____ ๑. _____ ๐.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ตะโกนคำฝ่ายตรงกันข้าม

เมื่อนักกีฬาของฝ่ายตน

เสียเปรียบ

๔. _____ ๓. _____ ๒. _____ ๑. _____ ๐.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ค. กล่าวหาว่ากรรมการไม่ยุติธรรม

ลำเอียงเข้าข้างฝ่ายตรงกันข้าม

๔. _____ ๓. _____ ๒. _____ ๑. _____ ๐.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๑๑. ในวันที่โรงเรียนกำหนดให้นักเรียนแต่งเครื่องแบบลูกเสือหรืออนุภาชามาโรงเรียน
ปรากฏว่า นักเรียนคนนี้

ก. ประคับประคองเครื่องหมายลูกเสือ

หรืออนุภาชาเกินชั้นของตน

๔. _____ ๓. _____ ๒. _____ ๑. _____ ๐.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. ไม่ชอบแต่งเครื่องแบบลูกเสือ

หรืออนุภาชา แต่ใส่ผิดตัวต่างๆ

กับครู เช่นบอกว่าเครื่องแบบชำรุด

เปียกฝน คับหรือหลวมเกินไป

๔. _____ ๓. _____ ๒. _____ ๑. _____ ๐.

เป็นประจำ บ่อยที่สุด บ่อยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

- ค. ประดับเครื่องหมายต่างๆที่
 เครื่องแบบไม่ครบตามระเบียบ ๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____
 เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย
๑๖. ระหว่างหยุดพักกลางวัน นักเรียนมีโอกาสวิ่งเล่นและพักผ่อนหย่อนใจอยู่ในบริเวณ
 โรงเรียน ภายใต้อาคารเรียนของโรงเรียน แต่นักเรียนคนนี้
- ก. แอบเล่นการพนันกับเพื่อนๆ ๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____
 เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย
- ข. ชักชวนเพื่อนๆเล่นการพนัน
 แต่เมื่อไม่มีใครเล่นด้วย
 ก็ไม่พอใจ ๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____
 เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย
- ค. เล่นการพนันหลังจากที่ครู
 คัดโทษไว้แล้วหนึ่ง ๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____
 เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย
๑๗. โดยทั่วไปนักเรียนชายจะแสดงความประพฤติเกี่ยวกับเรื่องเพศต่างๆกัน ถ้ากล่าว
 โดยเฉพาะนักเรียนคนนี้
- ก. ขอนำภาพลามกอนาจาร
 มาอวดเพื่อนๆ ๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____
 เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย
- ข. ขอบพุดและเลียมครูสาว ๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____
 เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย
- ค. ชอบเขียนภาพหรือคำลามก
 ตามที่ต่างๆในโรงเรียน ๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____
 เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๔๔. เมื่อสอนบทเรียนหนึ่งจบตามหลักสูตรแล้ว ครูได้ให้นักเรียนผลัดกันออกมาทบทวน
บทเรียนนั้นหน้าชั้นให้คนอื่น ๆ ในชั้นเดียวกันฟัง แต่ปรากฏว่านักเรียนคนนี้

ก. ปฏิเสธโดยอ้างเหตุต่างๆ

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. รับปากว่าจะทำตามที่คุณบอก
แต่แล้วก็ไม่ได้ทำ

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ค. แสดงอาการก้าวร้าวโดยสำคัญว่า
ครูเพิ่มภาระให้แกตัว

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

๔๕. ขณะที่ท่านสอนบทเรียน นักเรียนคนนี้ได้แสดงอาการกิริยาต่างๆ ดังนี้

ก. หันไปสะกิดเพื่อนและชวนคุย

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ข. หาเหตุผลไปจากโต๊ะที่นั่งเสมอ

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ค. ขอบซัดคอครู

๔ _____ ๓ _____ ๒ _____ ๑ _____ ๐
เป็นประจำ บอยที่สุด บอยๆ นานๆครั้ง ไม่เคยเลย

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

แบบสอบถามภูมิหลังนักเรียน

ชื่อ นามสกุล เพศ ☐ หญิง ☐ ชาย อายุ ปี
โรงเรียน

ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ใน ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวกับตัวท่าน

สถานที่อยู่

บิดามารดา ☐ อยู่ในกรุงเทพฯ ☐ ชนบุรี ☐ ต่างจังหวัด
ผู้ปกครอง ☐ อยู่ในกรุงเทพฯ ☐ ชนบุรี ☐ ต่างจังหวัด

อาชีพ

บิดา ☐ รับราชการ ☐ ค้าขาย ☐ รับจ้าง ☐ ทำสวน ☐ ทำนา
☐ คหบดี ☐ อื่นๆ ระบุ

มารดา ☐ รับราชการ ☐ ค้าขาย ☐ รับจ้าง ☐ ทำสวน ☐ ทำนา
☐ คหบดี ☐ อื่นๆ ระบุ

ผู้ปกครอง ☐ รับราชการ ☐ ค้าขาย ☐ รับจ้าง ☐ ทำสวน
☐ ทำนา ☐ คหบดี ☐ อื่นๆ ระบุ

ผู้ปกครองเป็นอะไรกับท่าน

☐ พี่ ☐ ลุงป้า ☐ อา ☐ น้า ☐ ตายาย ☐ คนรู้จัก

☐ ญาติอื่นๆ ระบุ

รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (บิดามารดา)

ประมาณ ☐ ต่ำกว่า ๕๐๐ บาท ☐ ๕๐๐-๑๐๐๐ บาท ☐ ๑,๐๐๐ - ๑,๕๐๐ บาท
☐ ๑,๕๐๐ - ๒,๐๐๐ บาท ☐ ๒,๐๐๐ บาทขึ้นไป

รายละเอียดส่วนตัว

บิดาเป็น ☐ ไทย ☐ จีน ☐ อื่นๆ ระบุ

มารดาเป็น ☐ ไทย ☐ จีน ☐ อื่นๆ ระบุ

ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจาก ☐ บิดามารดา ☐ พี่ ☐ อื่นๆ ระบุ

มีพี่น้อง คน ชาย คน หญิง คน

ท่านเป็นบุตรคนที่

ท่านใช้จ่ายเงินประมาณเดือนละ บาท

สภาพบ้านที่ท่านพักอาศัยเป็น (ตอบได้เกิน ๑ อย่าง)

☐ หอพัก ☐ ใกล้ศูนย์การค้า ☐ หองแถว ☐ บ้านสวน

☐ ใกล้โรงพยาบาล ☐ หมู่บ้านที่หนาแน่น ☐ บ้านเดี่ยว ☐ อื่นๆ

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ สุจินต์ ปริธามารณ

วันเกิด ๒๑ มกราคม ๒๔๔๔

สถานที่เกิด ต. ตลาด อ. เมืองฯ จ. สุราษฎร์ธานี

การศึกษา

ประถมศึกษา โรงเรียนถนนตลาดใหม่ อ. เมืองฯ สุราษฎร์ธานี (๒๔๔๔ - ๔๗)

มัธยมศึกษา โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี (๒๔๔๘ - ๒๕๐๒)

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.)

โรงเรียนฝึกหัดครูนครศรีธรรมราช อ. เมือง

จังหวัดนครศรีธรรมราช (๒๕๐๓ - ๒๕๐๔)

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.)

วิทยาลัยครูสวนสุนันทา อ. ดุสิต นครหลวงกรุงเทพธนบุรี

(๒๕๐๕ - ๒๕๐๖)

วิทยาศาสตร์บัณฑิต (สุขศึกษา) คณะสาธารณสุขศาสตร์

มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (๒๕๑๐ - ๒๕๑๑)

ประกาศนียบัตรพิเศษมัธยม (พ.ม.) สมักรสอบ (๒๕๑๑)

การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาจิตวิทยาการศึกษา (๒๕๑๔ - ๒๕๑๕)

หน้าที่ราชการ

ครูใหญ่ตรี โรงเรียนคอนสัก อ. คอนสัก สุราษฎร์ธานี (๒๕๐๖ - ๒๕๑๓)

ครูตรี โรงเรียนเมืองสุราษฎร์ธานี อ. เมืองฯ สุราษฎร์ธานี

ทำหน้าที่ช่วยราชการหน่วยศึกษานิเทศ ฝ่ายสามัญศึกษา

จังหวัดสุราษฎร์ธานี (๒๕๑๓ - ปัจจุบัน)